

ΑΡΙΘ. 458

ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΟ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΑΣΤΗΡ

Ἡ χαριτωμένη καὶ τσαχπίνια εἰδυτέτα Τζώνη Κιάνη, τὴν ὁποία παρουσίασε τελευταία ἡ ἐμπόρο-Γκόλντουν Μάγερ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΧΑΡΛΕ'Υ

ΜΠΟΞ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

Η Κάριν Χάρντ, έβαλε από το θιρό της, έδωσε μια κλωστή στο τραπέζι, το τίναξε μακριά κι έπειτα, σφίγγοντας τις γραβιές της, φώναξε άπειληκτικά στον άνδρα της :

— Είσαι ένας χυδαίος ! Ένας δειλός ! Ένας υπεταγμένος !... Τόμισε να με ξαναχτυπήσεις ;...

Ο Τζέλι, με κατακόκκινο πρόσωπο, με σφιγμένη την πιάμα του και με κάτι τρομακτικές νυχιές στο λαιμό του, οδύθηκε να μπει παραφρονώντας, σήκωσε το χέρι του και έκανε να την χαστουκίσει.

Μα την ίδια στιγμή η Κάριν του κατέρρεε με τρομακτική γροθιά κάτω από το πηγούνι. Ο Τζέλι στάθηκε ένα λεπτό σαν αποβλακωμένος. Έπειτα σωριασθηκε στην τραπέζια λιπόθυμος. Η Κάριν, η πρωταθλήτρια της πυγμαχίας είχε νικήσει το σύζυγό της νόν-δου !

Τότε όμως της πέρασαν τα νεύρα της. Ο θυμός της υπεξήρυνε και τα μάτια της πλημμύρισαν από δάκρυα. Γονάτισε κοντά στον αναισθητό Τζέλι, τον φίλησε με τρυφερότητα και προσπάθησε να τον κάνει να συνέλθει με τα χείλια. Αυτή τη φορά όμως η γροθιά που είχε φάει ο Τζέλι ήταν πολύ δυνατή. Ο λαιμός του είχε ένα μελανό σημάδι κι ήταν πρησιμένος.

Η Κάριν λοιπόν αναγκάστηκε να μεταχειρισθεί όλα τα μέσα των μαγιστρών για να τον σώσει από τον θάνατο. Κλαίγοντας μ' αναρριλητά, του έτριβε τους καρπούς των χεριών, του έκανε έντορες με βορβυγμύς πεσόντες και του έβαζε ν' αναπνεύσει ένα μπουκάλι αμμωνίας.

Έτσι, ύστερ' από μισή ώρα, ο σφυγμός του Τζέλι άρχισε να λειτουργεί κανονικά, η καρδιά του να χτυπάει, και τέλος ο μισέας Χάρντ άνοιξε τα μάτια του κι έβγαλε ένα στεναγμό.

Η Κάριν αγάλλασε με τρυφερότητα το κεφάλι του κι άρχισε να το γυμνάζει με το στήθος της παραδόντας από τους λυγμούς. Έπειτα βοήθησε τον Τζέλι να ξαπλώσει σε μια πολυθρόνα και κάθισε στα πόδια του σαν βασιλέας σκύλος.

Ο άνδρας της είχε κλείσει πάλι τα μάτια. Τό πρόσωπό του είχε πάρει μια έκπνοια παγωμένης αδιαφορίας. Θα είχε κανείς ότι δεν βρισκόταν στο σπίτι του, αλλά σ' ένα νοσοκομείο, σ' ένα άγνωστο περι-

βάλλον. Η Κάριν γοηώθηκε. — Τζέλι ! Τζέλι !... φώναξε σπαρταρικά. Τι έπαδες ; Άνοιξε τα μάτια σου !... Μίλησέ μου !...

Ο Τζέλι της έδωσε ένα βλέμμα γεμάτο αδιαφορία, σαν να μη την γνώριζε. — Τι θέλετε ; της είπε με ψυχρότητα.

Έκείνη άρχισε να τρέμει. Τα χείλη της είχαν μελανιάσει κι από τα μάτια της κυλούσαν θροά δάκρυα.

— Τζέλι, του είπε πάλι. Συγχώρησε με. Ξέρω ότι σε πλήγωσα πάρα πολύ βαθιά. Δεν έπρεπε να σε χτυπήσω. Έκανα μια τρέλλα. Ναι, θά σ' αφήνω να με δέχνης, να με βρίζεις, να με κάνεις ότι θέλεις αλλά μίλησέ μου. Πές μου ότι δεν έπαδες τίποτε. Πές μου μ'α λέξι.

— Όλα τέλειωσαν πια μεταξύ μας Κάριν, της απάντησε μ' απόλυτητα ο άνδρας της.

Η Κάριν έχωσε τα χέρια της στα ξανθά μαλλιά της κι έσφιξε τα μνηγία της.

— Συγχώρησε με ! του ψθύρισε με τρόμο. Αυτή σου με ! Το μυαλό μου γυρίζει. Θα τρελλασθώ !

Ο Τζέλι γύρισε από την άλλη μεριά το πρόσωπό του, για να κρύψει ένα δάκρυ. Ναι, αγαπούσε την Κάριν, μα ο ανδρισμός του είχε πληγωθεί. Ήταν ένας διαμμένος. Ένας άνθρωπος που τον έκανε καλά η γυναίκα του. Αδριο θα μπορούσε πάλι να του μελανιάσει το πρόσωπό του με τις γροθιές της, κι ύστερα να σιωπή στα πόδια του, ξητώντας τον να την συγχωρήσει.

— Όχι, δεν έπρεπε να φωνή μαλακός. Δεν έπρεπε να φανερώσει ότι της είχε τόσο αγάπη, ώστε θα του ήταν εύκολο να ξεχάσει κι αυτόν ακόμη τον κανγιά του. Βέβαια, το λάθος ήταν δικό του. Αυτός ήταν η αιτία. Μα δεν έπρεπε η Κάριν να τον χτυπήσει. Έπρεπε να καθίσει να φάει και το...δεύτερο χαστουκί.

Έτσι θα τον ανάγκασε να της γιορτάσει ένα πολύ όμορφο κόσμημα και να είναι μια έδωμάδα εντάλα άγνωστομένος σ' εκείνη. Τώρα όμως όλα τα πράγματα είχαν πάρει μια πολύ θλιβερή τροπή. Μ' αυτή τη δυνατή γροθιά, η Κάριν είχε καταστρέψει την ευτυχία τους. Το μόνο που τους άπαινε ήταν να πάρουν διαζύγιο.

— Τζέλι, τι σκέπτεσαι να κάνεις, του είπε, ύστερ' από λίγες στιγμές σιωπής, η Κάριν. Έκείνος την κύτταξε μ' ένα βλέμμα πληγωμένου ζώου και της απάντησε όσο μπορούσε πιο ήρεμα : — Όλα πια τέλειωσαν μεταξύ μας. Δεν θα σου παραπονέθω ποτέ για τις ασχολίες σου, δεν θα γκρινιάζω για τη μαγειρική σου και δεν θα σου πετάω στο πρόσωπο το προγεμά μου !...

Η Κάριν δεν πρόφτασε να χαμογελάσει από την ανέλπιστη ευτυχία της. — Με συγχωρείς ; τον ρώτησε χαρούμενη.

— Μα για ποιο πράγμα ; απάντησε εκείνος. — Ό,τι κι αν έγινε άνηκε στο παρελθόν. Από δω και πέρα αρχίζει μια καινούργια ζωή και για τους δύο μας. Ο καθεύς θα τραβήξει το δρόμο του.

Η Κάριν έμεινε μ' ανοχτό στόμα. — Όποτε ; τον ρώτησε με μισόσχητο φωνή.

— Θα χωριστείς, Κάριν, για να ησυχάσεις από τα νεύρα μου κι από τους θυμούς μου. — Άλλω, δεν έχουμε παρά να πάω στον λαμό του, που τον πονούσε από τη γροθιά, και σιέναζε :

— Όχι, όλα πια τέλειωσαν, Κάριν ! Σήμερα κούλας θα πάω στον διηγόρο μου. Φρόντισε να βρής κι εσύ έναν δικό σου. Κατηγόρησε με, πές με παληάνθρωπο, σαδιστή, ότι θέλεις, μα άρνησε να ξήσω ήσυχος...

Και μ' αυτά τα λόγια σηκώθηκε και πήγε να κλεισθεί στο δωμάτιό του. Έπειτα τηλεφώνησε του διηγόρου του ότι θα πηγαίνει να τον συναντήσει σε λίγο.

Η γυναίκα του έμεινε στην τραπέζια σαν χαμένη. Έβλεπε με τρόμο ότι η οικογενειακή ζωή τους είχε διαλυθεί με μια στιγμή τρέλλας κι ότι ήταν ύποχρωμένη ν' αποχωρισθεί τον Τζέλι, που τον λάτρει. Έτσι δεν ήξερε τί να κάνει, πήγε να συμβουλευθεί μια φίλη της. Έκείνη την άκουσε με προσοχή και γέλασε με την κομμοσπομική περιπέτειά της, και της έδω-

σε τη διεύθυνση ενός καλού διηγόρου. Ο Τζέλι πάλι κατέφυγε στον Τζών Πάτερσον, έναν παλιό και έμπιστο φίλο του, που ήταν ο καλύτερος διηγόρος της Νέας Υόρκης.

— Αγαπώ την Κάριν, του είπε, αλλά είμαι ύποχρωμένος να την χωρίσω, γιατί μ' έδωσε. Τό έπαισώκιο άρχισε από το κορβάκι, μόλις ξηγήσαμε. Έκείνη ήθελε να μαγειρεύει ένα φαί που δεν μου άρεσε. Έγώ ήθελα να κάνω ένα φαί που το συνηγόταν. Η Κάριν θέμωσε και μου γρατζούνισε το στήθος με τα νύχια της. Έδωσε τόσο στην όργη και σηκώθηκε για να πάω το μπάνιο μου. Την ώρα που προγεύματος δεν ανταλλάξαμε ούτε λέξι. Κυτταζόμαστε μόνο μ' έχθρηκά βλέμματα. Μα στιγμή, καθώς πήγα να δοκιμάσω την κρέμα, η γλώσσα μου δηλητηριάστηκε. Η Κάριν, για να μ' εκδικηθεί, είχε ρίξει σ' αυτήν κινό ! Έξυλλος τότε, της την κατέπερα στα μούτρα. Έκείνη τινάχθηκε άπαγα και μ'α κατέρρεε με γροθιά τόσο δυνατή, που έχασα τον μπουκάλι !...

Ο Πάτερσον βιθίστηκε σε σενίονες. — Δεν μπορείς να πάρεις διαζύγιο, του είπε κατόπιν. Κι' οι δύο σας φταίτε γι' αυτό το έπεισώδιο. Αν μπορούσες τουλάχιστον να της δώσεις κανένα χαστουκί ξαφνικά, χωρίς να προλάβει να σ'α ανταποδώσει, τότε μονάχα θα κερδίσουμε την υπόθεσι.

Τα ίδια λόγια είπε στην Κάριν ο διηγόρος της. Ο Τζέλι όμως ήταν αποφασισμένος να πάρει διαζύγιο. Σκέφτηκε λοιπόν να προσβάλει τη γυναίκα του μπροστά στους φίλους του. Και πράγματι, τους κάλεσε ένα βράδυ να δεσπνήσουν. Καμείς δεν ήξερε το σχέδιό του, παρά μόνον ο διηγόρος του. Η Κάριν είχε πάρει όμως την απόφασή της : Θα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να χωρίσει από τον Τζέλι.

Έτσι έτρωγε χωρίς να μιλάει και να προσέχει στις κουβέντες τους. Ξαφνικά ο Τζέλι, εξαγριώθηκε. Είχε βρή μια τράχα των...μαλλών του μέσα στο πιάτο του.

— Κατάντησες ανυπόφορη, είπε στην Κάριν, και της έδωσε ένα δυνατό χαστουκί.

Οι φίλοι του τα έχασαν απ' την κατάληξί τους. Σηκώθηκαν λοιπόν από το τραπέζι και του φώναξαν :

— Αυτό που έκανες, Τζέλι, είναι βάνανσο ! Φέοδηκες σαν τον χειρότερο βαστάζο ! Είσαι ένας κτηνάνθρωπος !...

— Σας παρακαλώ να μη βρίζετε τον άνδρα μου !... διαμαρτυρήθηκε η Κάριν. Είμαι γυναίκα του και μπορεί να με κάνει ότι θέλει !...

— Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο Τζέλι δεν ή-

χε την δύναμη να την κρατήσει από το λαιμό της. — Εξάλλος τότε, της κατέπερα την κρέμα στα μούτρα !...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΥΓΚ. ΝΤΕΛΟΡΜ

ΧΑΣΑΜΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ !..

Πρόσωπα : ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΠΥΣΣΕΡΩ, 45 χρόνων. ΖΑΝΝΕΤ ΠΥΣΣΕΡΩ, 38 χρόνων. ΒΙΚΤΟΡΙΝΑ, υπηρέτρια της. ΚΥΡΙΑ ΣΟΥΕΝ, θυρωρός.

(Η σκηνή στον προθάλαμο των Πυσερών. Η Βικτορίνα, έτοιμη, με το καπέλλο, προχωρεί να βγεί έξω. Έκείνη τη στιγμή χτυπούν στην πόρτα. Η Βικτορίνα άνοιγει. Παρουσιάζεται στο κατώφλι η κυρία Σουέν, με μερικές εφημερίδες και γράμματα στο χέρι.)

ΒΙΚΤΟΡΙΝΑ. — Καλημέρα, κυρία Σουέν.

ΚΥΡΙΑ ΣΟΥΕΝ. — Καλημέρα, Βικτορίνα. Νά, πάρε ! Ήθελε το ταχυδρομείο του αφεντικού σου.

ΒΙΚΤΟΡΙΝΑ. — Ευχαριστώ. Θα τ' αφήσω πάνω στο γραφείο του. Θα τ' αφήσει το μεθαύριο, που θα γυρίσει απ' το ταξίδι.

ΚΥΡΙΑ ΣΟΥΕΝ. — Α, ναι ! Έχεις δικιο. Ξέχασα πως έφταναν τ' αφεντικά σου για να πάνε να περάσουν το Σαββατοκύριακό τους στην έξοχό. Τους είδα που έφταναν... Ήσαν δόλοχαφοι !...

ΒΙΚΤΟΡΙΝΑ. — Ε, βέβαια ! (Η κυρία Σουέν φεύγει. Η Βικτορίνα βάζει πάλι λίγη πούδρα στο πρόσωπό της, ξεασάφει τα χείλη της και κάνει να βγεί. Την ίδια στιγμή άνοιγει η πόρτα και παρουσιάζονται οι Πυσερφοί. Ο σύζυγος κρατάει τη βαλίτσα. Η σύζυγος έναν ταξιδιωτικό σακκό. Έκείνος είναι περιττωμένος. Εκείνη έξυλλη.)

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Δέν φταίω εγώ. Η κρίσις σήμερα έχει τσακίσει όλο τον κόσμο. ΖΑΝΝΕΤ. — Μπορούσες όμως να μ' άρνης έμένα, λίγες μέρες μαζί τους...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Έλα, δά !... Δέν είμαι τόσο ανόητος !... ΖΑΝΝΕΤ (κάνοντας την έκπληκτη). — Δηλαδή ;... Δηλαδή ;... ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Ω, απλούστατα, θέλω να πω ότι δέν μπορείς να με κοροϊδένης ! Νομίζεις πως δέν σε είδα να κάνεις γλυκά μάτια στο νεαρό Ντυπονσέλ, σ' εκείνο τον ήλιθιο με την ψέλη φωνή !...

ΖΑΝΝΕΤ. — Ε, μά βέβαια !... (Η κυρία Σουέν φεύγει. Ο Φρανσουά και η Ζαννέτ αφήνουν άμέσως το προσποιητό χαμόγελό τους.)

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Γιατί την άφρησε να φύγει ; ΖΑΝΝΕΤ. — Γιατί ; Το μίμς να ρωτάς γιατί ! Μα δέν καταλαβαίνεις ότι ήθελα να μείνουμε μόνοι ;

Ξερε αν έπρεπε να πιστέψω σ' αυτά του. Έπιασε την Κάριν από τα χέρια και την κύτταξε με τρυφερότητα.

— Είπε αλήθεια αυτό που είπες ; της ρώτησε με πικυμένη φωνή από τη συγκίνηση. — Όποτε δέν θυμώσες γι' αυτή τη γαϊδουριά μου ; Εκείνη έγραφε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να κλαίει.

— Σ' αγαπώ, Τζέλι, ψθύρισε. Κάνε με ότι θές, σκότσέ με, αλλά μη θέλεις να πάρουμε διαζύγιο. Δέν μπορώ να ξήσω μακριά σου... Έτσι κι' οι δύο διηγόροι δέν κατόρθωσαν να βγάλουν τίποτα από την επόθεσι αυτή. Ο Τζέλι και η Κάριν δέν έκαψαν βέβαια να μαλώνουν, μα ποτέ άλλοτε η Κάριν δέν έδωσε μια τόσο δυνατή γροθιά στον άνδρα της, ώστε να τον ρίξει καταγής άνασθητο...

ΕΝΤΥ ΧΑΡΛΕ'Υ

Πρέπει να εξηγηθούμε !... ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Νά εξηγηθούμε ; Μα δέν μου λές τί έπαδες ; ΖΑΝΝΕΤ. — Εγώ ; Τίποτα ! Έσύ ήσουν η αιτία που χάσαμε το τραίνο.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Εγώ ; Αυτό είνε ανυπόφορο ! Έσύ ήσουν η αιτία, με τη μανία που έχεις να κάνεις μια ώρα για να διαλέξης ένα ταξί...

ΖΑΝΝΕΤ. — Διόλου ! Έσύ κραιπά, γιατί έκανες δυο δολοφονίες φρε για να έτοιμασής. Κι' έτσι φτάσαμε στο σταθμό...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Τη στιγμή που ξεκινούσε το τραίνο !...

ΖΑΝΝΕΤ. — Μάλιστα, φίλε μου. Άλλωστε κάθε φορά που πρόκειται να πάμε στη Ρουέν, έχουμε τις ίδες ιστορίες !... Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί δέν χωνεύεις τους Ντυπονσέλ !... Οι φίλοι μας τρελαίνονται από τη χαρά τους κάθε φορά που θα μ'α δούν !... Την τελευταία φορά που πήγαμε στο σπίτι τους, ξαφνικά, δίχως καμιά προειδοποίησι, δέν ήξεραν πως να μ'α περιποιηθούν. Θυμάσαι ;

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Ω, σε παρακαλώ πολύ, για ψάξε να δώμε τί μπορείς να βρής : είμαι περιεργός να μάθω...

ΖΑΝΝΕΤ. — Ποτέ άλλοτε δέν ήσουν τόσο βλάκας, τόσο άσχημος, μ' αυτό το ανυπόφορο γέλιο σου και τις λοξές ματιές σου, τις τόσο καμικές ! Τώρα βλέπω καθαρά τη μεγάλη γκάφα που έκανα, να σε παντρευτώ...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ (ήσυχος). — Μιλ'ας σοβαρά ; ΖΑΝΝΕΤ (τό ίδιο). — Πολύ σοβαρά !...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Μα τότε είνε απλούστατο ! Γιατί δέν χωρίζουμε ; ΖΑΝΝΕΤ. — Κι' αν πάω στα σοβαρά αυτό που λές ;

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Σε προκαλώ ! ΖΑΝΝΕΤ. — Πολύ καλά !... (Μικρός διαταγμός, κι' έπειτα) : Α, όχι, φίλε μου !... Αυτό θα σ' είνε αριστούς πάρα πολύ !

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Και σε στενοχωρεί έμένα η δική μου ευχαριστίσις ; ΖΑΝΝΕΤ. — Ε, μά βέβαια !...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Επειδή η διεύθυνσις των περιοδικών μας δέν είχε προβλέψει την καταπληκτική ζήτησι των τριών πρώτων βιβλίων των έργων μας :

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

και «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»

και είχε κυκλοφορήσει έκαστον εις 20.000 αντίτυπων, τα όποια έξητλήθησαν, ηναγκάστη να προβή εις ανατύπων αυτών, για να ικανοποίησι όλους τους αναγνώστας μας.

Τούτο όμως άπαιτουν άρκετών χρόνων, άποχόλησης τας τυπογραφικάς μας εγκαταστάσεις και προέβλεπε καθυσ έρσην στην έκπληκτιν του τιτάτου βιβλίου μας

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ζητούμεν συγγνώμην από τους αναγνώστας μας δια την καθυστέρησιν αυτήν, η όποια όφειλεται εις ανυπερβλήτους τεχνικάς δυσκολίας, και τούς έπαισώκεται ότι εις το μέλλον όλα τ' άλλα βιβλία μας θα κυκλοφορήσουν κανονικάς, τούς παρακαλούμεν δέ να κρατούν τα σχετικά δελτία, τα όποια δημοσιεύονται εις το εξώφυλλον. Πάντως, η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» θα κυκλοφορήσιν περί τα μέσα Ιουνίου. Την άρχική ήμεραν της κυκλοφορίας θα την προσδιορίσωμεν εις προσεχές φύλλον.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Τι δέχεται !... Άς είνε... Άφού δέν θέλεις να μου δώσεις διαζύγιο...

ΖΑΝΝΕΤ. — Πρώς το παρόν, ούτε να το συλλογίζεσαι. Μα άργότερα, πως ξέρει...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Εγώ το θέλω τώρα !

ΖΑΝΝΕΤ. — Κάνε όρεξι ! Στο χέρι μου είνε να σου δώσω το διαζύγιο όποτε θέλω εγώ...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Όποτε η κυρία αποφασίζει για το μέλλον μου ; ΖΑΝΝΕΤ. — Υποθέτω !...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Δέν ξέρω τί με κρατάει και δέν σου σπάζω τα μούτρα μ' αυτή εδω τη γροθιά !...

(Έκείνη τη στιγμή χτυπούν στην πόρτα άπότομα, δυνατά. Ο Φρανσουά κάνει νόημα της γυναίκας του να πάει ν' άνοιξη και κάθεται γρήγορα μπροστά στο γραφείο του, κάνοντας τάχα πως γράφει. Η Ζαννέτ άνοιγει την πόρτα. Παρουσιάζεται η κ. Σουέν, ταρραμένη, λαχανιασμένη, κατακόκκινη κι' όλοχαρη. Κρατάει μια εφημερίδα στο χέρι της.)

ΖΑΝΝΕΤ. — Έσείς, είσαστε, κυρία Σουέν ; Τι συμβαίνει ; ΚΥΡΙΑ ΣΟΥΕΝ. — Α ! Κύριε Πυσερφέ !... Α ! Κυρία Ζαννέτ ! Τι συμβαίνει ; Διαβάστε το παράτημα !...

(Δίνει στη Ζαννέτ την εφημερίδα.) ΖΑΝΝΕΤ (ρίχνοντας μια ματιά στους τίτλους). — Ω, Θεέ μου !... ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Τι τρέχει λοιπόν ;...

ΖΑΝΝΕΤ (με πικυμένη φωνή από τη συγκίνηση, διαβάει) : «Τρομακτική καταστροφή στη γραμμή Παρίσι — Ρουέν. Το πρώτο τραίνο έξέστραχμήθη. Είκοσι έξι νεκροί !... Πολυάριθμα τραυματίαι !»

ΦΡΑΝΣΟΥΑ — Τι λές !... ΚΥΡΙΑ ΣΟΥΕΝ. — Αν δέν κάνα λάθος, είνε το τραίνο που χάσατε !...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ (όλοχαρος). — Αυτό είνε, κυρία Σουέν ! Αυτό είνε ! ΖΑΝΝΕΤ. — Τι τυχεροί που σταθίσαμε να το χάσουμε !...

ΚΥΡΙΑ ΣΟΥΕΝ. — Τα συχαρητήρια μου !... Δέν ξέρετε πόσο χαίρεται !...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ και ΖΑΝΝΕΤ. — Αμή έμεις !...

(Η κυρία Σουέν φεύγει. Ο Φρανσουά κι' η Ζαννέτ κυττάζουν στα μάτια, με μια άγρια έκπνοια.)

ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Για φαντάσου ! ΖΑΝΝΕΤ (με έκπληκτικα, με τρυφερότητα, άγκαλιάζει τον άνδρα της και τον φίλαει στο στόμα). — Κι' εσύ σ' συλλογίζομαι, άγαπη μου, ότι γι' αυτό το τραίνο λίγο έλειψε να χωρίσεις ! Μα, πώς πιά ! Είνε η τελευταία φορά που μαλώνουμε, δέν είν' έτσι !...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ (την σφίγγει στην αγκαλιά του). — Ναι, άγαπη μου, η τελευταία ! Σοι τ' όρκίζομαι !... Ο Θεός θέλει να ξήσουμε ευτυχισμένο...

ΖΑΝΝΕΤ. — Και γεροί, ΦΡΑΝΣΟΥΑ. — Και γεροί, βέβαια ! Άλλωστε θα μ'α έκανε να προσφύωμαι το τραίνο. Και τότε ; Τότε θα τσακίζομασται ! Και θα σ' έβανα, άγαπη μου...

ΖΑΝΝΕΤ. — Φώς μου !...

(Συνάδουται.)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΟ σπίτι του πασιγνωστού διηγόρου ο υ και φίλου μου Ζωρζ Μορφιέ άκουσε τις πιο παράδοξες και τις πιο άναρχες ιστορίες ζωής μου. Αυτός που μάς τις διηγόταν, ήσαν ένας ταγματάρχης, ο Ζ. Άντρέ Ζουλιέν, ο οποίος είχε υπηρετήσει σ' όλους τους πολέμους, είχε τραυματισθεί και τώρα ξεκινούσαν στην ησυχία του. Δεν έβγαλε από το σπίτι του παρά μόνο για να έπισκεφθεί τον καλύτερο φίλο του Μορφιέ. Έκτινο λοιπόν το βράδυ ο Ζουλιέν φαίνεται ότι είχε πολύ διάθεση, γιατί μόλις ορκίστηκε ο καφές στην άνδοσπιδιστή βεράντα, άναψε την pipa του, μάς κτύπησε μ' ένα παράξενο βλέμμα και μάς είπε:

— Έξωσ' ότι θέλω σας μαζεύσετε, δω πέρα, για να διασκεδάσετε με τις ιστορίες μου. Και ο φίλος μάς ο Μορφιέ, αν και δεν τις πιστεύει, όσοσ'όσο μ' αφήνει να σάς τις διηγούμαι και να σάς κάνω να σκώνεται ή τρέχα σας. Έ, άπ'όρη όμως αυτός ο κύριος που λέει τόσο άμορφη ψέμματα στο δικαστήριο και κερδίζει τις υποθέσεις του, δεν θα μπορούσε να μη πιστέψει αυτή την ιστορία. Γιατί έγινε να γνωρίσει και εκείνος τον ήρωά της και μάλιστα για τη άτυχία των θυμάτων του, τον είχε σώσει από τη φυλάκη.

— Θα σ'ε παραλέσω να μιλήσει π'ό καθ'αυτό, του είπε ο Ζωρζ Μορφιέ. Έχουν περάσει από τα χέρια μου τόσες πολλές υποθέσεις, ώστε δεν θυμάμαι ποιάς είναι αυτός ο άνθρωπος.

— Ό, μ'α δεν είναι από εκείνους που μπορεί κανείς να τους ξεχάσει τόσο εύκολα. Είναι ο Άντρέ Βαλμόν.

— Άντρέ Βαλμόν! Έκανε σκεπτικώς ο διηγόρος. Άντρέ Βαλμόν!...

— Μά ναί, καυμένη Ζωρζ. Ο μικρός σαρδιστής της Ανών. Δεν θυμάσαι; Είχε κλέψει μιά φίλη της αδελφής του σ'ε μιά κασέλα και την είχε κερδίσει...

— Έχεις όληνη, παρατήρησε ο Μορφιέ. Πράγματι, τόσα θυμήθηκα! Ο Βαλμόν ήταν ένα παιδί διαπαιγμένο χρόνων... Ένας μικρός εγκληματίας.

— Μά τί είχε κάνει; ρώτησε με περιέργεια μιά γυναίκα.

— Καθώς σ'ε είπα, συνέχισε ο ταγματάρχης, αυτός ο Βαλμόν ήταν ένας αφοβικός, ένας άπορόπαιος δολοφόνος. Μιά μέρα είχαν πάει στο σπίτι του μερικοί φίλες της μητέρας του με τα παιδιά τους. Ο Βαλμόν και οι άδελφοί του έπλησαν τους μικρούς φίλους τους και κατέβηκαν στον κήπο για να παίξουν και σ' αφήσαν ήσυχους τους

μεγάλους στις σιγήσεις τους. Ήταν πέντε κορίτσια και τρία αγόρια. Άφ'ού διασκεδάσαν με διάφορα παιχνίδια, ο Βαλμόν πρότεινε να παίξουν το κρυφό. Όταν λοιπόν άρχισε το παιχνίδι, ο μικρός παρέσυρε ένα από τα κορίτσια σ'ε μιά άπόμερη δανδροστοχία του κήπου και τον είπε:

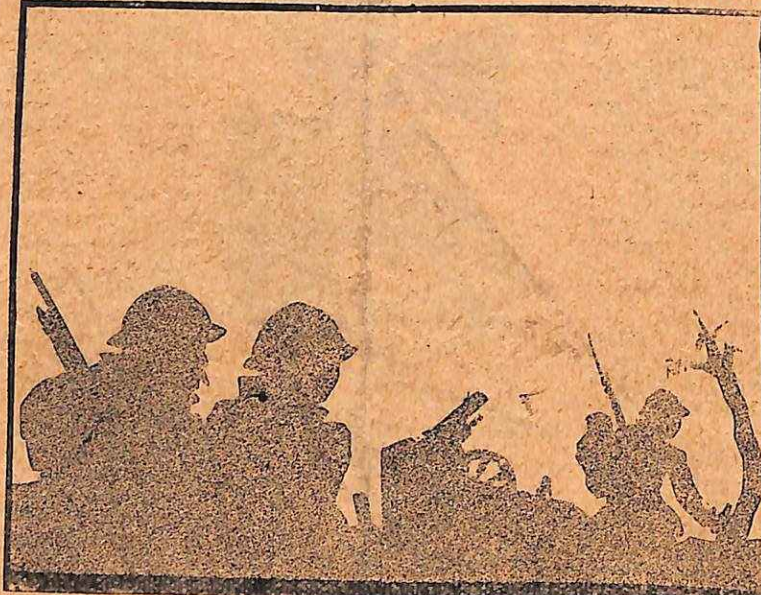
— Έλα να σ'ε κρύψω σ'ε ένα μέρος που δεν θα μπορούσαν να σ'ε βρουν...

Και, γελώντας παράξενα, άδηγησε το κορίτσια σ'ε μιά άποθήκη που δεν τη χρησιμοποίησαν, το βοηθήσε να χωθή σ'ε μιά κασέλα και το δήλωσε:

— Κάτσε ήσυχη μέχρις ότου ξαναγυρίσω.

Έπειτα έβλεπε το σκέπασμα και τη κάρφωσε. Όταν τέλειωσε αυτήν την άποτρόπαιη δουλειά, γύρισε κοντά στους συντρόφους του.

Στην άρχή κανείς δεν είχε άντιληφθεί την έξαφάνισή του άμορφου κοριτσιού. Νόμισαν, ότι είχε γυρίσει στο σπίτι. Μά όταν ήρθε ή ώρα να φύγουν οι καλεσμένοι των Βαλμόν, μάταια ή μητέρα της μικρούλας τη ζήτησε παντού. Ή

Λέλα, τ' άμορφη κορίτσια είχε εξαφανισθεί. Μάταια όλοι έψαξαν το σπίτι και τον κήπο. Κι' αυτός άκόμη ο Άντρέ φαίνονταν άήσυχος και άρενούνσε παντού... Ή μητέρα της Λέλας νομίζοντας ότι ή κόρη της είχε πέσει θύμα κανενός εγκληματίου, κατέβηκε στην άστυνομία και ζήτησε τη βοήθειά της. Οι άστυνομικοί έρευνήσαν με προσοχή, έβρισκαν άναρχισές μ'α δεν άνεύλιναν τίποτα. Ύστερα όμως από μιά έβδομάδα από την εξαφανισμένη άποθήκη άρχισε να βγαίνει μιά παράξενη δυσωμία, σαν να είχε πεταχτεί εκεί πέρα κανένα πομπόμ. Οι ύπηρέτες άπεφάσαν τότε να της κάνουν μιά γενική καθαριότητα. Άρχισαν λοιπόν να μεταβρουν έξω τα διάφορα πράγματα. Όταν όμως ήρθε και ή σειρά της άδειας κασέλας είδαν ότι ήταν πολύ βαριά κι' ότι από εκεί πέρα έβγαλε ή δυσωμία. Περιέργως την ξεκαρφώσαν μ'α τρελλάθηκαν από το φόβο τους. Μόλις εκεί ήταν κλεισμένο ένα πτώμα. Το πτώμα της Λέλας Μορφιέ.

Ή άστυνομία τότε έξήτησε πάλη προσεχτικά την υπόθεσι και κατόπιν να κάνει τον Βαλμόν να δηολογήσει το έγκλημά του. Ή δίκη του άναστάσε όλη τη Γαλλία, μ'α ο μικρός εγκληματίας κατόρθωσε να γλιτώσει την τιμωρία χάρις στην ικανότητα του φίλου μας Μορφιέ, ο οποίος ήταν συνήγορός του και είχε κάνει τον δικαστή να πιστέψουν ότι ο Βαλμόν ήταν άνισόρροπος.

Ναί, ήταν ένα λάθος μου, παρατήρησε ο Μορφιέ. Έμεις οι δικηγόροι δεν ξεχωρίζουμε τους εγκληματίες και τους άθώους. Όλοι τους βλέπουμε ως ανθρώπους που πρέπει να τους σώσουμε από τα νύχια της δικαιοσύνης. Αυτό ένε ένα λάθος του επαγγελματίος μάς. Μά είναι κι' ο μόνος τρόπος για ν' αποδείξουμε την ικανότητά μάς.

Και όμως ύστερα βέβαια δεν ένδομαφάρθηκες να μάλιστα τί άπέγινε αυτός ο Βαλμόν. Μά ήρθε ή ώρα να σου το πω, γιατί δεν μπορώ πια να το κρύβω μέσα στην καρδιά μου. Το έξωσ' ότι θα σ'ε ληψώ. Μά τί να γίνη. Είναι μ'α

τόσο άνατριχιαστική ιστορία που δεν μπορώ να μη τη διηγηθώ στους φίλους μάς. Ο Μορφιέ έκανε μ'α κίνησι για να τον άποδώσει. —Δεν σ'ε φανταζόμουν τόσο δειλό, του είπε ο ταγματάρχης. Έλα, Ζωρζ, πρέπει να φανής γενναίος. Είσαι ένας τίμιος άνθρωπος και πρέπει να παραδεχθής το σφάλμα σου. — Μά γιατί έπαμένεις να διηγηθής αυτήν την ιστορία; τον ρώτησάμε. — Γιατί εξ αίτίας αυτού του Βαλμόν έχασα τους πιο ήρωικούς από τους στρατιώτες μου. Το δεύτερο χρόνο του παγκοσμίου πολέμου ύπηρετούσα στο 24ο Σύνταγμα. Ήμουν λοχαγός. Είχαμε διαταχθεί να κρατήσουμε με κάθε θυσία μ'α όλην άσυνία του γαλλικού έθνους. Οι στρατιώτες μου πολεμούσαν γενναία και δεν άφηναν τον έχθρο να πλησιάσει. Οι Γερμανοί είχαν κάνει τρεις έπιθέσεις, αλλά και τις τρεις φορές είχαν άναγκασθεί να άποχωρήσουν με με-

γάλες άπολέσεις. Όλοι είμαστε ένδομισμένοι και δεν είχαμε δειλιάσει από τον όγκο του γερμανικού στρατού. Αργά, τη νύχτα μάς ήρθε μιά έμπιστευτική διαταγή. Έπρεπε να κάνουμε μιά ξαφνική έπίθεση στα γερμανικά χαμαμάτα και να τα κυριεύσουμε. Δέκα άεροπλάνα θα μάς βοηθούσαν σ' αυτή την έξορμησι, άποδεκατίσοντας τον έχθρο με τις βόμβες τους. Ή έπίθεσις μάς έγινε στις δύο ή άρα τη νύχτα και κράτησε μέχρι το πρωί. Οι Γερμανοί, άφ'ού άντιτάθηκαν με πείσμα, άναγκασθηκαν τέλος να έγκαταλείψουν τις θέσεις τους και να άχωρηθούν π'αλλη χιλιόμετρα από κει. Μόλις άρχισε να έξημερώνει, οι σαλπικηταί σήμαναν άταίσιστα πύς.

Ή ειδικές ομάδες των στρατιωτών βγήκαν τότε στο πεδίο της μάχης για να μαζέψουν τους πληγμένους και να δώσουν τη χειρουργική βοήθ'ε στους έτοιμοθανάτους. Έπ'α κεφαλής ήταν ένας λοχίας, ο οποίος είχε δείξει άφάνταστη προθυμία για ν' αναλάβη την άποστολή, αυτή. Έτρεχε δεξιά κι' άριστερά και άποτέλειαν με μιά τρομαχτική σκληρότητα τους έτοιμοθανάτους. Θα έλεγε κανείς ότι ή φοικη αυτή δουλειά τον εύχαριστούσε. Όταν τέλος ή ομάδα του γύρισε στα χαμαμάτα, δεν έφερε παρά έλαχιστους μόνο τραυματίες. Όλοι οι άλλοι είχαν σκοτωθεί και τους είχαν μαζέψει εκείνοι που έβρισκαν ακόμα χαλασμένους. Αυτό που φάνηκε περίεργο, Ένας γιαντός μάλιστα μου δήλωσε, ότι πολλοί στρατιώτες είχαν πεθάνει όχι από τα τραύματά τους, αλλά εξ αίτίας της χαριτωμένης βοήθ'ε. Λέταξα τότε να μου φέρουν τον έγκληματικό αυτόν λοχία. Φαντασθήτε δ'ε την κατόπληξή μου, όταν άκουσα να μου δηλώνει ότι λέγεται Άντρέ Βαλμόν.

Ο Ζωρζ Μορφιέ έγινε κ'ατοχρός. Τά ζέλη του έτρεμαν και το βλέμμα του έδειχνε όλη την άπλησία που τον είχε κυριεύσει.

— Λοιπόν; ρώτησε με άνονία γ'ν ταγματάρχη. Πώς είχε ζ'ε όλη αυτός εκεί πέρα;

— Είχε καταταχθεί έθελοντής και είχε ζήτησει να εινε καθ'αυτός χαλασμένος για να υποθή να ικανοποιη το πάθος του για το έγκλημα. Ένας θεός ξέρει πόσα έσαν τα θύματά του. Άκούει να σ'ε πω ότι όταν έγινε όνομαστική κλήσις στο 24ον σύνταγμα, είλαπεν τοιαύτοι στρατιώτες. Όλοι βέβαια δεν είχαν σκοτωθεί από τις άρτίσεις των Γερμανών. Χωρίς να διατίσω λοιπόν τον παρόδο στο έτελεστικό άπόσπασμα. Τον τοιφύωσαν και τον έθαψαν διαμόνα. Ήταν ένας εγκληματίας και δεν μπορούσε να θωπή με όλους τους άλλους ήρωες.

Αυτή ήταν ή ιστορία που μάς διηγήθηκε έκτενο το βράδυ ο Άντρέ Ζουλιέν. Καθώς έμαθα κατόπιν, ο διηγόρος Μορφιέ την άλλη μέρα μάς έδωσε την παρατήρησή του και ποτέ πια δεν άνακατέθηκε με τα δικαστήρια. Τόν βάρανε ή συνείδησι του γιατί είχε σώσει έναν εγκληματία, ο οποίος ζ'ε την τελευταία στιγμή της ζωής του έκαλούσ'όσε να σκοτώσει τον θάνατο.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΑΓΚΡΙΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η "ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ"

Μιά συνέντευξι με τη «βασιλίσσα των γκερλς». Ή ιδιοτροπίες της μίς Τζένυ Βάλκερ. Οι θριαμβεί της στα μιούζικ-χάλ του Μπροντγουεϊν. Τι είναι ή «χορεύτριες της θάλασσας». Πώς διασκεδάσουν την πληγή τους σ'ε ταξιδιώτες. Τα μπαλέτα των υπερωκεανείων. Ο έρωας κ' ή έπιχειρήσις της μίς Τζένυ. Πόσο πληρώνεται ή συντροφιά μίς «χορεύτριας της θάλασσας». Ή νέα μορφή του έμπεριου της λευκής σαρκός, κλπ.

λόγω ότι πρώτη φορά άκουγα αυτό τον τίτλο. Μέχρι σήμερα, ή μόνες χορεύτριες που ήξερα, ήταν τα «γκερλς» των μιούζικ-χάλ, του θεάτρου και του κινηματογράφου. Δεν φανταζόμουν λοιπόν ότι μπορούσαν να υπάρχουν και μπαλαρίνες της θάλασσας. Για να ικανοποιησω την περιέργειά μου, έπευσα, φυσικά, να πάω σ' αυτό το άριστοκρατικό ξενοδοχείο των Ήλυσιών. Ή πληροφορίες που μου έδωσαν οι υπάλληλοί του, δεν ήταν και τόσο διαφωτιστικές.

— Ή μίς Τζένυ, μου είπαν, ήρθε με είκοσι άλλα κορίτσια, τις συναδέλφους της, για να έκουρασθ'ε στο Παρσι ύστερ' από ένα κουραστικό ταξίδι του γύρου του κόσμου. Δεν δέχεται κανέναν κι' έχει δώσει ρητή έντολη να μη την άνησυχήσουμε.

Είμε μιά πεισματάρη Άμερικανίδα, έτοιμη να τσακίσω στο έυλο τοις υπαλλήλους μάς και κάνει ό,τι της περάσει από το κεφάλι της. Για να τη δ'ητε, πρέπει να βρ'ητε ένα πρωτότυπο τρόπο για να φτάσετε ως το διαμέρισμά της.

Έκείνη τη στιγμή ένας τυκρόπου ρώτησε το συνομιλήτή μου ποιά ήταν το διαμέρισμα της μίς Τζένυ Βάλκερ.

—Τό 315—17—19—21, του άπάντησε.

Είδα ότι ο «τυκρόμ» κρατούσε μιά υπέροχη άνοδόεση. Το έδωσα ένα γεναίο πορμπουάρ, πήρα το καπέλλο του και τα λουλούδια και μπήκα σ'τον άσαντέρ, ενώ όλοι οι υπάλληλοι είχαν τρελλάθει από τα γέλια. Τόσο κομικό λάθος, δεν είχαν δ'η ποτέ άλλοτε σ'η ζωή τους. Κι' όμως, αυτή ή έμπνευσι μου έξερφάλισε την έπιτυχία της άποστολής μου.

Όταν ή μίς Τζένυ μ' αντίκρουσε, δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει. Ήταν άρκετά έξυπνη, για να καταλάβη το «κόλπο» μου.

—Είσαστε, μου είπε, ένας άνόητος έρωτευμένος;

—Άπλως ένας θαυμαστής σου.

—Και τί θέλετε μ' αυτή την κομική εμφάνισι;

—Τά πάντα. Ένα ίντερβιού. Ή μίς Τζένυ... πέταξε σ'ε μιά γωνιά του καναπέ τα λουλούδια για να δείξη το θυμό της. Αναγκάσθηκα να μεταχειρισθώ όλη την τέχνη μου για να δικαιολογηθώ. Της μίλησα για την άμορφη της, για τη φήμη της, για τις έκκεντρικότητες της και την έπεισα επί τέλους, καθώς βλέπετε, να με διέφερε

ξυπνο και να μιλήη τέσσερες γλώσσες.

—Και γιατί ζητάτε τόσα προσόντα από ένα κορίτσι, μιά άμορφη χορεύτρια;

—Γιατί πρέπει να διασκεδάξη τη συντροφιά της

—Τή συντροφιά της; άπόρησα.

—Βέβαια. Αλλά καλύτερα να σ'ε διηγηθώ μόνη μου την ιστορία αυτού του μπαλέττου μου. Δω και τέσσερα χρόνια ήμουν χορεύτρια σ'ε ένα μιούζικ-χάλ του Μπροντγουεϊν.

Κάθε βράδυ είχα μεγάλο σουξέ στα νούμερά μου και μέρα με τη μέρα πολλαπλασιάζονταν ο αριθμός των θαυμαστών μου. Έγώ, ώστόσο δεν άγάπαγα κανέναν. Ο έρωας εινε ένα αίσθημα που ζημιώνει. Γι' αυτό

Το μπαλέτο της μίς Βάλκερ

καθόλου από τις άλλες Άμερικανίδες. Ήθελε να τηρήση τα προσήματα: Να κάνει την αινιγματική, τη μυστηριώδη, την άκατάδεχτη, για να κινήση περισσότερο το ενδιαφέρον του κόσμου γύρω από τ' όνομά της. Όταν νόμισε ότι άρκετά βάστηξε αυτή ή κωμωδία της άρήσεως, δέχθηκε να μου διηγηθ'ε με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία των «χορευτριών της θάλασσας».

—Έχετε, μου είπε, δέκα λεφτά καθ'ο για να με ρωτήσετε, τί θέλετε. Μη φαντασθήτε ότι είμαι κανένα έξαιρητικό φαινόμενο. Κάθε άλλο μάλιστα. Είμαι μιά απλή ίμπρεσάριος. Δι'αλέγο είκοσι άμορφα γκερλς, τα γυνάκω καλά, τα νεα, εύρύχωρες αίσουσες, σα λούνα, τεραίν για τένις, κήπο, κινηματογράφου και μ'α θαυμάσια ποίνα για κολύμπι. Κι' όμως, θα το πιστέψετε;

πρωτόμωδα να έχω μιά βαρύτιμη τουαλέττα, παρά ένα παθητικό φυλ. Έπειτα αγαπούσα την έλευθερία μου και δεν μπορούσα ν' άφοσιωθώ σ'ε έναν άνδρα, έστω κι' αν αυτός ήταν ο πιο γοητευτικός από όλους. Έτσι χαϊρόμουν την έλευθερία μου, ως τη μέρα που ένας θαυμαστής μου είχε την έμπνευσι να μου προτείνη ένα ταξίδι στην Εύρώπη. Δέχθηκα να χρησιμοποίησω μ' αυτό τον τρόπο τις διακοπές μου, άφ'ού είχα βαρεθ'ε όλες τις άλλες διασκεδάσεις. Έτοιμάσ'ε τις βαλίτσες μου και ένα μεσημέρι φεύγαμε από το λιμάνι της Νέας Υόρκης. Ή Μαυριτανία ήταν ένα περίφημο υπερωκεάνειο. Είχε πολυτελείς καμπίνες, εύρύχωρες αίσουσες, σα λούνα, τεραίν για τένις, κήπο, κινηματογράφου και μ'α θαυμάσια ποίνα για κολύμπι. Κι' όμως, θα το πιστέψετε;

—Μά να διασκεδάξη τους ταξιδιώτες με τους χορούς του, τα τραγούδια του και την άμορφη του.

—Πόσο πληρώνει ένας ταξιδιώτης για την συντροφιά μίς μπαλαρίνας;

—Μ' αυτό έξαιρητικά αναλόγως της συντροφιάς. Για ένα μάς τένις, πληρώνουν δέκα δολάρια. Για μιά παρτίδα μπιλιάρδου, το ίδιο. Για μιά ώρα παιχνιδιού στην πισίνα, π'α π'α δολάρια. Για μιά έσθ'α (Ή συνέχεια σ'ε την σελ. 1100)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ",

("Ένα αποκρυπτικό άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζε για την άγνωστη συζυγική ζωή των περιφημότερων «αστέρων».)

Η απόκρυφη ιδιωτική ζωή των αστέρων... παρ' όσα γράφονται και δε μόνον... αλήθεια είναι τελείως άγνωστη στους θαυμαστές τους. Και μόνο, κάθε τόσο, όταν ξεσπάσει κανένα σκάνδαλο ή αναγγελθεί κανένα διαζύγιο ή τέλος γίνη καμιά πολέμοιρη δήση, όπως η ιστορική εκείνη της Κλάρας Μπόου, οι φίλοι των αστέρων μένουν κατάπληκτοι μπροστά στις απότομες και τις αφάνιστες αποκλίσεις για τα παρακείμενα της άγνωστης ζωής των αστέρων.

Οι θαυμαστές της Νόρμα Σήρερ, παραδείγματος χάριν, όταν την βλέπουν να κατεβαίνει από ένα πολυτελές αυτοκίνητο, ή να μπαίνει σ' ένα θέατρο, στο μπράτσο του συζύγου της, ενώ τον κρατάει και τον χαμογέλαει με τρυφερότητα, φαντάζονται δίχως άλλο ότι η ζωή αυτών των συζύγων είναι μια διαρκής ετύχη, όλο φίλια και χαμόγελα. Και ωστόσο η Νόρμα Σήρερ δεν αφήνει να περάσει μία μέρα, δίχως να μιλήσει με τον άνδρα της!

Η αλήθεια, όμως, καταλαβαίνετε, δεν λείπουν ποτέ. Πρέπει δε να ξέρετε, ότι η Νόρμα Σήρερ είναι η πιο νεύρική απ' όλες τις ενήλικες... στα επτά πλέον ως συζύγος δεν είναι διόλου υπάκουη, αλλά παρ' όλην αυτήν την υπακοή και εγωιστική... Έπειτα, ο άνδρας της είναι σαρκοβόρος, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι ο "Ιοβινγκ Τάλμπεργκ" την ενοχλεί διαρκώς και ως σύζυγο και ως ηθοποιό.

Αξέχαστη θα μου μείνει η επομένως του τελευταίου φιλμ της Νόρμα Σήρερ, του περφόρμανς φιλμ «Η ομορφιά Μάργκοτ». Από τους φίλους της σαν είχαν απειαστεί να ιδούν την νέα ταινία της, η Νόρμα Σήρερ δεν άκουσε τίποτε άλλο παρά επαινούς... α! συγγραφέα... Μα όταν διενεργήθησαν οι ρεζιρέζ της γνώστης του συζύγου της,

ξέσπασε άβυσσος η υπόληψη.

— Δεν μου άρεσε! της είπε καθαρά και ξάστερα ο "Ιοβινγκ Τάλμπεργκ". Έκανε λάθος στην ερμηνεία του προσώπου; Έδειξε μεγάλη εγωιστική και μεγάλη εγωιστική. Και όμως η ηρωίς του έργου είναι ένα άρρωστο κορίτσι.

Τα λόγια αυτά ο "Ιοβινγκ Τάλμπεργκ" της τα είπε μέσα στο ατμόμητο τους, με το οποίο γύριζαν στο σπίτι τους. Κανείς λοιπόν από τους διαβάτες δεν φανταζόταν ότι ένα τόσο πολυτελές αυτοκίνητο, μεταφέρει μία... τρικυμία!

Αιτίες ή παρατηρήσεις σου είναι άνοητες! του απάντησε η Νόρμα Σήρερ. "Αν μ' αγαπούσες έστω κι' ελάχιστα, θα συμφωνούσες κι' εσύ με όλους ότι με τον καινούργιο ρόλο μου, εσημείωσα ένα καταληκτικό θρίαμβο!

Ο "Ιοβινγκ Τάλμπεργκ" τότε, μπροστά σ' αυτήν την τόσο γυναικεία λογική, έλεγε του σφωρη να σταματήσει και πάλι κατεβή, φώναζε θυμωμένος στη γυναίκα του.

— Σε λατρεύω, μα βλέπω, ότι πρέπει να γυρίσω στο σπίτι, με ένα ταξί.

Μά, όταν έφτασε στο σπίτι δεν βρήκε τη γυναίκα του. Επ' δεκαπέντε μέρες, η Νόρμα Σήρερ είχε κλεισθεί μέσα στο πολυτελές καμαρίνι της, στο εστουάρι, κηρύσσοντας γενική απεργία. Και χροιάστηκαν τότε όλες η προσπάθειες των φίλων τους, για να την πείσουν να βγεί.

Καταλαβαίνετε λοιπόν: δεν είναι μόνο παράφοροι έρωτες. Υπάρχουν και έμπορικά συμφέροντα που συνδέουν δυο ανθρώπους, σ' όλη τη ζωή.

Ο "Ιοβινγκ Τάλμπεργκ" Βέβαια, καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι πιο σημαντική είναι πάντα η Νόρμα Σήρερ και ότι κανείς δεν συγχωρεί τον συζύγο και μηχολό άνδρα της, έστω κι' όταν ακόμη λέει την αλήθεια. Μα μου έπρεπε να αναρωτηθώ πολλές φορές: «Γιατί άραγε, σε μια πόλη σαν το Χόλλυγουντ, που τα διαζύγια είναι τόσο εύκολα, δεν στέλνει περίπατο η Νόρμα Σήρερ τον άνδρα της και δεν παντρεύεται έναν άλλο; Την απάντησε σ' αυτήν την άποψη μου, την είχα από την Κάθριν Χέρμπεργκ, τον εφορτιστή του Χόλλυγουντ.

— Φίλε μου, μου είπε η Κάθριν, που έχει τρία πανεπιστημιακά διπλώματα, ή απ' όλην σου δεν έχει δόξα! Μα δεν ξέρεις λοιπόν ότι ο "Ιοβινγκ Τάλμπεργκ" δεν είναι μόνο σαρκοβόρος, αλλά και συνδεδεμένος της εταιρείας στην οποία εργάζεται από χρόνια η Νόρμα Σήρερ και ότι η Νόρμα φοβάται να τον αφήσει, γιατί μπορεί εκείνος να την υποκινήσει και να την εξαφανίσει από το στερέωμα του Χόλλυγουντ.

Καταλαβαίνετε λοιπόν: δεν είναι μόνο παράφοροι έρωτες. Υπάρχουν και έμπορικά συμφέροντα που συνδέουν δυο ανθρώπους, σ' όλη τη ζωή.

— Ως συζύγος πάλι, ο Τσάβλι Τσάβλι, ο δημοφιλής Σαβέλ, δεν

είναι διόλου αξιοθαύματος. Η Λίτα Γκρέι, η δεύτερη γυναίκα του, τον κατηγορεί φανερά, ότι ήταν ένας άνθρωπος χωρίς καρδιά και χωρίς συμπόνια. Είχε πη μάλιστα, ότι την είχε δώσει πολλές φορές. Ο Σαβέλ τέλος έχει τη συνήθεια να ξη αμόνοια μέσα στο σπίτι του, όταν ακόμη είναι παντρεμένος. Με ποιό τρόπο; Απλούστατα, όταν τον πιάσουν τα νεύρα του, δεν μιλάει σε κανένα επί δόξα... η μέρες! Περιγράφεται, μέρα και νύχτα, σαν φάντασμα και συνειννοείται με τους υπηρέτες με νοήματα. Είναι ο πιο παράξενος, αλλά και ο πιο ανυπόφορος των συζύγων!

Ο Κλάρε Γκέμπλ, ως συζύγος, κι' αυτός, μά παραξενή μα... θέλει να φοράει πάντα η γυναίκα του μέσα στο σπίτι, όποια φορέματα. Στην αρχή, η κ. Γκέμπλ είχε διαρκώς νεύρικές κρίσεις μ' αυτή τη λάτρη του ανδρός της. "Υστερα όμως συλλογίσθηκε, ότι ο Κλάρε θα είχε αγαπήσει καμιά γυναίκα που φορούσε πάντα άσπρα και χωρίς να διαμαρτυρείται, πειρά, υπέκυψε στη θέλησή του. Μα μία μέρα, δεν μπόρεσε πια να βαστάξει τον, και τον παρκάρεσε να μην δώσει μία ξένη σ' αυτής της παρόξυνσης μανίας του. Ο Κλάρε Γκέμπλ τότε μου απάντησε:

— Δεν πρόκειται περί μανίας, φίλε μου... Πιστεύω ακράδαντα, ότι το χόρμα των υπαρκτών που φορούν οι γυναίκες έχει μια πολύ μεγάλη επίδραση στην ψυχή τους. Το κόκκινο τις κάνει νεύρικές, το λευκό τις ευνουχίζει, το πράσινο τέλος επιβιώνει ρομαντικές: μόνο το άσπρο τις ησυχάζει και τις αφήνει ειρηνικές, ήρεμες. Γι' αυτό ζητάω πάντα από τη γυναίκα μου να ντύνεται με άσπρα φορέματα.

— Με συγχωρείτε, του είπα, σαστισμένος από την παράξενη αυτή θεωρία, δεν συνέβη ποτέ να νευρώσει ή γυναίκα σας και να σας ζήσει μία βίαιη σκηνη, μολοντι, φορούσε άσπρα;

— "Ω, βέβαια! έκανε χαμογελάοντας ο Κλάρε Γκέμπλ. Μα σε μια τέτοια περίπτωση για φιλολογική πόσο πιο ανυπόφορη θα ήταν αν φορούσε...

— "Ω, βέβαια! έκανε χαμογελάοντας ο Κλάρε Γκέμπλ. Μα σε μια τέτοια περίπτωση για φιλολογική πόσο πιο ανυπόφορη θα ήταν αν φορούσε...

ρούς κόκκινα ή κίτρινα...

Ο Κλάρε Γκέμπλ καθώς βλέπετε είναι ένας πρωτότυπος φιλόσοφος, ο οποίος έχει βρει φαντασία το μυστικό της συζυγικής ετυχίας.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΤΑΝ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ", ΠΕΤΑΝΕ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

("Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Ρενέ Λαφόν")

Η Τζίν Χάρλσον τέλος θα ήταν η καλύτερη σύζυγος του κόσμου αν δεν της άρεσαν τα... άσπια! Μια καπέλα που επί τρία χρόνια ήταν κομμάτι της, κάποια Ρόλ Ντάβινσον, έκανε από καιρού μερικές περιεργές αποκλίσεις για την ιδιωτική ζωή της Χάρλσον, όταν ήταν παντρεμένη με τον άτυχο Πάολ Μπρέντ. Η Τζίν Χάρλσον έμεινε ξυπνή ως τα ξημερώματα, περιμένοντας τον άνδρα της να γυρίσει στο σπίτι κι' αυτό, λίγο από έρωτα και λίγο από μια ακατανίκητη επιθυμία να διασκεδάσει: «Αχ, πού πούσε τον καρδιά της είχε σπαστεί κάτω από πάτωμα του κυρίου τους μικρά κομμάτια... σπασμένα!

Μόλις λοιπόν ο Πάολ Μπρέντ περνούσε το κατώφλι και της έλεγε: με τρυφερότητα: «Αχ, αγάπη μου, με μόνιμη τη διαφορά ότι του έλεγε: «Ενας από τους Γάλλους καλλιτέχνες, που αγαπούν... έλαφιστικά το αεροπλάνο είναι και ο γοητευτικός ξένος πρεμιέ Λαμπέρ Πρεζάν. Ο Πρεζάν μάλιστα διακέρχεται στον πόλεμο ως στρατιωτικός αεροπόρος! Λατρεύει, λοιπόν, το αεροπλάνο, με μόνιμη τη διαφορά ότι του απαγορεύουν ρητά να πετάξει. Στη Γαλλία, εξακολουθούν — καλή, κακή υδίαφορο — να θεωρούν την αεροπορία, ως σπορά επιβίωσης. Κάθε φορά, λοιπόν, που μία κινηματογραφική εταιρεία υπογράφει συμβόλαιο με τον 'Αλμπέρ Πρεζάν τον υποχρεώνει, με ειδικό όρο, να μη πετάξει κατά την διάρκεια της ισχύος της συμφωνίας.

Μα και ο Πιέρ Μορενό, άλλο άσπιο του γαλλικού κινηματογράφου, προσπαθώντας να χάσει ένα συμβόλαιο παρό να απαντήσει την αεροπορία. Έξ' άλλου, έχει ένα δικό του προσωπικό αεροπλάνο, ένα πραγματικό κομφορτέρισμα. Και το βράδυ, όταν ο καρδός είναι καλός, ο Μορενό, μόλις τελειώσει τη δουλειά του στο στούντιο, κάνει μερικές βόλτες με το αεροπλάνο του πάνω από το Παρίσι.

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, λέει, τι ξεκούρασμα είναι να πετάς στον αέρα ύστερα από την κοπιώδη δουλειά στο στούντιο, μέσα σε μια άμυαλη, σφιγμένη, πυροπονημένη από το φως των ηλεκτρικών προβολέων!

— "Ω, Τζίν, έκανε εκείνος μ' ένα λυγμό. Αλήθεια ή σοβαρότητα από τώρα είναι το χειρότερο άσπιο που μπορούσε να μου κάνει!...

Καί χώρισαν. Μα ο Πάολ Μπρέντ υπέφερε τόσο πολύ, ώστε μία μέρα φύτεψε μία σφαίρα στην καρδιά του κι' αναστάσε το Χόλλυγουντ με την άρρωστη τραγωδία του...

Αλήθεια λοιπόν είναι η απόκρυφη ιδιωτική ζωή των αστέρων; Αλλά ποτέ όμως ποτέ παρασιώζεται από τους ευφάνταστους 'Αμερικανούς δημοσιογράφους.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε δσον ήμπορείτε οικονομίας, έστω μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις το Ταμειτήριο της 'Εθνικής Τραπεζής. Έτσι ασφαλίσετε εντελώς τα λεγτά σας και, μαζί με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον απαραίτητον δια τα γεράματα και δια κάθε έκτακτον ανάγκην της ζωής σας.

Ι αστέρες του κινηματογράφου ο υ χρησι μ ο ποιούν πλοένα καλ ρισσότερο το αεροπλάνο. Απ' ό,τι δ ε ν πρέπει ν α μεις ξαφνικά σ' ό,τι δ ε ν α στέρων δεν είναι στον οφρανό, ά νάμεσα στα σύννεφα;...

Ένας από τους Γάλλους καλλιτέχνες, που αγαπούν... έλαφιστικά το αεροπλάνο είναι και ο γοητευτικός ξένος πρεμιέ Λαμπέρ Πρεζάν. Ο Πρεζάν μάλιστα διακέρχεται στον πόλεμο ως στρατιωτικός αεροπόρος! Λατρεύει, λοιπόν, το αεροπλάνο, με μόνιμη τη διαφορά ότι του απαγορεύουν ρητά να πετάξει. Στη Γαλλία, εξακολουθούν — καλή, κακή υδίαφορο — να θεωρούν την αεροπορία, ως σπορά επιβίωσης. Κάθε φορά, λοιπόν, που μία κινηματογραφική εταιρεία υπογράφει συμβόλαιο με τον 'Αλμπέρ Πρεζάν τον υποχρεώνει, με ειδικό όρο, να μη πετάξει κατά την διάρκεια της ισχύος της συμφωνίας.

Μα και ο Πιέρ Μορενό, άλλο άσπιο του γαλλικού κινηματογράφου, προσπαθώντας να χάσει ένα συμβόλαιο παρό να απαντήσει την αεροπορία. Έξ' άλλου, έχει ένα δικό του προσωπικό αεροπλάνο, ένα πραγματικό κομφορτέρισμα. Και το βράδυ, όταν ο καρδός είναι καλός, ο Μορενό, μόλις τελειώσει τη δουλειά του στο στούντιο, κάνει μερικές βόλτες με το αεροπλάνο του πάνω από το Παρίσι.

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, λέει, τι ξεκούρασμα είναι να πετάς στον αέρα ύστερα από την κοπιώδη δουλειά στο στούντιο, μέσα σε μια άμυαλη, σφιγμένη, πυροπονημένη από το φως των ηλεκτρικών προβολέων!

— "Ω, Τζίν, έκανε εκείνος μ' ένα λυγμό. Αλήθεια ή σοβαρότητα από τώρα είναι το χειρότερο άσπιο που μπορούσε να μου κάνει!...

Καί χώρισαν. Μα ο Πάολ Μπρέντ υπέφερε τόσο πολύ, ώστε μία μέρα φύτεψε μία σφαίρα στην καρδιά του κι' αναστάσε το Χόλλυγουντ με την άρρωστη τραγωδία του...

Αλήθεια λοιπόν είναι η απόκρυφη ιδιωτική ζωή των αστέρων; Αλλά ποτέ όμως ποτέ παρασιώζεται από τους ευφάνταστους 'Αμερικανούς δημοσιογράφους.

Αλήθεια λοιπόν είναι η απόκρυφη ιδιωτική ζωή των αστέρων; Αλλά ποτέ όμως ποτέ παρασιώζεται από τους ευφάνταστους 'Αμερικανούς δημοσιογράφους.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε δσον ήμπορείτε οικονομίας, έστω μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις το Ταμειτήριο της 'Εθνικής Τραπεζής. Έτσι ασφαλίσετε εντελώς τα λεγτά σας και, μαζί με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον απαραίτητον δια τα γεράματα και δια κάθε έκτακτον ανάγκην της ζωής σας.

μος της 'Αγάπης, στο όποιο έπαιξε τότε μαζί με τον Μωρίς Σεβαλιέ.

Αφ' όσον της φυγής της καλλιτέχνιδος ήταν ο ίδιος ο Μωρίς Σεβαλιέ... Τι της έκανε, όμως, της Σιλβίας για ν' αναγκάσει να πάρει τα δόντα ή, μάλλον, να πετάξει στους αέθρας; Αυτό δεν έγινε γνωστό. Από μία περιεργή, όμως, συμπύκνωση, ή καλλιτέχνις, ή όποια αλήθεια την τελευταία στιγμή ν' αντικαταστήσει την Σιλβία ήταν η "Ανν Ντάρρακ, αυτή δηλαδή που έδωσε πρώτη το παράδειγμα της αποδοχής με αεροπλάνο!

Από εκείνη την εποχή, οι αστέρες χρησιμοποιούν πολύ συχνά το αεροπλάνο, όταν θέλουν να ξεφάνισουν. Με τον τρόπο αυτό εκδηλώνουν την δυσφορία τους, όταν η εταιρεία θέλει να τους επιβάλει ένα ρόλο που δεν τους άρεσε ή όταν δεν γίνονται δεκτά τα αιτήματά τους περί αθέσεως της αμοιβής τους. Στη μέθοδο αυτήν κατέφυγε κάποτε και η γοητευτική Τζίν Χάρλσον. Και η φημική της έπαισε: Η Τζίν εξέδωσε την εταιρία κι' επέτυχε αμέσως μισθό!

Για όλους αυτούς τους λόγους, το αεροπλάνο κατήντησε... φρόδος και ο τρόμος των σαρκοβόρων του Χόλλυγουντ. Ο σαρκοβόρος, λόγου χάριν, της Μάργκαρετ Σούλαβαν έζη με την διαρκή αγωνία μήπως ή βεντέτα... ανάλυψή στους οφρανούς. Κάθε βράδυ, όταν η Μάργκαρετ τον καληνυχτίζει και να επιστρέψει σπίτι της, ο σαρκοβόρος διαρωτάται:

—Θα την δω άρα γε και αύριο το πρωί;...

Πρέπει τώρα να σας πληροφορήσουμε ότι η Σούλαβαν είναι μανιακή λάτρης του αεροπλάνου. Όταν την πάσης ή... λέξη, αφήνει τη δουλειά της στη μέση, πηδαί σ' όποιο αεροπλάνο βρεθεί μπροστά της και χάνεται στα σύννεφα, χωρίς να ειδοποιήσει κανένα.

Υπάρχει, όμως, και ένας ήθοποιος του κινηματογράφου, ο μεγαλύτερος ήθοποιος του κόσμου, — ένομιμος τον Τσάβλι Τσάβλι, — ο οποίος όχι μόνον δεν πέταξε ποτέ στη ζωή του με αεροπλάνο, αλλά και κάθε φορά που άκουσε ξανά από τα μηχανήματα αυτά να σαρκοβόρουν τον δούλο του στον αέρα, γαμψώνει τα μάτια του για να μη το δει!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

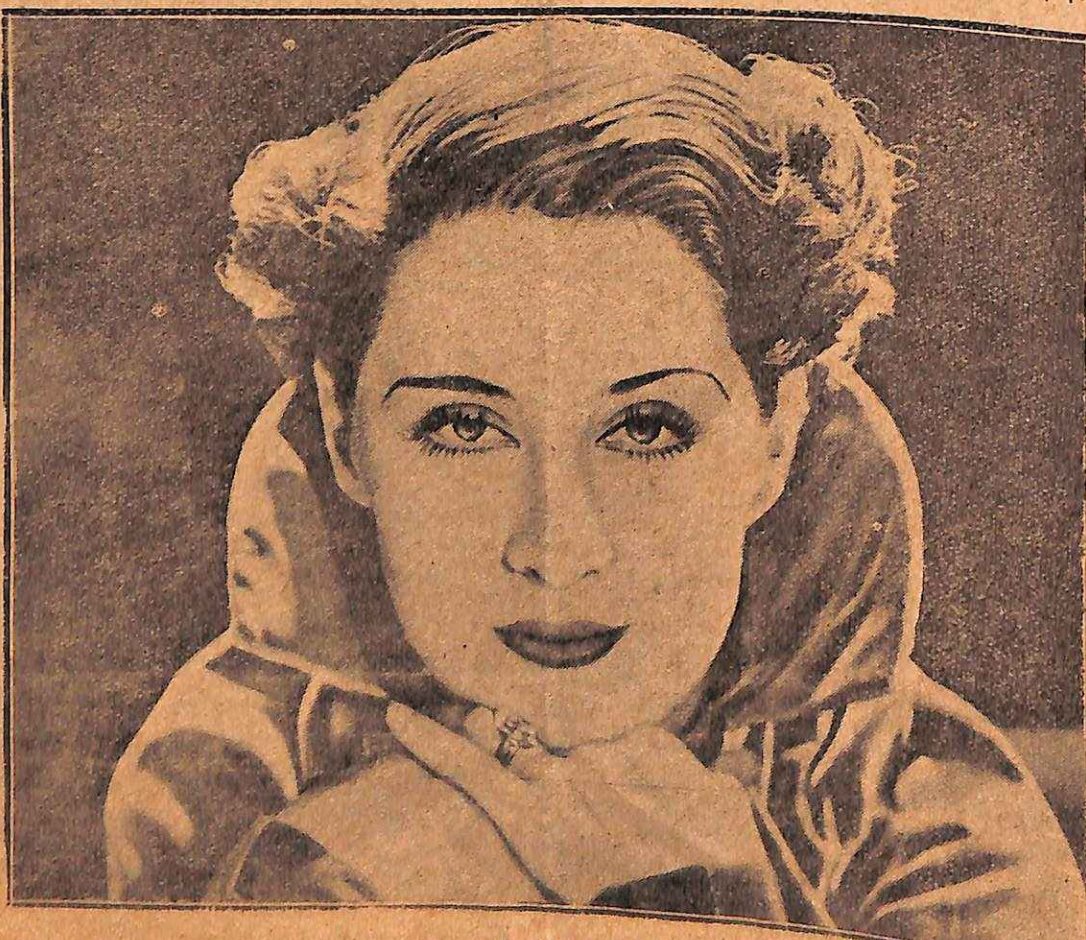
Ο ΣΤΕΝΤΑΛ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο Στένταλ έλεγε για τη συζυγική πίστι, και για τον έρωτα:

«Μόνον ένα μέσον υπάρχει, για να αλληλοεκτιμηθούν καλά δυο άνθρωποι και να μείνουν πάντα πιστοί: Να δοθεί απόλυτη ελευθερία στις κοπέλες, κι' απόλυτη ελευθερία διαλογισμών στις γυναίκες!

Ο ίδιος πάλι ο Στένταλ γράφει κάποτε για τη γυναίκα:

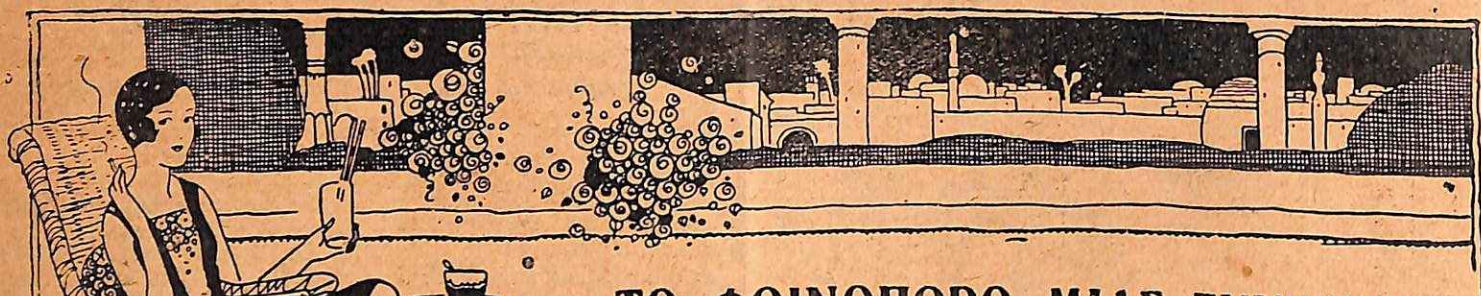
«Είναι ένα δειντόν μουσικό όργανο, του οποίου η 'Αγάπη είναι το δοξάρι και ο 'Ανδρας είναι ο καλλιτέχνης!»

Η Νόρμα Σήρερ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τί μπορούσε πια να ζητήσει από τον εξουσιαστή της ανθρώπινης δυστυχίας και του ανθρώπινου πόνου; Ο πόνος της ήταν αβέρπετος... Δεν ήθελε ούτε η ίδια να γιατρευτεί απ' αυτόν.

Επανελάμβανε: «Θέε μου, Θέε μου...» όπως τα παιδιά, πού, όταν πονούν, φωνάζουν την μητέρα τους, μόνο και μόνο για να λένε αυτό το όνομα του καταφυγίου, ακόμα κι' όταν ξέρουν ότι η μητέρα τους δεν μπορεί να κάνει τίποτε στον πόνο τους.

Σηκώθηκε σαν χαμένη κι' αποτελειώσε το ντύσιμό της. Ετοιμαζόταν να βγί ξω, όταν η καμαριέρα της, που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο, ξυπνημένη από το θόρυβο, μπήκε μέσα.

—Πιάσε! Έκανε ξαφνισμάκι. «Η κυρία θα βγί ξω;» «Η κυρία δεν είχε αρρώστη;»

—Όχι, είμαι καλά σήμερα, Μαίρη.

Η καμαριέρα δεν τόλμησε να τη ρωτήσει: «Και πού θα πάτε;» Είπε μόνο:

—Θά ξαναγυρίσετε, κυρία; —Ναι, στο πρόγευμα θά είμ' εδώ, Μαίρη.

Και, αποφεύγοντας τις περισσότερες ερωτήσεις, βγήκε ζωηρά έξω. «Έτρεξε ως το σταθμό των αμαζιών».

—Στην οδό Τουρίνου... Στην εκκλησία... είπε στον πρώτο αμαζιά.

Ήταν σχεδόν όχτω ή ώρα, όταν έφτασε εκεί. Σκεφτόταν να μπη στην αυλή της εκκλησίας από τη μικρή πόρτα και ν' ανέβη κατ' εθέαν στο διαμέρισμα του αββά Ουγκέ. Μα το άμαξι στάθηκε μπροστά στην εκκλησία. Ή πόρτες της ήταν ανοιχτές και τα φώτα των κεριών έλαμπαν στο βάθος. Ο φόβος των εξομολογήσεων, που επρόκειτο να κάνει στον αββά, καθώς κι' η ευσέβειά της, την έκαναν να μπη μέσ' στην εκκλησία... Αμέσως ένοιωσε τον έρωτά της πού άνετο, μέσα στο δροσερό αυτό μισοσκόταδο.

Οι πάγκοι, τα προσευχητήρια αδειανά, περίμεναν τους πιστούς.

στους. Ή Τζούλια γονάτισε.

Μέσ' στην απελπισία της, υπήρχε τάχα ακόμα θέσις για την παρηγοριά;...

Ναι, ήταν παρηγοριά, αυτό το δικαίωμα πού είχε αποκτήσει πάλι να μπαίνει εκεί μέσα και να προσεύχεται. Δεν έρχόταν πια σήμερα, όπως πριν από τρία χρόνια, με το γοητευτικό φόβο της αμαρτίας.

Σήμερα, είχε πια αμαρτήσει, είχε αμαρτήσει μήνες στη σειρά, χρόνια ολόκληρα, και να πού το αμάρτημά της το «Σιο» την εγκατέλειπε τώρα. Ποτέ δεν θά το διέπραττε πια... Το χέρι της Θείας Προνοίας θά την αποκαθιστούσε σε μια απελπισμένη αγνότητα...

—Θέε μου... τραύλισε. Εύσπλαχνίσου μου.

«Ένας υπόκοφος θόρυβος ανάλαφρων περπατημάτων έτασε ως αυτή. Τον αναγνώρισε αυτό το θόρυβο... Ξυπνούσε στο βάθος του έσω του παλές αναμνήσεις. Ήταν η ώρα της λειτουργίας. Ή Τζούλια είδε την καντηλιόφτισσα ν' ανάβει τα κεριά και να έτοιμάζει το βωμό, τον ίδιο βωμό.

Ναι, σήμερα ήταν η τελευταία

—Θέε μου! Θέε μου! τραύλισε η Τζούλια. Εύσπλαχνίσου με!

όπου τρία χρόνια προηγουμένως... «Ω! Αυτό το παρελθόν... Ο σταθμός εκείνος μέσα στην ίδια αυτή εκκλησία...» «Ολ' αυτά της ξαναγύριζαν τώρα στην καρδιά!... Μεταξύ της παραγμένης προσευχής της ημέρας εκείνης, πού τριών ετών, και της σημερινής απελπισμένης προσευχής της, είχε παρεντεθεί η σύντομη κι' ατελείωτη ιστορία της αγάπης της!...

Τώρα, η μαθήτριάς του γειτονικού μοναστηριού έμπαιναν μια-μια μέσα στην εκκλησία. Έμπαιναν, συνεχίζοντας στα πρώτα βήματά τους ψιθυριστά, τη συζήτηση πού είχαν αρχίσει απ' έξω. Μια αυτόματη γονυκλισία τις λύγιζε στη μέση του χορού. Κι' έπειτα, ξαφνικά σιωπηλές, άρχισαν ν' αραδιάζονται στα θρανία τους...

Ή Τζούλια κύταζε αυτά τα κορτσια με τις αδύνατες πλάτες, τα ντυμένα χωρίς χάρη. «Ήμουν κι' εγώ κάποτε μια απ' αυτές, πού είνε γονατισμένες εκεί κάτω, κοντά στο χορό...»

Ήταν, τότε ακόμα η άνοιξη, της ζωής της... Ή άνοιξε, πεθάνει κι' είχε 'οθή κατόπιν το θέρος... Και να πού τώρα τελείωνε και το φθινόπωρο... Ναι, σήμερα ήταν η τελευταία

μέρα του φθινοπώρου της.

«Ω! Αθλία νόμοι της ζωής... Θάρχόταν μια μέρα, πού κι' αυτά τα παιδιά, τα οποία έβλεπε τώρα καθισμένα εκεί, θά διαχωνότουσαν απ' αυτό το γαλήνιο άσυλο, γιά να μπουν μέσα στην τρικυμία της ζωής!...

Πόσες, ανάμεσα σ' αυτές τις μικρούλες, τις τόσο άθωες, θά ξαναγύριζαν μια μέρα στη θέσι, πού βρισκόταν τώρα η Τζούλια, να κλάψουν τον πεθαιμένο έρωτά τους, τη συντριμμένη τους ζωή...

«Ω, θλιβερή αγάπη! Ή, θλιβερή ζωή!...

Η σκέψις της πλανιόταν τώρα γύρω απ' το πρόβλημα της ειμαρμένης, χωρίς να εισχωρή σ' αυτό, ενώ έκανε μηχανικά τις κινήσεις της προσευχής. Τα χείλη μάλιστα άσυναίσθητα πρόσδεσαν και τη φωνή της στις φωνές πού τραγουδούσαν τους ψαλμούς... Κι' οι ψαλμοί αυτοί έλεγαν ότι η αγάπη του Θεού είνε το μόνο καταφύγιο... Θρηνοούσαν γιά τα μεγάλα αμαρτήματα των ανθρώπων... και συνιστούσαν την έμπιστοσύνη των ανθρώπων στην άπειρη θεία εύσπλαχνία...»

Η πού μικρές απ' τις μαθήτρες τραύλιζαν τ' άκατανόητα γι' αυτές λόγια πών ψαλμών, όπως κι' η πού μεγάλες, αυτές πού μόνταναν κιόλας τον έρωτα, αυτές πού 'σως η καρδιά τους είχε χτυπήσει κιόλας γιά κάποιο νέο, όπως κι' η φτωχή Τζούλια, πού ο έρωτάς της είχε ρίξει συντριμμένη στο κατώφλι του ναού, μετανοημένη και δακρυσιμένη...

«Έπειτα τελείωσε η λειτουργία κι' ο ναός άδειασε, σαν άπ' ένα νερό πού φεύγει άρσησης τα κεριά. Σε λίγο η κ. Συρζέρ έμεινε μόνη της. Ένα χλωμό φως έμπαινε μέσ' απ' τα τζάμια κι' εκείνο κρύο.

«Έμπρός, είπε η Τζούλια, ακούγοντας την καντηλιόφτισσα να κλείνει την πόρτα του βάθους πίσω της. Πρέπει!... Σηκώθηκε και προχώρησε πρὸς τὸ ἱερό. Μιά ἀδελφή-ἡ ἀδελφή Ζίτα τὴ σταυάτησε ἐκεῖ καὶ τὴ ρώτησε:

—Τί ἐπιθυμεῖς ἡ κυρία;

Δὲν τὴν εἶχε ἀναγνώρισει... Γέλασα λοιπὸν, ἀναρωτήθηκε ἡ Τζούλια. Καὶ εἶπε:

—Ο κ. ἀββᾶς Οὐγκέ εἶνε σὸ διαιρέσιμά του;

—Πιστεύω ναι, κυρία. Μά... δὲν ξέρω ἂν δένεται...

Δὲν τολμοῦσε νὰ φάξη τὸ ἔρωτο, ὅπως εἶχε διαταχθῇ νὰ κάνει σὲς ἀγνωστες. Μερικὲς

—Τί κάνουν, κυρία, σὸ σπῆτι σας; Ὁ καλὸς κ. Συρζέρ;

Δὲν τὴς ἔκανε κανένα ὑπαινιγμό γιὰ τὰ τρία αὐτὰ χρόνια, σὸ διάστημα τῶν ὁποίων δὲν τὴν εἶχε δὴ καθόλου.

Δὲν ξαφνιάζον, ὅλας τες καθόλου τὸν ἀββᾶ ἡ παραλείψει αὐτὲς τὸν θρησκευτικὸν γαθρόντων... Ἦξερε ὅτι μιά μέρα

ἀόριστος ἀναμνήσεις, πού τὴς ἐνασθύνιζαν τὰ χαρακτηριστικά τὴς ἐπισκεπτρίας, τὴν ἔκαναν νὰ διστάζει.

—Ὁ! ἀδελφὴ Ζίτα, εἶπε ἡ Τζούλια, ὁ ἀββᾶς Οὐγκέ θά μὲ δεχθῇ, μὴν ἀνησυχῇτε...

—Καλὰ, κυρία, εἶπε ἡ ἀδελφὴ μ' ἕνα ἑλαφρὸ χαμόγελο. Ἀν ἡ κυρία ξέρη τὸν κ. ἐφημέριο...

Καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα πού ὠδηγοῦσε στὴν αὐλὴ. Καθὼς προχώρησε λίγο, εἶδε μπροστὰ τὴς τὸν ἀββᾶ νὰ περπατᾷ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, διαβάζοντας τὸ προσευχητήριό του.

Ἐκεῖνος ὤψωσε τότε τὰ μάτια του κι' ἀναγνώρισε τὴν παλιὰ του φίλη.

—Ὁ! Ἀγαπητὴ κυρία! εἶπε. Ἡ Τζούλια προσάφησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ νὰ τραυλίσῃ μερικὰ τυπικὰ λόγια. Μὰ ὁ ἀββᾶς, πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του, τὴν ἐρευνόουσε μὲ τὸ βλέμμα του καὶ, ἐξοικειωμένος μὲ τὴς ψυχὲς καὶ τὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν, εἰσχωροῦσε ἀπ' τὰ ὕγρα ἀκόμα μάτια τὴς Τζούλιας, μέσα στὴν πληγωμένη καρδιά της...

Τὴν εἶδε κατασπυγισμένη, ἀνίκητη νὰ μιλήσῃ ἐκεῖ, στὸ ὑπαιθρο, κάτω ἀπ' τὸ λοξὸ βλέμμα τὴς μοναχίης.

—Κάνε κρῦο ἐδῶ, ἐφόσον δὲν περπατᾷ κανεὶς γρήγορα... Ἐγὼ γιά λόγους ὑγιεινῆς, κάνω κάθε πρῶτὸ τὸν περίπατό μου ἐδῶ τὴν ὥρα πού διαβάζω τὴς προσευχῆς μου...

Ἀν θέλετε λοιπὸν, ἀνεβαίνουμε σὸ γράφετό μου...

Μὲ μιά κίνησι τοῦ κεφαλοῦ τὴς, ἡ Τζούλια συγκατένευσε. Ὁ ἱερεὺς τράβηξε πρῶτος πρὸς τὴ σκάλα τοῦ βάθους κι' ἄρχισε νὰ τὴν ἀνεβαίνει...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἡ φτωχὴ γυναίκα εἶχε πληρὴ συναισθησὶ πὼς αὐτὸ πού ἐπρόκειτο νὰ κάνει, θά τὴ χάριζε γιά πάντα ἀπ' ἐπὶ ἀγαπῶσε... Θά περνοῦσε τὸ σύννορο κι' ἔπειτα δὲν θά ἦταν πια σὴ δύναμὶ τὴς νὰ τραβηχθῇ πίσω...

Κι' ἐνοίωσε ξαφνικὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγῃ, νὰ σωθῇ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἱερέα... Ἐνα σωρὸ σχέδια τὰ ὅποια οὐτε καν εἶχε συλλογιστῇ προηγουμένως γεννήθηκαν στὸ μυαλό τὴς: Νὰ πᾶν νὰ βρῇ τὸ Μωρίς, νὰ τὸν κάνει δικό της πάλι, νὰ τὸν κρατήσῃ...

Νὰ φύγῃ... νὰ τὸν συναντήσῃ... Ὁ! τί μάτια σέδια! Τὴ στιγμὴ μάλιστα πού τὴς ἐρχόντουσαν σὸ μυαλό, ἀνέβαινε τὴ σκάλα πίσω ἀπ' τὸν ἱερέα...

Νὰ, ἔφτασε πια στὴν κορυφὴ τὴς σκάλας...

Ἡ πόρτα τὴς κομψῆς καὶ μωραμένης καμαρῆς τοῦ ἱερέως ἀνοίξε καὶ ξανάκλεισε πίσω τὴς...

Κι' ἡ Τζούλια βρέθηκε καθισμένη στὴ μεγάλη πολυθρόνα, ἀπέναντι στὸ γράφετό, ὅπως τρία χρόνια προηγουμένως.

—Τί κάνουν, κυρία, σὸ σπῆτι σας; Ὁ καλὸς κ. Συρζέρ;

Δὲν τὴς ἔκανε κανένα ὑπαινιγμό γιὰ τὰ τρία αὐτὰ χρόνια, σὸ διάστημα τῶν ὁποίων δὲν τὴν εἶχε δὴ καθόλου.

Δὲν ξαφνιάζον, ὅλας τες καθόλου τὸν ἀββᾶ ἡ παραλείψει αὐτὲς τὸν θρησκευτικὸν γαθρόντων... Ἦξερε ὅτι μιά μέρα

—Καὶ σῆς, τέκνον μου, πὼς εἰστε; ρώτησε ὁ ἀββᾶς μὲ ποῖο σιγανὴ φωνή.

Ἡ Τζούλια δὲν ἀπάντησε. Τὸ κύμα τὴς θλίψεως τὴς ἀνέθηκε ὡς τὰ μάτια τὴς, πού γέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἐκεῖνη τὰ σκουπίζε, μὰ τὴς ἐρχόντουσαν ἀδιάκοπα κι' ἄλλα, σὰν ἀπὸ μιά πηγὴ ἀνεξάντλητη.

—Ἐλᾶτε, φανήτε θαρραλέα! Νοιώθετε πολλὴ θλίψη, τὸ βλέπω... Ἐχετε ἐμπιστοσύνη... Ἀν ξαναγυρίσετε εἰλικρινῶς στὸ Θεό, νὰ εἰστε βέβαιη ὅτι θά σᾶς δώσῃ τὴν παρηγοριά καὶ

ἡ καταστροφή τοῦ ἔρωτος θά ξανάρχινε τὴς φτωχὲς κοσμηκὲς ἐρωτευμένες, πληγωμένες καὶ κλονιζόμενες, στὰ πόδια τοῦ Παρηγορητοῦ.

—Ὁ σύζυγός μου πάλι καλά, ἀπάντησε ὁ ἱερεὺς ἀφήρημα νὰ ἡ Τζούλια.

Μὰ ἀμέσως, καθὼς συλλογίστηκε τὸν ἐτοιμοθάνατο πού εἶχε ἀφήσει στὸ μέγαρο τὴς λεωφόρου Βάγκρα, ἐπρόσθεσε:

—Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν ὑποφέρετε... Μὰ ἡ ἀρρώστειά του εἶνε ἀνίατη, καθὼς ἔρετε...

—Καὶ ἡ ἀγαπητὴ μας Κλάρα ἔσκει; Μένει πάντοτε μαζί σας, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Εἶνε λίγο ἀδιάθετη... Μὰ δὲν εἶνε τίποτε... Δὲν εἶμαστε ἀνησυχιοί.

Ἐπακολούθησε μιά σιωπή. Ἡ Τζούλια, ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα τοῦ ἐξομολογητοῦ, κύταζε ἐπίμονα τὸ ἔκκρεμες.

—Καὶ σῆς, τέκνον μου, πὼς εἰστε; ρώτησε ὁ ἀββᾶς μὲ ποῖο σιγανὴ φωνή.

Ἡ Τζούλια δὲν ἀπάντησε. Τὸ κύμα τὴς θλίψεως τὴς ἀνέθηκε ὡς τὰ μάτια τὴς, πού γέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἐκεῖνη τὰ σκουπίζε, μὰ τὴς ἐρχόντουσαν ἀδιάκοπα κι' ἄλλα, σὰν ἀπὸ μιά πηγὴ ἀνεξάντλητη.

—Ἐλᾶτε, φανήτε θαρραλέα! Νοιώθετε πολλὴ θλίψη, τὸ βλέπω... Ἐχετε ἐμπιστοσύνη... Ἀν ξαναγυρίσετε εἰλικρινῶς στὸ Θεό, νὰ εἰστε βέβαιη ὅτι θά σᾶς δώσῃ τὴν παρηγοριά καὶ

λια.

—Καὶ ἀσφαλῶς ὁ ἀμαρτήσατε κατόπιν... Ἀν καὶ παντρεμένη, θά ὑποχωρήσατε σ' ἕνα ἔνοχο ἔρωτα... μ' ἕνα ἄνθρωπο πολὺ πῶ νεό ἀπὸ σᾶς...

Ἡ Τζούλια σάπαινε... Καθὼς ἀκούγε τὰ λόγια τοῦ ἱερέως, ὁ ἔρωτάς της τὴς παρουσιαζόταν μὲ τὴν ἐγκληματικὴν του δύναμιν καὶ ξαφνιάζονταν πὼς εἶχε ζήσει γαλήνια κι' εὐτυχισμένη...

Ὁ! περισσότερο ἡσυχία κι' εὐτυχισμένη ἀπὸ τότε πού ἦταν ἀγνή—πλάς στὴν ἀμαρτία... Τώρα ὅμως μέσα σ' αὐτὸ τὸ θρησκευτικὸ περιβάλλον, πλάς σ' αὐτὸ τὸν ἱερέα, ἄρχισε νὰ ὑποφέρει ἀπὸ μετάνοια... Ἦθελε νὰ ξεπλυθῇ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, νὰ λυτρωθῇ γιά πάντα...

Ὁ ἀββᾶς ρώτησε: —Ὑποκύψατε σ' αὐτὸ τὸ νέο, λίγο καὶ μετὰ τὴν ἐπισκεψί σας ἐδῶ;

—Ναί, πάτερ μου... Τρεῖς μῆνες κατόπιν...

—Καὶ γίνετε δική του... μέσα στὸ ἴδιο τὸ σπῆτι τοῦ συζόγου σας;...

—Τὴν πρώτη φορὰ μόνο... Ἐπειτα νοίκιασε ἕνα διαμέρισμα κι' ἐκεῖ βλεπόμαστε...

—Κι' ἐκεῖ, κάθε φορὰ πού ἀξέουσε ἀπὸ σᾶς τὴν ἀμαρτία, ὑποχωροῦσατε;

—Ὁ! πάτερ μου!... τὸν διέκοψε. Στ' ἀλήθεια, δὲν πιστεύω νὰ φανταζόσαστε πόσο τὸν ἀγαπᾶτε... Τὸν σκεφτόμουν ἀδιάκοπα... Ὅλα μ' ἐπλητταν, ὅταν ἐκεῖνος δὲν ἦταν κοντὰ μου... καὶ, μόλις τὸν ἐνοιῶθα πλάς μου, δὲν εἶχα καμμιὰ ἀνάγκη διασκεδάσεως γιά νὰ μὴ εὐτυχισμένη... Βέβαια, δὲν μποροῦσα ποτε νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Μὰ προπάντων μοῦ φαίνεται ὅταν τὸν ἔδλεπα εὐτυχισμένο, γινόμενον κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη... Ναί, αὐτὸ ἦταν... Ἐξοῦσα γι' αὐτόν.

—Θέλετε νὰ σᾶς ἀκούσω σὸ ἐξομολογητήριο;

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ Τζούλια ἀπάντησε:

—Μάλιστα... πάτερ μου. Ὁ ἀββᾶς σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου. Παραμέρισε ἕνα παραπετάσμα καὶ τὸ ἐξομολογητήριο παρουσιάστηκε σὲ ὅλη του τὴν ἀπλότητά: Μιά ἔδρα κι' ἕνα προσευχητήριο.

Ἐκεῖνος κάθισε στὴν ἔδρα κι' αὐτὴ στὸ προσευχητήριο.

—Σᾶς ἀκούω, εἶπε ὁ ἀββᾶς. Ἡ Τζούλια πρόφερε τὰ πρῶτα τυπικὰ λόγια τὴς ἐξομολογήσεως, πού τὰ θυμήθηκε αὐτομάτως, μολοντὶ εἶχαν περάσει τόσα χρόνια πού δὲν τὰ εἶχε πῆ.

—Λοιπὸν, κόρη μου, εἶπε ὁ ἀββᾶς, βλέποντάς τὴν νὰ σιωπᾷ δισταχτικῇ, γιατί δὲν ἔρε ἀπὸ πού νάρχισῃ. Ἐγὼ τόσο καιρὸ νὰ σᾶς δῶ ἐδῶ. Πηγαίνατε τουλάχιστον στὴν ἐκκλησία;

—Ὁχι, πάτερ μου.

—Ἀ!... Μήπως τῶς συνειδήσεως σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ;... Δὲν βρῖσκετε ὅτι ἡ κατάστασις τὴς καρδιάς σας... ἡ συνήθειες τὴς ζωῆς σας... ἀπαιτοῦσαν νὰ καταφεύγετε συχνότερα κοντὰ στὸν Ὑψιστό; Θυμάσαι ὅτι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί πού μοῦ κάνατε, εἰσαίσατε πολὺ παραγμένη, μα γεμάτη ἀπὸ καλὴ θέλησι...

—Ὁχι, πάτερ μου. Ὁ ἀββᾶς, βλέποντάς τὴν νὰ σιωπᾷ δισταχτικῇ, γιατί δὲν ἔρε ἀπὸ πού νάρχισῃ. Ἐγὼ τόσο καιρὸ νὰ σᾶς δῶ ἐδῶ. Πηγαίνατε τουλάχιστον στὴν ἐκκλησία;

—Ὁχι, πάτερ μου.

—Ἀ!... Μήπως τῶς συνειδήσεως σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ;... Δὲν βρῖσκετε ὅτι ἡ κατάστασις τὴς καρδιάς σας... ἡ συνήθειες τὴς ζωῆς σας... ἀπαιτοῦσαν νὰ καταφεύγετε συχνότερα κοντὰ στὸν Ὑψιστό; Θυμάσαι ὅτι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί πού μοῦ κάνατε, εἰσαίσατε πολὺ παραγμένη, μα γεμάτη ἀπὸ καλὴ θέλησι...

—Ὁχι, πάτερ μου.

—Ἀ!... Μήπως τῶς συνειδήσεως σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ;... Δὲν βρῖσκετε ὅτι ἡ κατάστασις τὴς καρδιάς σας... ἡ συνήθειες τὴς ζωῆς σας... ἀπαιτοῦσαν νὰ καταφεύγετε συχνότερα κοντὰ στὸν Ὑψιστό; Θυμάσαι ὅτι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί πού μοῦ κάνατε, εἰσαίσατε πολὺ παραγμένη, μα γεμάτη ἀπὸ καλὴ θέλησι...

—Ὁχι, πάτερ μου.

—Ἀ!... Μήπως τῶς συνειδήσεως σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ;... Δὲν βρῖσκετε ὅτι ἡ κατάστασις τὴς καρδιάς σας... ἡ συνήθειες τὴς ζωῆς σας... ἀπαιτοῦσαν νὰ καταφεύγετε συχνότερα κοντὰ στὸν Ὑψιστό; Θυμάσαι ὅτι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί πού μοῦ κάνατε, εἰσαίσατε πολὺ παραγμένη, μα γεμάτη ἀπὸ καλὴ θέλησι...

—Ὁχι, πάτερ μου.

—Ἀ!... Μήπως τῶς συνειδήσεως σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ;... Δὲν βρῖσκετε ὅτι ἡ κατάστασις τὴς καρδιάς σας... ἡ συνήθειες τὴς ζωῆς σας... ἀπαιτοῦσαν νὰ καταφεύγετε συχνότερα κοντὰ στὸν Ὑψιστό; Θυμάσαι ὅτι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί πού μοῦ κάνατε, εἰσαίσατε πολὺ παραγμένη, μα γεμάτη ἀπὸ καλὴ θέλησι...

—Ὁχι, πάτερ μου.

—Ἀ!... Μήπως τῶς συνειδήσεως σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ;... Δὲν βρῖσκετε ὅτι ἡ κατάστασις τὴς καρδιάς σας... ἡ συνήθειες τὴς ζωῆς σας... ἀπαιτοῦσαν νὰ καταφεύγετε συχνότερα κοντὰ στὸν Ὑψιστό; Θυμάσαι ὅτι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί πού μοῦ κάνατε, εἰσαίσατε πολὺ παραγμένη, μα γεμάτη ἀπὸ καλὴ θέλησι...

—Ὁχι, πάτερ μου.

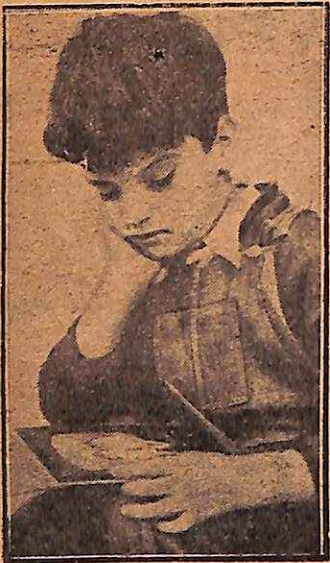
—Ἀ!... Μήπως τῶς συνειδήσεως σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴ;... Δὲν βρῖσκετε ὅτι ἡ κατάστασις τὴς καρδιάς σας... ἡ συνήθειες τὴς ζωῆς σας... ἀπαιτοῦσαν νὰ καταφεύγετε συχνότερα κοντὰ στὸν Ὑψιστό; Θυμάσαι ὅτι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί πού μοῦ κάνατε, εἰσαίσατε πολὺ παραγμένη, μα γεμάτη ἀπὸ καλὴ θέλησι...

—Ὁχι, πάτερ μου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τ' ΑΘΩΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Μιά τρομαχτική στατιστική. Πόσοι άνθρωποι σκοτώνονται τὸ χρόνο ἀπὸ τὴς «ἀδέσποτες» σφαίρες τῶν γκάγκστερ. Τὰ πιδ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τῶν κακοποιῶν. Ἡ δολοφονία τῶν μικρῶν παιδιῶν τοῦ Νέου Κόσμου. Πῶς σκοτώθηκε ὁ Ἀρθούρ Μυνός. Τὸ δῶμα μιᾶς μητέρας. Ἡ δολοφονία τοῦ Τζέκυ Χάλ. Πῶς ἐκδικήθηκε ὁ πατέρας τοῦ τὸ θάνατό του. Ἡ ἀπανθροῦσα τοῦ ἀρχι γκάγκστερ Μπρένερ, κλπ.

Ὁ Τζέκυ Χάλ, τὸν ὁποῖο δολοφόνησαν οἱ γκάγκστερς

Ὁ πόλεμος τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν γκάγκστερς ὁ ὅστις τὴς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη ἕνα σφοδρὸ τραγικὸ θῆμα. Μιά τελευταία στατιστικὴ τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης παρουσιάζει τοὺς ἑξῆς καταληπτικούς ἀριθμούς: Οὐδαιστον θύματα 50. Νέα Ὑόρκη 43. Σικάγο 220. Φιλαδέλφεια 80. Νιτρώιτ 60. Κλέβελαντ 15. Λός Ἀντζελες 100. Μπόστωκ 10. Μιλβώκ 30. Κινγκνάντ 20. Ἀγιος Λουδοβίκος 200. Βοστώνη 75. Βαλτιμόρη 60. Πίτσμπουργκ 45. Νέα Ὀρλεάνη 80. Ἀγιος Φραγκίσκος 48. Ἀν πόρα ὁ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς προστεθοῦν ἀκόμη καὶ τὰ τραγικὰ θύματα θλόν τῶν ἄλλων πόλεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν φτάνει περίπου τὸ χρόνο πλὴς τοσούτους χιλιάδες! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι σκοτώνονται ἀπὸ τὴς τρομαχτικῆς μάχης τῶν πόλεων μετὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς. Ἐνετὶ τῆς ἀθῶας φύμας τῶν ἀδελφῶν σφαίων. Ἐκείνο ὅμως πὺν προκαλεῖ ἀναστάτωση, εἶνε ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ θύματα εἶνε μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸν κίνδυνον, δὲν προφυλάσσονται καὶ πέφτουν νεκρὰ ἀπὸ τὴν δράσιν τῶν πολυβόλων. Ἐνας λοιπὸν δημοσιογράφος, ὁ κ. Βίλφρεντ Νέικετ, εἶχε τὴν ὑπόνοιαν νὰ συγκριτοῦσιν ὅλες αὐτὲς τὴς τραγωδίας τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὴς ἐκθέσῃ σ' ἕνα βιβλιαράκι, ποῦλε ὡς πρόλογον, δύο βαρυσήμαντα ἄρθρα τῶν πιδ ἐκλεκτῶν ἐγκληματολόγων. Θὰ σὰς ἀναφέρωμε δύο ἀπ' αὐτὲς τὴς δολοφονίας καὶ νὰ τὴς ἐκθέσῃ σ' ἕνα βιβλιαράκι, ποῦλε ὡς πρόλογον, δύο βαρυσήμαντα ἄρθρα τῶν πιδ ἐκλεκτῶν ἐγκληματολόγων. Θὰ σὰς ἀναφέρωμε δύο ἀπ' αὐτὲς τὴς δολοφονίας 5, τὴς πιδ δραματικῆς, πὺν κατέληξαν σ' ἀναισχόλια δρόματα: Στὴς 15 Φεβρουαρίου, ὁ ἀρχιδόξ τὸ μεσημέρι ἐκίνησε τὴς ἡμέρας, ἐν ἀντικίνητῳ σταματῶν ἀπέβη ἀπὸ τὴν Τράπεζα τοῦ Λὸς Ἀντζελες. Οἱ ἑξῆ ἐπιβάτες τοῦ κατέβησαν βιαστικὰ καὶ προχώρησαν σὴν εἰσοδὸ τῆς. Πέρασαν λίγα λεπτά καὶ ἔφθασαν, τὰ σιδερένια ρολὰ τῆς πόρτας ἐκείνης ἀπὸτομα καὶ ἕνα πλῆθος σειρήνης ἀρχισαν νὰ ἐκκοινοῦν τὸν κόσμο μετὰ τὴν τρομαχτικὴ βοή τοῦ. Ἡ Τράπεζα ἔζητοσε τὴ βοήθεια τῶν ἀστυνομικῶν. Αὐτοὶ οἱ ἑξῆ ἀνθρώποι μετὰ τὴν πιστολὴν σὺν χερί ἐχόν πληρώσαν στὰ ταμεία καὶ ἔχον ἀρπάξει ὅλα τὰ λεπτά. Τὴν ὥρα ὅμως πὺν ἔνα

ναν νὰ φύγουν, ἕνας ὑπάλληλος, πὺν εἶχε διατηρήσει τὴν ψυχραιμίαν του, πῆρε κρυφὰ τὸ ἥλεκτρικὸν ζωννὶ τῶν σειρήνων, ἐνῶ συγχρόνως ἔθετε σὲ κίνησιν τὸ μηχανήμα, μετὰ τὸ ὁποῖο κλείσαν αὐτομάτως οἱ ἐξοδοὶ τῆς Τράπεζας.

Οἱ γκάγκστερς δὲν ἀρχισαν ν' ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνον. Ἀντασμενὰ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ θυμὸν τοῦ, σκοτώσαν ἀκαρῶς τοὺς ὑπάλληλους ἐκείνου τοῦ μηχανήματος καὶ ὕστερα μοιράστηκαν στὰ παρὰθῶρα τῆς Τράπεζας γιὰ νὰ πληρώσαν πάλιν ἀκριὰ τὸ πεσεῖ τοῦ. Ἐξω σὺν ὁρμῇ ἐχόν συγκινητοῦσιν τὴν τῶρα ἕνα σφοδρὸν ἀντικίνητον τῆς ἀστυνομίας. Οἱ πόλισμαν, μετὰ σθερνὰ κράνη καὶ μυδραλοβόλα, ποὺ ἀρχισαν τὴν Τράπεζα, περιμένοντες τὴν κατὰλληλὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνεβῶν μετὰ σκῆλες στὰ παρὰθῶρα καὶ νὰ πληρώσιν σὺν ἐσωτερικῇ τῆς, γιὰ νὰ γλυτώσιν ἀπὸ τὸ θάνατον τοῦ ἀντικίνητου ὑπαλλήλου καὶ νὰ συλλάβουν τοὺς ἐγκληματίες.

Ὁ κόσμος πανικόβλητος ἔτρεχε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὺν δρόμους, τὰ κατὰστήματα κατέβαν τὰ ρολὰ τοῦ, ἐνῶ τὰ πολυβόλα ἐχόν ἀρχισαν τὴν δράσιν τοῦ. Ἡ σφαῖρες σκορπίζονταν παντοῦ, σπάζαν τὰ τείματα τῶν κτιρίων καὶ τὰ κρύσταλλα τῶν αυτοκινήτων, ἀποστρακίζοντοσαν σὺν τοίχους καὶ πλῆγαν τὸν ἀστυνομικόν.

Ἡ μάχη ἦταν ἐξοντωτικὴ. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἕνας ὁμιλος παιδιῶν τὸν σχολείου περνοῦσε ἀπὸ τὴν λεωφόρον. Οἱ πόλισμαν, ἀρρωσμένοι σὺν δουλειᾷ τοῦ, δὲν τὰ πρόσεξαν. Τὰ παιδιά, τρομοκρατημένα ἀπὸ τὸν κρότον τῶν σφαίων, ἀρχισαν νὰ τρέχουν καὶ νὰ κλαίει ἀπὸ τὸ φόβον τοῦ. Μὰ ἔν ἐν πρόφασιν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ἑστῆν. Ἡ σφαῖρες τῶν κακοποιῶν ἐξέπαισαν καταγῆς νεκρὰ τρία ἀπ' αὐτὰ. Τὸν μικρὸν Ἀρθούρ Μυνός, τὴν Μάργκαρετ Ρόξμυτ καὶ τὴν Μπέτυ Σμῖθ. Ὁ Χένρυ Μυνός, ὁ μόνος μικρὸς πὺν δὲν εἶχε χτυπηθῇ, βλέποντας τὸν ἀδελφόν του νὰ πέφτει καταγῆς νεκρὸς, προσπάθησε νὰ τὸν συγκρῇ γιὰ νὰ δῇ τί εἶχε. Τότε μονάχα οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντελήφθησαν τὰ παιδιά. Διὸ πόλισμαν λοιπὸν ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ τὰ μετέφεραν σ' ἕνα νοσοκομεῖον, μὰ ἦταν ἄρῃα πῆτα. Καὶ τὰ τρία ἐχόν ἐκπεύσθαι.

Αὐτὸ τὸ δυστύχημα ἐξαγρίωσε τόσο πολὺ τοὺς ἀστυνομικοὺς, ὥστε ἐπετέθησαν πῶς μετὰ λύσσα, μὴ μποῦν ἀπὸ τὰ παρὰθῶρα τῆς Τράπεζας καὶ συνέλαβαν τοὺς γκάγκστερς. Ἀπ' ὅλες τὴς μεριὰς τότε τῆς λεωφόρου συγκινητοῦσιν αἶμαρ πλῆθος ἐξέβαν ἀνθρώπων. Ὅλοι τοῦς ἤθελαν νὰ λυσσάρουν τοὺς ἀστυνομικοὺς κακοποιούς, πὺν ἦσαν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς πολυέκτατης μάχης, καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶδαν καὶ ἔπαθαν νὰ τοὺς μεταφέρουν ἀσφαλῶς σὴν ἀστυνομίαν.

Τὸ αἰματηρὸν ἐπεισόδιον τῶν γκά-

γκστερς εἶχε μὰ πολὺ τραγικὴ συνέπεια. Ἡ μητέρα τοῦ ἀντικίνητου Μυνός δταν ἔμαθε τὸ θάνατον τοῦ παιδιοῦ τῆς, τραυμάτιζε ἀπὸ τὴ θλίβη τῆς. Ὁ πατέρας τοῦ ἐπίσης, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇ τὸ παιδί του, πῆγε σὴν λέσχην τῶν κακοποιῶν καὶ ἀπεπειράθη νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀρχηγόν τοῦ, τὸν Τζέκυ Λίκορ. Μὰ ἔγινε κόσμος ἀπὸ τὴς σφαῖρας τῶν συντρόφων τοῦ. Ἐπὶ ὁ μικρὸς Χένρυ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ φρονεθέντος, ἔμεινε ὀρφανὸς καὶ ὁ δῆμαρχος τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἀναγκάστηκε νὰ τὸν κλείσῃ σ' ἕνα ἀσφύλο, γιὰτὶ εἶχε μείνει ἐντελῶς ἐρημὸς σὺν κόσμῳ.

Ἐνα ἄλλο ἀθῶον θῆμα τῶν γκάγκστερς εἶνε ὁ Τζέκυ, ὁ γιὸς τοῦ ἀστυνομικοῦ Γουίλ Χάλ. Αὐτὸ τὸ παιδί ἦταν τόσο ἔξυπνον, πὺν τ' ἀγαποῦσαν ὅλα οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Σικάγου. Μόλις τέλειωνε τὸ σχολεῖον τοῦ, πῆγαινε σὺν τῷ πατέρα του, γιὰ νὰ συζητήσῃ μετὰ τοὺς μεγάλους φίλους τοῦ καὶ νὰ τὸν μάθουν σκοποβολὴ καὶ πυγμαχία. Μὰ μέρα ὅμως δὲν τοὺς βρῆκε σὺν τῷ πατέρα. Ἐμαθε ὡστόσο ἀπὸ τοὺς σκοποῦς ὅτι ἐχόν πάει νὰ στήσουν καρτεὶν σὺν διάσημον ἀρχιγάγκστερ Μπρένερ, σὴν Σέντραλ Ἀβενιου. Ὁ μικρὸς Τζέκυ, χωρὶς νὰ διατάξῃ, διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιὰ νὰ...βοηθήσῃ τοὺς φίλους τοῦ σὴν σύλληψιν τοῦ τρομεροῦ ἐγκληματίου. Μέχρι ὅμως νὰ φτάσῃ σὺν ὁρισμένῳ μέρει, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐχόν ἐκπαιδευθῇ μετὰ τοὺς γκάγκστερς. Οἱ πόλισμαν πυροβολοῦσαν σὺν ψαχνῷ. Δέκα συμμοσίτες ἐχόν κυλισθῇ καταγῆς καὶ ὁ περιφημὸς Μπρένερ ἦταν πληγωμένος σὺν στήθος. Οἱ γκάγκστερς τότε ἀναγκάστησαν ν' ἀνεβῶν σ' αὐτοκίνητον καὶ νὰ προσπαθήσιν νὰ διαφύγουν, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ βάλλουν μετὰ τὰ πολυβόλα τοῦ.

σα, καὶ ἀδελφῶν πῶς τὸν τομῆρον παιδί τὰ πιστολὰ του.

Ὁ μικρὸς Τζέκυ ἔπεσε σὴν λεωφόρον σὺν κεραυνόβλητος. Τ' αὐτοκίνητον τῶν ἀστυνομικῶν δὲν πρόλαβε νὰ σταματήσῃ καὶ πέρασε πῶς ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ. Ὁ καὶ πόλισμαν ἐβγαλὸν μὰ κραυγὴ φρίκης, καθὼς εἶδαν αὐτὸ τ' ἀνταρχιστικὸν τέλος τοῦ μικροῦ φίλου τοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα του, ἔν ἐπε λέξι. Εἶχε γίνῃ χλωμὸς καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόνον του.

Ἀρχηγέ, τοῦ φώναζαν οἱ πόλισμαν, πρέπει νὰ σταματήσουμε, γιὰ νὰ πάρουμε τὸν Τζέκυ.

Προχώρησε πὺν γρήγορα, ἀπάντησε ὁ Χάλ σὺν σιωπῇ. Πρέπει πρῶτα νὰ πέσουν σὺν χερία μας αὐτοὶ οἱ ἀρχεῖοι.

Τὸ κυνηγιὸν κράτησε μισὴ ὥρα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐχόν σκοτωθῇ. Μέσα σ' αὐτοκίνητον ἔμειναν τῶρα δύο ἄλλοι, ὁ σφοδρὸς καὶ ὁ Γουίλ Χάλ, πληγωμένους βαρεῖα. Ὁστόσο, ἐξακολουθοῦσαν μετὰ πείσμα τὴν καταγῆν τῶν κακοποιῶν. Σὲ μὴ στιγμὴν τ' αὐτοκίνητον τῶν ἀστυνομικῶν πέρασε διπλὰ ἀπὸ τὴν μηχανὴν τῶν γκάγκστερς. Ὁ Χάλ μετὰ ψυχραιμίας σημάδεψε τὸν ληστήν, πὺν καθόταν σὺν τιμῶν, καὶ πυροβόλησε. Τ' αὐτοκίνητον ἔμεινε ἀνυδρόνητον, ἔκανε μὴ ἀπότομη στρόφη, καὶ ὅπως ἔτρεχε μετὰ ταχύτητα ἀκακοποιῶν χιλιόμετρον, ἔπεσε σὺν τοῖχον ἐνῶς σπιτοῦ καὶ ταλαιώθηκε.

Ὁ Χάλ καὶ οἱ σύντροφοί του πλησίασαν τότε τὰ συντρίμματα καὶ τραυμάτιζαν ἀπὸ μέσα τοὺς κακοποιούς. Ὁ Μπρένερ ὡστόσο δὲν εἶχε ἀκόμη ξεψυχήσει. Τὸ σῶμα τοῦ ὅμως ἦταν γεμάτον τραύματα καὶ τὰ κόκκαλά του ἦσαν τσακισμένα ἀπὸ τὴς σφαῖρας!...

Γουίλ, φώναξε ἐκτεντικὰ σὺν ἀστυνομικῷ, ἀρῆσε μετὰ νὰ πεθάνῃ ἦσχα.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως δὲν τὸν ἀκούει.

—Εἶσαι ὁ δολοφόνος τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ ἀπαιτήσε. Θὰ πληρώσῃς αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα σου.

Καὶ ἔπειτα ἀδελφῶν πῶς τὸν Μπρένερ ἔχον τελεῖα βεγγίνα καὶ τοῦ ἔβαλε φωτιά. Ὁ Μπρένερ οὐλοῦσε ἀγρία ἀπὸ τοὺς τραυματικούς πόνο, ἔαψε σὺν μαίμου καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴν τοῦ σὺν διάβολον.

Ἐπειτα ὁ Χάλ γύρισε σὺν τῷ μα, ταπεινῶς τὴς ὑποθέσεις τοῦ καὶ τῶναι κατόπιν τὰ μαλὰ του σὺν ἀέρα. Δὲν μποροῦσε πῶς νὰ ζήσει, ὕστερα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀνταρχιστικὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου τοῦ Τζέκυ.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς, αὐτοὶ ἐκίνησαν ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ τῶν γκάγκστερς τοῦ Σικάγου. Αὐτὲς ἡ δύο ιστορίαι πὺν σὰς ἀναφέραμε, εἶνε ἀπὸ τὰ πιδ συννηθισμένα ἐπεισόδια μετὰ ἀστυνομικῶν καὶ δολοφόνων. Δυστυχῶς δέ, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀρχαῖον τῶν ἀθῶων θημάτων, γιὰτὶ αὐτὲς ἡ μάχες γίνονται σὺν πῶς πιδ κεντρικῶν δρόμων καὶ γιὰτὶ πῶς γκάγκστερς δὲν ἐδιαφέρονται παρὰ μόνον πῶς νὰ γλυτώσιν ἀπὸ τὴν ἥλεκτρικὴν καρέκλα. Ἐπὶ, ἕνα σφοδρὸν παιδί πληρώνουν μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἔξυπνου ἐκπαιδευμένου γκάγκστερ, τὰ ὁποῖα στηρίζονται πῶς σ' ἕνα καλὸ π.σ.ο.ι.μ. μ.δ.ρ.α.λ.ο.β.ο.λ.ο. καὶ σὴν περιφρόνησιν τῆς ζωῆς τῶν Ἀμερικανῶν.

—Εἶνε ὁ γιὸς τοῦ Γουίλ Χάλ! φώναζαν μετὰ λύ-

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀρθούρος Μυνός, τραγικὰ θύματα τῶν κακοποιῶν τῆς Ἀμερικῆς

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΙΕ'

Τὸ γνωρίζουν αὐτὸ ἀπὸ τὴν πείραν πὺν ἔχουν τῆς ζωῆς, τὸ ἀντιλαμβάνονται ἐγκαίρως, χάρις σὴν ὀξείαν κρίσιν τῶν, τοὺς οδηγεῖ τὸ ἐνστικτὸν τοῦ, τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἐρωτικῆς αὐτοσυνητήσεως, νὰ τὸ εἰποῦμε ἔτσι.

Ἡ περισσότερες ὅμως γυναῖκες, οἱ πιδ πολλοὶ ἄνδρες ἀγνοοῦν τὸ μυστικὸ αὐτὸ τῆς διακρίσεως τοῦ ἔρωτος, σὺν γάμῳ, σὺν ζωῇ. Ἡ λέξις μέλι-στα τὸ ἀγνοοῦν, δὲν λέει τίποτε σχεδόν. Συμβαίνει κατὰ ἀκόμη χειρότερον τῆς ἀγνοίας.

Ὑπάρχουν δηλαδὴ γυναῖκες καὶ ἄνδρες πὺν κάνουν, μετὰ τὸ γάμον τοῦ, ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖο τοὺς ἔνωσε, φέρνοντάς τοὺς μέχρι τοῦ ὕμνου.

Καὶ τὸ σκοτώνουν τοχέως καὶ ἀσφαλῶς τὸ αἶσθημα αὐτό. Σκοτώνουν τὸν ἔρωτα καὶ μα-

πὸ τὴς σφαῖρας!...

Γουίλ, φώναξε ἐκτεντικὰ σὺν ἀστυνομικῷ, ἀρῆσε μετὰ νὰ πεθάνῃ ἦσχα.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως δὲν τὸν ἀκούει.

—Εἶσαι ὁ δολοφόνος τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ ἀπαιτήσε. Θὰ πληρώσῃς αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα σου.

Καὶ ἔπειτα ἀδελφῶν πῶς τὸν Μπρένερ ἔχον τελεῖα βεγγίνα καὶ τοῦ ἔβαλε φωτιά. Ὁ Μπρένερ οὐλοῦσε ἀγρία ἀπὸ τοὺς τραυματικούς πόνο, ἔαψε σὺν μαίμου καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴν τοῦ σὺν διάβολον.

Ἐπειτα ὁ Χάλ γύρισε σὺν τῷ μα, ταπεινῶς τὴς ὑποθέσεις τοῦ καὶ τῶναι κατόπιν τὰ μαλὰ του σὺν ἀέρα. Δὲν μποροῦσε πῶς νὰ ζήσει, ὕστερα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀνταρχιστικὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου τοῦ Τζέκυ.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς, αὐτοὶ ἐκίνησαν ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ τῶν γκάγκστερς τοῦ Σικάγου. Αὐτὲς ἡ δύο ιστορίαι πὺν σὰς ἀναφέραμε, εἶνε ἀπὸ τὰ πιδ συννηθισμένα ἐπεισόδια μετὰ ἀστυνομικῶν καὶ δολοφόνων. Δυστυχῶς δέ, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀρχαῖον τῶν ἀθῶων θημάτων, γιὰτὶ αὐτὲς ἡ μάχες γίνονται σὺν πῶς πιδ κεντρικῶν δρόμων καὶ γιὰτὶ πῶς γκάγκστερς δὲν ἐδιαφέρονται παρὰ μόνον πῶς νὰ γλυτώσιν ἀπὸ τὴν ἥλεκτρικὴν καρέκλα. Ἐπὶ, ἕνα σφοδρὸν παιδί πληρώνουν μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἔξυπνου ἐκπαιδευμένου γκάγκστερ, τὰ ὁποῖα στηρίζονται πῶς σ' ἕνα καλὸ π.σ.ο.ι.μ. μ.δ.ρ.α.λ.ο.β.ο.λ.ο. καὶ σὴν περιφρόνησιν τῆς ζωῆς τῶν Ἀμερικανῶν.

—Εἶνε ὁ γιὸς τοῦ Γουίλ Χάλ! φώναζαν μετὰ λύ-

ζῶν μ' αὐτὸν σκοτώνουν, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου, τῆς ζωῆς τῶν ὁλόκληρης δηλαδὴ...

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ συμβίωσις δύο ἀνθρώπων ὑπὸ εἰς ἀθλίαν καὶ ἀποκρουστικὴν κατάστασιν, γιὰ νὰ μὴν πῶ κατάντια: Ἀχτένιστες, ἀσυγύριστες, κακοντιμένες.

Ἡ γυναῖκες αὐτὲς ἀποκαλοῦν τὴν κατάντια τοῦς αὐτὴ ἀπλότητα καὶ ἀφέλεια.

Μὰ ὅχι. Δὲν ἔχουν καθόλου δικαίον. Ἡ δὲν μὴν εἰλικρινῶς ἢ δὲν ἔχουν τὴν στοιχειώδη ἔστω ἀντιλήψιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὁραίου, πὺν εἶνε μὴ ἀπὸ τὴς ἀρετῆς τῆς γυναῖκος.

Ἄλλὰ ὁ ἔρωτας εἶται φυλλορροεῖ καὶ πεθαίνει.

Ὁ σύζυγος βαρύνεται τέλος ν' ἀντικρύσῃ τὸ ἀκαλαίσθητον

ζῶν μας ὅπως μὰς τύχη. Καμμία φιλανθρωπία ἀπέναντί του. Καμμία προσοχὴ σὺν πῶς θὰ τὸν θέλωμε.

Ἐρῶ γυναῖκες, πὺν ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ συζύγου τῶν εἰς ἀθλίαν καὶ ἀποκρουστικὴν κατάστασιν, γιὰ νὰ μὴν πῶ κατάντια: Ἀχτένιστες, ἀσυγύριστες, κακοντιμένες.

Ἡ γυναῖκες αὐτὲς ἀποκαλοῦν τὴν κατάντια τοῦς αὐτὴ ἀπλότητα καὶ ἀφέλεια.

Μὰ ὅχι. Δὲν ἔχουν καθόλου δικαίον. Ἡ δὲν μὴν εἰλικρινῶς ἢ δὲν ἔχουν τὴν στοιχειώδη ἔστω ἀντιλήψιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὁραίου, πὺν εἶνε μὴ ἀπὸ τὴς ἀρετῆς τῆς γυναῖκος.

Ἄλλὰ ὁ ἔρωτας εἶται φυλλορροεῖ καὶ πεθαίνει.

Ὁ σύζυγος βαρύνεται τέλος ν' ἀντικρύσῃ τὸ ἀκαλαίσθητον

ζῶν μας ὅπως μὰς τύχη. Καμμία φιλανθρωπία ἀπέναντί του. Καμμία προσοχὴ σὺν πῶς θὰ τὸν θέλωμε.

Ἐρῶ γυναῖκες, πὺν ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ συζύγου τῶν εἰς ἀθλίαν καὶ ἀποκρουστικὴν κατάστασιν, γιὰ νὰ μὴν πῶ κατάντια: Ἀχτένιστες, ἀσυγύριστες, κακοντιμένες.

Ἡ γυναῖκες αὐτὲς ἀποκαλοῦν τὴν κατάντια τοῦς αὐτὴ ἀπλότητα καὶ ἀφέλεια.

Μὰ ὅχι. Δὲν ἔχουν καθόλου δικαίον. Ἡ δὲν μὴν εἰλικρινῶς ἢ δὲν ἔχουν τὴν στοιχειώδη ἔστω ἀντιλήψιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὁραίου, πὺν εἶνε μὴ ἀπὸ τὴς ἀρετῆς τῆς γυναῖκος.

Ἄλλὰ ὁ ἔρωτας εἶται φυλλορροεῖ καὶ πεθαίνει.

Ὁ σύζυγος βαρύνεται τέλος ν' ἀντικρύσῃ τὸ ἀκαλαίσθητον

ζῶν μας ὅπως μὰς τύχη. Καμμία φιλανθρωπία ἀπέναντί του. Καμμία προσοχὴ σὺν πῶς θὰ τὸν θέλωμε.

Ἐρῶ γυναῖκες, πὺν ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ συζύγου τῶν εἰς ἀθλίαν καὶ ἀποκρουστικὴν κατάστασιν, γιὰ νὰ μὴν πῶ κατάντια: Ἀχτένιστες, ἀσυγύριστες, κακοντιμένες.

Ἡ γυναῖκες αὐτὲς ἀποκαλοῦν τὴν κατάντια τοῦς αὐτὴ ἀπλότητα καὶ ἀφέλεια.

Μὰ ὅχι. Δὲν ἔχουν καθόλου δικαίον. Ἡ δὲν μὴν εἰλικρινῶς ἢ δὲν ἔχουν τὴν στοιχειώδη ἔστω ἀντιλήψιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὁραίου, πὺν εἶνε μὴ ἀπὸ τὴς ἀρετῆς τῆς γυναῖκος.

Ἄλλὰ ὁ ἔρωτας εἶται φυλλορροεῖ καὶ πεθαίνει.

Ὁ σύζυγος βαρύνεται τέλος ν' ἀντικρύσῃ τὸ ἀκαλαίσθητον

ζῶν μας ὅπως μὰς τύχη. Καμμία φιλανθρωπία ἀπέναντί του. Καμμία προσοχὴ σὺν πῶς θὰ τὸν θέλωμε.

Ἐρῶ γυναῖκες, πὺν ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ συζύγου τῶν εἰς ἀθλίαν καὶ ἀποκρουστικὴν κατάστασιν, γιὰ νὰ μὴν πῶ κατάντια: Ἀχτένιστες, ἀσυγύριστες, κακοντιμένες.

Ἡ γυναῖκες αὐτὲς ἀποκαλοῦν τ

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ ΓΚΑΛΑΠΑΓΚΟΣ

Η ΠΟΥΛΤΑΡΑΧΗ ΝΕΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ ΒΑΓΝΕΡ

(* Άγνωστες λεπτομέρειες για τη ζωή της μεγάλης τυχοδιώτριας)

Ι άναγνώστηί μου, θά θυμούνται βέβαια τις λεπτομέρειες του μυστηριώδους δράματος των νήσων Γκαλαπάγκος, που άπασχόλησαν πριν από έξη περίπου μήνες τον παγκόσμιο τύπο. 'Η σκοτεινή αυτή υπόθεση έχει με λίγα λόγια ως εξής:

Κατά τα μέσα του Νοεμβρίου του περασμένου έτους, μερικοί ναυτικοί ανακάλυψαν στο Γκαλαπάγκος και σε μια άκρη της Μαρκείας, μιας έρημης νήσου του Ειρηνικού 'Ωκεανού, 600 χιλιόμετρα προς δυσμάς του δυτικότερου άκρωτηρίου της Νοτίου 'Αφρικής Παρίνια, τα πτώματα δύο ανδρών, οι όποιοι κατά πάσαν πιθανότητα είχαν πεθάνει από το κρύο, την πείνα και την κόπωση. Από τις ανακρίσεις που έγιναν, διεπιστώθη ότι τα πτώματα αυτά άνηκαν στο Γερμανό Λόρενς και το Νορβηγό Νουγκουρούδ, συντρόφους μιας μυστηριώδους γυναίκας, της βαρώνης Βάγνερ, η οποία είχε εγκαταστήσει ένα είδος βασιλείου φυσιολατρών στη Φλορεάνια, ένα από τα νησιά των Γκαλαπάγκος. Όταν όμως οι άστυνομικοί πήγαν στη Φλορεάνια, όπου έμενε η βαρώνη, δεν βρήκαν εκεί την ανώνυμη αυτή γυναίκα... Τί δράμα, λοιπόν, είχε παιχθεί στα έρημνα νησιά αυτά; Πώς και γιατί πέθαναν οι δύο σύντροφοι της βαρώνης; Και γιατί η γυναίκα αυτή εξαφανίστηκε από τον κόσμο, χωρίς να ξαναδωθεί από τότε σημα ζωής; Κανείς δεν μπόρεσε μέχρι σήμερα να διευκρινίσει όλα τα σκοτεινά σημεία της τραγωδίας αυτής.

Μά δεν πρόκειται τώρα να μάς άπασχολήσουν τα παρασκήνια της ιστορίας αυτής. Σκοπός του άρθρου μας αυτού είναι να σας δώσει μερικές, ένελεως άγνωστες, λεπτομέρειες από την πολυτάραχη νεανική ζωή της μυστηριώδους βαρώνης Βάγνερ, της «αυτοκράτειρας των Γκαλαπάγκος». Τις πληροφορίες που θα σας παραθέσουμε, τις παραλαμβάνουμε από μια μεγάλη έρευνα του 'Ιταλού δημοσιογράφου Τζάκ Βάσκο.

Η βαρώνη Βάγνερ γεννήθηκε στα 1887 σ' ένα άρχοντικό κτήμα, στις Τυρολικές Άλπεις. Άνηκε σε μεγάλη οικογένεια. Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε σκεδόν στην Αύλη του αυτοκράτορος Φραγκίσκου 'Ιωσήφ, γιατί η μητέρα της ήταν κυρία των τιμών της αυτοκρατορίας 'Ελισάβετ. Άλλα ή μικρή Άντουανέττα είχε στην οικογένειά της συγγενείς πολύ ένδοξους. Τόν διάσημο

Φράντς Λίστ, την πριματόνα Βάγνερ, η οποία ύπηρεζε για πολλά χρόνια παρτεναίρ του τενόρου Καραύζο και την θρυλική πειά τραγουδίστρια Ταμπουρίν.

Σε ηλικία 17 ετών, η Άντουανέττα Βάγνερ, — η «Γιόλε», όπως την φώναζαν χαϊδευτικά οι φίλοι της, ήξερε 'Αγγλικά, Γαλλικά, 'Ισπανικά, 'Ιταλικά, Τσεχικά. 'Η μουσική της μόρφωση προέβενε κατάπληξη. 'Η ευφυΐα της έκανε τους νέους να την φοβούνται... Είχε με άλλα λόγια τα προσόντα ν' αναδειχθεί και στην καλύτερη Αύλη της Εδρώτης. Μά το τυχοδιωκτικό δαιμόνιο δεν την άφηνε ήσυχη. Καί ένα ώραίο πρωί έγκατέλειπε το σπίτι της και τις τιμές που της έδινε η σ'οικονομική της θέσι και πήγε μόνη της στο Παρίσι — για να ζήσει τη ζωή της!

Μόλις έφτασε στη Γαλλική πρωτεύουσα — στα 1905 — πρώτη της δουλειά ήταν να γνωριστεί με τους καλλιτεχνικούς κύκλους. Ένας 'Ιταλός γλύπτης Τζιαμποτί δινόματι δεν δυσκολεύτηκε να κατακτήσει την καρδιά της. 'Η Άντουανέττα δέντηκε να ποζάρει γι' αυτόν για ένα άνωμα, — η Γυναικία με τη μάσκα, που τη αγόρασε άργότερα το μουσει

Η φράσα βαρώνη Βάγνερ

που Λουξεμβούργου...

Από την άγκαλιά του 'Ιταλού καλλιτέχνη, η Άντουανέττα μεταπήδησε στην άγκαλιά ενός ποιητού, τον οποίο όμως δεν άργησε ν' αντικαταστήσει μ' ένα πλούσιο τραπεζίτη... Νά μη σας τα πολυλογούμε, τα χρόνια περνούσαν και η Άντουανέττα κατήντησε να γίνει μια από τις πιο περίφημες κοσμικές εταίρες των Παρισίων. Ξόδαρε αλόγιστα τα χρήματά που κέρδιζε χωρίς κόπο, διοργάνωνε γλέντια που έμεναν ιστορικά — έξοσε, τέλος, πλατεία κι' έντατικά όλες τις χαρές της ζωής.

Κατά την διάρκεια του μεγάλου πολέμου, η Άντουανέττα ήρμήρεσε κάπως. 'Ο κόσμος ήταν τόσο άνησυχος, τόσο ταραγμένος, ώστε δεν είχε διάθεση για διασκεδάσεις...

Άμέσως, όμως, μετά την υπογραφή της άνακωχής, όλοι έπεσαν σε μια φρενιτιδα διασκεδάσεων. Όλοι ήθελαν να γλεντήσουν, για να λησμονήσουν τον τυραννικό εφιάλτη που βάσταζε τέσσερα δόκλιρα χρόνια.

Και η βαρώνη, πλούσια ακόμα, στην άνθιση της ωμορφιάς της, ήθελε να διασκεδάσει ορισσότερο απ' όλους τους άλλους...

Την εποχή εκείνη, την νοσταλγούν ακόμα όσοι μπόρεσαν να έπωφεληθούν από αυτήν: Οι ιδιοκτήτες των νυκτερινών κέντρων διασκεδάσεως, οι κοσμικοί χορευτά, οι νέγοι μουσικοί, χωρίς να υπολογίσουμε μερικές άλλες εκατοντάδες τύπων μάλλον υπόπτων... Μια πνοή παραφροσύνης ήταν διάχυτη στην άτμόσφαιρα. 'Η άστυνομία έκανε κάθε βράδυ αλφινδιασμούς στο δάσος της Βουλώνης, για να συλλάβει όχι γυναίκες καταστάτης κοινωνικής υποστάθης, αλλά κυρίες του κόσμου με πολυτελείς άμφεις και κυρίως με μόνιμ... Στα διάφορα κέντρα, ή σαμπάνια έρρεε σαν βρούσι... Καί η κοσμοπολιτικές αυτές καταλήγαν συνήθως σε όργια άκατανόμηστα.

Την εποχή, λοιπόν, εκείνη τον τόνο της εθιμιάς στο μετ'αμεσονύκτιο Παρίσι τον έδινε μια μεγάλη παρέα, επί κεφαλής της όπας βρισκόταν η βαρώνη Βάγνερ. 'Η συντροφιά αυτή ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Σας παρουσιάζουμε τα κυριότερα μέλη της: Μια 'Ιταλίδα κόμισσα (τόν τίτλον αυτόν τον άπέναιμε η ίδια στον εαυτό της) που μπορούσατε να την συναντήσετε, στις 8 το πρωί, άναίσθητη σκεδόν από το μεθύσι, σ' ένα από τα κέντρα του Μονπαρνάζ και η όποια είχε διανυκτερεύσει κατ' επανάληψη στο τμήμα 'Η «κόμησας» αυτή ήταν άχωρήστη φίλη μιας γηραιάς και πάμπλουτης κυρίας του ήμικόσμου, που κατόρθωσε, ύστερ' από πολλές περιπέτειες, να έξελιχθεί σε αθηντική πριγκίπισσα ενός βαλκανικού Κράτους. Ένας 'Αγγλος εύγενής, πλούσιος ακόμα, προσκαλούσε όλους τους παριστάμενους, γνωστούς και άγνωστους, να τον έπισκεφθούν στα κτήματά του, στη Σκωτία, για να κυνηγήσουν αγριόχοιρους...

Στην παρέα αυτήν άκούγες όλες τις γλώσσες του κόσμου, γιατί ύπάρχον μετ'αυτών όργιστων και οι άπαράτητοι Ρώσοι, και μια νοτιοαμερικανική, και Γερμανική αίσθητική... 'Η βαρώνη Βάγνερ μπόρεσε με όλους να συνεννόηθ, γιατί ήξερε όλες τις γλώσσες του κόσμου...

Τα γλέντια της συντροφιάς διαρκούσαν συνήθως μια και δύο ή και περισσότερες μέρες. Καί στις πανηγύδες αυτές έπαιρναν μέρος και τυχοδιώκται και πλούσιοι ξένοι, περαστικοί από το Παρίσι, οι όποιοι το θεωρούσαν τιμή τους να μνησθούν σ' απόκρυφα της μεταεσονυκτίου κοσμικής ζωής, άδιάφορο άν ή μύθους αυτής τους στοίχιζε τα μάλλια της κεφαλής τους. Καί έπειδή τα χρήμα φεύγει, ως γνωστόν

(Η συνέχεια εις την σελ. 1100)

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΧΡΥΣΟΥ ΕΡΩΤΑ",

«Χρυσός Έρωτας» ήταν ένα έξοχικό ξενοδοχείο για τρυφερά ζευγάρια. Βρισκόταν σε μια γοητευτική τοποθεσία, δέκα χιλιόμετρα μακριά από τη Νέα Υόρκη και πήγαν ως αυτό κανείς με το σιδηρόδρομο. 'Η πελατιά του ήταν όμορφες νέες και νέοι γεμάτοι δύναμη και ζωή. Έκει πέρα, ένα σωρό έρωτευμένοι περνούσαν το Σάββατοκύριακό τους, έλαιαν στον κήπο του, έτρωγαν με διαβολική όρεξη και ύπερα κλεινότουσαν στα διαμερίσματά του για να ξεκουραστούν και να δοκιμάσουν μερικά χάδια της μελλοντικής σύζυγής τους. Οι ιδιοκτήτες του «Χρυσού Έρωτα» ήταν δυο παρόδοξοι άνθρωποι. 'Ο άνδρας ήταν γλωμός, υπερβολικά νευρικός και σου έδινε την εντύπωση παράφρονος, γιατί τα μάτια του μερικές στιγμές γυάλιζαν παράξενα. 'Η γυναίκα ήταν μια ξεμαλλιασμένη μέγαιρα. Παρακολουθούσε μ' ένα σασχαστικό χαμόγελο τις τρυφερότητες των έρωτευμένων και είχε μια διαβολική ικανότητα να πείθει τους νέους ότι στο ξενοδοχείο της όλα μπορούσε να τα κάνει κανείς, άρκει να πλήρουνε το λογαριασμό του. Όσο για τις νέες αυτές πειά νύμφες, οι οποίες συνάντουσαν στο... σπίτι τους.

— Κορίτσια, τους έλεγε, χαρήτε τη ζωή σας! Είσατε όμορφες, με υπέροχα μάλλια και θαμνάσιο σώμα... Έχετε κάθε δικαίωμα να μην αφήσετε τα νιάτα σας να περάσουν χωρίς να δοκιμάσετε τον έρωτα. Κυτάξτε μέσα πως κατανήσα! Για ν' άκούω τις συμβουλές μιας γεροντοκόρης δασκάλας είναι σαφώς χρόνων και στερεά παντοφύκια αυτόν τον μισοτάλαβο. Καί τ' αποτέλεσμα, το βλέπετε μόνης σας. Έχω γίνει συνσιγάχτρο. Έπρεπε να είχα την όμορφιά σας και θα βλέπετε πως θα την γλεντούσα! Τα έβριμα κορέτσια που ποδοσαν τον έρωτα και τα φίλια είβρισκαν μια διασολαγία σ' αυτές τις συμβουλές της μεγάλης και παρυσυρόντουσαν στο τραβό μεθύσι της αγάπης, άδιαφορώντας για κάθε συνέπεια.

Ό έρωτας όμως ποτέ δεν ένε άκίνδυνος. Καί έτσι πολλές νέες της Νέας Υόρκης είχαν γίνει υπέροχες και έγκυρες την ντροπή τους σε ύποπτες κλινικές και στα λατομεία άσυνειδήτων επιστημόνων. Αυτά όμως δεν έμπόδιζε τους ιδιοκτήτες του «Χρυσού Έρωτα» να κάνουν καλές δουλειές και να ηθισαρίζουν παρέχοντας στα τρυφερά ζευγάρια όλα τα μέσα για να σκοτώσουν την εύτυχία τους. Γιατί, πράγματι, ένε γνωστό ότι άπάντα κανείς ένα πρόσωπο, όταν από αυτό έλπει κάτι. Όταν όμως το προσφέρονται τα πάντα με την πιο μεγάλη εύκολία, τότε βαρύνεται και φροντίζει να βρει μια καινούργια διασκέδαση. Μά υπάρχουν τόσο νέοι και τόσο κορίτσια στη Νέα Υόρκη! Έτσι δ «Χρυσός Έρωτας» ήταν πάντοτε σίτος... δόξες του και δ κήπος του ξενοδοχείου ήταν γεμάτος από τρυφερούς έρωτευμένους που έλεγαν

ένα σωρό ψευτιές και άνοησίες με-
χοι που να καταλήξουν στις συζυ-
γικές τρυφερότητες! 'Η άστυνομία
φυσικά δεν είχε κανένα δικαίωμα
ν' άνακατευθεί σ' αυτήν τη δουλειά.
Όσο για τους γονείς των κοριτσιών
αυτών είχαν... μεσάνυχτα.

Μια μέρα όστόσο στο «Χρυσό Έρωτα» σταμάτησε ένα πανόχθαιο
φυσικά δεν είχε κανένα δικαίωμα
ν' άνακατευθεί σ' αυτήν τη δουλειά.
Όσο για τους γονείς των κοριτσιών
αυτών είχαν... μεσάνυχτα.

— Θέλω, τους έλεγε απότομα, έ-
να καλό δωμάτιο για την νύχτα μου.
'Η γρηι μέγαιρα έσφιξε μια
ματιά από την άναγχή πόρτα και
έλεγε μέσα στο λαιμό μια σοδοχή
κωρία, ντυμένη με μια πολυτέλεια

να ήσυχάσει όλη την νύχτα από τα
γέλια τους και τις φωνές τους.

Ό άμαξά- χαμογέλασε. Τότε οι
Μπέλμοντ πρόσ-ξαν το πρόσωπό
του ν' άνατριχίλασαν. 'Ηταν κίτρι-
νο σαν το πεθαμμένο! 'Ο μιστ'ερ
Μπέλμοντ μάλλιστα έδρε άσπρη δι-
εψε μόνο ένα αήτι! 'Ο Ιταλός
τόρα είχε βγή έξω και βοηθούσε
την κυρία του να κατεβεί από το
αμάξι. 'Η κόμησας, χωρίς να κα-
ταδεχθεί να χαρτίσει τους ξενο-
δόχους, πέρασε μπροστά τους και
κάθησε σε μια πολυθρόνα του σα-
λονιού. 'Ο άμαξάς γέλασε πάλι
στον Μπέλμοντ, τους έδωσε και
άλλα δολάρια, πήρε το κλειδί του
δωματίου και σηκώνοντας την κυ-
ρία του στα χέρια του την όδήγησε
ως το διαμέρισμά της.

Έπειτα άκούστηκαν ν' άνοίγουν
ή πόρτες των δωματίων. 'Ο Μπέ-
λμοντ φώναζε έλάμνα τη γυναίκα
του κοντά του. 'Η μέγαιρα πλησι-
ασε στο κρεβάτι του ν' έσφιξε από
πάνω για να τον άκούσει.

— Φοβόμα, της φηβόισε με ά-
γωνία. Έγουν παγωμένη τα χέρια
μου. Θα πεθάνω και εσύ θα μείνεις
εδώ μόνη σου να διασκεδάσεις με
τους ανθρώπους που καταστρέφουν
την ευτυχία τους.

Και πριν προλάβει να τον έμπα-
δίσει ο Μπέλμοντ την άπαξε από
το λαιμό, την έσφιξε κάτω και με
μια υπέροχη δύναμη την έστρα-
γάλισε. Το ξενοδοχείο είχε άναστα-
τωθεί. 'Ολα τα τρυφερά ζευγάρια
έτρεχαν ημίγυμνα στος διαδρόμους
και προσπαθούσαν να σωθούν από
δυο φαντάσματα που τα κυνηγού-
σαν. 'Ο Μπέλμοντ ούρλιαζε άπαισία
πάνω από το πτώμα της γυναίκας
του. 'Ο άμαξάς, ή σκοτεινή νύχτα έ-
κάναν πιο άνατριχιστό τον «Χρυσό
Έρωτα». Οι έρωτευμένοι έτρεχαν
τόρα στον κήπο για να γλυτώσουν
από αυτούς το'ς παθαμένους που
τους άκολουθούσαν και γέλαγαν
σασχαστικά με το φέβο τους.

Έτσι πέρασε όλη η νύχτα. Τα
έξοχικά του ξενοδοχείου είχαν ά-
δύσει απ' όλα τα ζευγάρια. 'Ο
Μπέλμοντ μόνο ξεκουλούθωσε να
ουρλιάσει άσπρη πάνω από τη γυ-
ναίκα του. Τα δωμάτια του «Χρυσού
Έρωτα» ήταν άνω-κάτω. Θα
έλεγε κανείς ότι μια τρομαχτική θύ-
ελλα είχε περάσει και τα είχε άνα-
στατώσει.

Άργα το μεσημέρι, δ άμαξάς της
κόμησας έβριμ πάλι το όλογο στο
παλιό λαιμό, δοήθηκε την κυρία
του ν' άνεβη σ' αυτό και έξαφανί-
στηκαν ποτε τη Νέα Υόρκη.

Και κανείς δεν έμιασε ποτέ ότι
αυτοί οι παρόδοξοι επιστήτες του
ξενοδοχείου ήταν ένα ζευγάρι έκ-
κεντρικών Άμερικανών που ήθελαν
να διασκεδάσουν κάνοντας τα φαν-
τάσματα και να δώσουν ένα καλό
μάθημα σ' όλους αυτούς τους έρω-
τευμένους που διαβόητουσαν να
δοκιμάσουν τις τρυφερότητες της
σύζυγής τους.

ΟΛΙΒΕΡ ΓΚΡΕΥ.

Οι έρωτευμένοι έτρεχαν τόρα στον κήπο για να γλυτώσουν...
παρυσμένης μάδας.

— Δεν έχου: κανένα άδριο δω-
μάτιο, άπάντησε στον άμαξά. Το
ξενοδοχείο μας δεν κάνει για την
κυρία σου. Προχώρησε άσπρη με-
ρικά χιλιόμετρα και θα βρεις ό,τι
σου χρειάζεται. Πήγανε την στού
Πάτριμ Άντερόλεϊ. 'Ο άμαξάς χτύ-
πησε το μαστιγιά του στον άέρα
και χαμογέλασε.

— 'Η νύχτα θέλει να μείνει
εδώ, τους έλεγε μ' άπάθεια. Καί έ-
στερα έβγαλε από την τσέπη του
μερικά δολάρια και τους τα πέτα-
ξε στον πάτωμα. Οι Μπέλμοντ, οι
ιδιοκτήτες του «Χρυσού Έρωτα»
κατάλαβαν ότι έπρε-
πε να υποχωρήσουν. Έπειτα το έ-
φος του άμαξά ήταν τόσο άπειλη-
κό, ώστε φοβήθηκαν.

— Έτσι, έλπαν στον ύπνρητή,
θα δώσουμε στην κόμησας ένα δω-
μάτιο. Μά πρέπει να την είδοπα-
σης ότι το ξενοδοχείο είναι μόνο
για ζευγάρια και ότι δεν θα μπορέ-

— Έτσι πέρασε όλη η νύχτα. Τα
έξοχικά του ξενοδοχείου είχαν ά-
δύσει απ' όλα τα ζευγάρια. 'Ο
Μπέλμοντ μόνο ξεκουλούθωσε να
ουρλιάσει άσπρη πάνω από τη γυ-
ναίκα του. Τα δωμάτια του «Χρυσού
Έρωτα» ήταν άνω-κάτω. Θα
έλεγε κανείς ότι μια τρομαχτική θύ-
ελλα είχε περάσει και τα είχε άνα-
στατώσει.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως
ίκανοποιητικές τιμές παλαιά
διάφορα βιβλία, παντός είδους
και πάσης γλώσσας, καθώς και
δολιόληρες βιβλιοθήκες. Γρά-
ψατε: «Οικονομείαν», Λέκα 7.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ : Η Τζέιν Κράουφορντ σε μία δοκιμαστική σκηνή του νέου της φιλμ «Καταγίγ», — Δύο άραβες δίδυμες αδελφές της Γαλλικής Μαρτινίκας, κόρες ενός Ινδού ιερέως, βυθισμένες σ' έκσταση, κατά την ώρα της Μάρς, στο νέο φιλμ «Ποιόν από τους δυο» — Ένας άρραβιάτος μαύρος αλγκήπιος του τόπου. — Ένας θαυμάσιος Ρομπότ, από αλουμίνιο, τον οποίο παρουσίασαν στην Έκθεση της Μηχανής του Τουρίνου. — Ο αυθάδης ιερέας του Μπενάρες. — Μία μαύρη καλλονή της Σιέρα-Λεόνε. — Η Μόριου Χόπκινς, ο Γκάου Κούπερ κι' ο Φρέντερικ, ο οποίος πήρε τελευταία το πρώτο βραβείο στην Έκθεση των Γάτων της Νέας Υόρκης.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΙΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

Α'.

Είμαι σαρανταπέντε χρόνων. 'Αλλά, μόλις λίγος μήνας μου μένουν ακόμη να ζήσω, γιατί το κορμί μου το σκάθει, ημέρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, μία άρρώστεια βαρεία, οδυνηρή, κι' ανίατη...

Ναί, μόλις λίγος μήνες μου μένουν ακόμη, για να υποφέρω σ' αυτόν τον κόσμο. Τιμωρούμαι σκληρά, αλλά υποφέρω τα μαρτύριά μου, δίχως κανέναν γογγυσμό:

Μο άξιζον όμως!.. 'Υπήρξα πολύ ένοχη!

'Υπήρξα πολύ ένοχη, πολύ άμαρτωλή, κι' ο Θεός με τιμωρεί δίκαια τώρα... Δεν δυσσεβοτούμαι, ούτε παραποιώμαι καθόλου, γι' αυτό... Καί γράφοντας τις γραμμές αυτές, θέλω—πριν πεθάνω—να εξομολογηθώ, για ποιά λόγο ή τύψεις μου με κάνουν να πονώ περισσότερο από όσο με κάνει να πονάω ή άρρώστειά μου...

'Ελπίζω πως θ' ανακουφιστώ πολύ, κάνοντας αυτή τη εξομολόγηση... Σκέπτομαι επίσης, ότι θα ώφεληθουν όσοι τη διαβάσουν, μία μέρα... Κι' ή σκέψις αυτή, θα είναι ή μόνη μου παρηγοριά ώσπου πεθάνω...

Γεννήθηκα, κατά το 18..., στην πόλη Χ... Είμαι μία μεσαιωνική μικρή πόλις, γραφική, με όμορφα μνημεία, πρωτεύουσα μίας ένδοξης, αλλά άπόμερης έπαρχίας. Δυστυχώς, παρ' όλα τα προσόντα της αυτής, έχει κατοίκους άργασχόλους, κακολόγους, όκηνηρούς, και φθονερούς, όχι από πραγματική κακία ψυχής, αλλά από έλλειψη μίας άλλης οποιασδήποτε ευγενεστέρας άσχολίας: Αυτή δυστυχώς είναι ή μοίρα κι' ή τύχη κάθε έξυπνης και δραστηρίας κατά τα άλλα κοινωνίας, ή οποία όμως είναι καταδικασμένη να ζή μακριά απ' τις μεγάλες πόλεις κι' απ' τα μεγάλα κέντρα της διανοήσεως και του πολιτισμού...

Ο πατέρας μου δεν ήταν άνθρωπος συνηθισμένος. 'Η φύσις τον είχε προικίσει με άφθονα δώρα. Ήταν ψηλός, λιγερός, με άρχοντικότατο παρουσιαστικό, και με μεγάλα γλυκύτατα, αλλά και διαπεραστικά μάτια. Το χαριτόβρυτο και κανονικό στόμα του, πάντα χαμογελούσε. Προσθέτετε ακόμη σ' αυτά μία μύτη άριστουργηματική, μαλλιά άφθο-

να και μαύρα, εύφαια έξαιρετική και φαειρότητα διαρκή, κι' έτσι θάχετε μία σαφή σχεδόν ιδέα, πόσο ξεχωριστός ήταν ο πατέρας μου.

Δυστυχώς, ή άνατροφή του—όταν ήταν μικρό παιδί—είχε πολύ παραμεληθή. Ήταν όρφανός από μητέρα, γιατί εκείνη πέθανε λίγες μέρες μετά τη γέννησί του, έξ αιτίας του δικού του τοκετού της. Κι' ο πατέρας του όμως, έπειτ' από λίγα χρόνια σκοτώθηκε στον πόλεμο.

'Ετσι, ο πατέρας μου μένοντας όρφανός κι' ανεξάρτητος σε ηλικία μόλις δώδεκα χρόνων, μεγάλωσε χωρίς σπουδαίες βάσεις οικογενειακής και ήθικής άνατροφής στην ψυχή του.

'Αν κι' είχε τόσο σπάνια προτερήματα, φρόντισε περισσότερο γ' αναπτύξη τα μέγιστα του ελαττώματα. Ζούσε μονάχα για την ήδονή και για

το παρόν, χωρίς να σκέπτεται ποτέ ούτε τα σφάλματά του της «χθές», ούτε και την άβεβαιότητα της «αύριον»...

Τό αποτέλεσμα μίας τέτοιας έκτραχηλισμένης ζωής, ήταν τό έξής, θλιβερό βέβαια, αλλά άναπόφευκτο: Πεθαίνοντας ο πατέρας μου, μās άφησε—αντί για τη μεγάλη πατρική περιουσία του, και τη μεγάλη έπίσης προίκα της συζύγου του—χρέη και μόνον χρέη, τα οποία όμως ή μητέρα μου άνήθηκε να εξοφλήση.

Αυτός ήταν ο πατέρας μου, και μπορείτε να καταλάβετε τώρα, πόσο λίγη προσοχή έδωσε στην άνατροφή των παιδιών του!... Τουλάχιστον, θ' άποζημιωνόμαστε κάπως, σχετικά με τό ζήτημα αυτό, άν είχαμε την τύχη, ναχουμε μητέρα με χαρακτηρισμό κι' ενδιαφέρον μητρικό!

Δυστυχώς, κι' έδω ή μοίρα μās φάηκε σκληρή. 'Η μητέρα

μας δεν έμοιαζε καθόλου του πατέρα μας...

'Η, μάλλον, δεν έμοιαζε κανένος!

Όυτε καλή ήταν, ούτε κακή... ούτε μελαγχολική, αλλά ούτε κι' εύθυμη... ούτε προτερήματα είχε, άλλ' ούτε κι' ελαττώματα: Ήταν ένας χαλακτῆρας, αλλόκοτος κι' άσυνηθιστος!

Δεν την έμελλε καθόλου, ούτε για μās, ούτε για τό σπίτι, ούτε για τη φιλήδονη και σπάταλη ζωή του συζύγου της... 'Η κάθε δουλειά μέσα στο σπίτι της ήταν μοιχή. Ποτέ δεν διάβαζε κάτι, ποτέ δεν έγραφε, ούτε ποτέ της έπιασε βελόνη.

'Αλλά θά με ρωτήση κανένας με δικαιοσύνη άπορία: Σε τί καταγινόταν, έπιτέλους, αυτή ή γυναίκα;

Κι' άπαντώ: 'Απλούστατα, στο να κοιμάται διαρκώς, είτε άεσπασμένη στο κρεβάτι ή—ταν, είτε όρθή!

Δεν είναι υπερβολική, αυτή ή διαβεβαίωσί μου... 'Η μητέρα μου, για ν' αποφασίσω να σηκωθώ απ' τό κρεβάτι, έπρεπε να πάψ τουλάχιστον μεσημέρι. Σηκώνόταν τότε όκηνηρή, δεχόταν μερικές φίλες της που έρχόντουσαν να την έπισκεφθούν, και καθόταν άφες δλόκληρες, μαζί τους στο σαλόνι... Κακολογούσαν τότε όλες τις φίλες τους, όλες τις γνωστές τους, και τόσο βυθίζονταν στην έλεεινή αυτή άσχολία τους, ώστε ξεχνούσαν ή μὲν φίλες της να φύγουν, ή δὲ μητέρα μας να ρθῇ στο τραπέζι για να φάμε!

Για τις άπιστίες του συζύγου της δεν έδινε μία πεντάρα. Ήταν τόσο ναρκωμένη στην ψυχή και στον χαρακτήρη, ώστε ποτέ της δεν έννοιωσε τό αίσθημα της ζηλοτυπίας: Τό μόνο τό όποιο ζητούσε απ' τον σύζυγό της, ήταν να την άφήσει ήσυχη στο σπίτι, και να μη την σέρνει μαζί του στις δεξιώσεις των γνωστών και φιλικών μας οικογενειών.

'Η άνατροφή μας λοιπόν, ήταν έντελώς παραμελημένη. Κι' έγώ και τα άδέρφια μου—έμμαστε τέσσερα παιδιά, όλα—είχαμε για μόνη μας συντροφιά, και για μόνη ύπαρξη στον κόσμο να μās φρονίζει, την παιδαγωγό μας κυρία Ούρσουλη. Τόσο όμως τα τρία άδέρφια μου, όσο κι' έγώ, άνατραφήκαμε πολύ ελαττωματικά,

γιατί δυστυχώς κι' ή παιδαγωγός μας δεν ήταν μεγάλη μορφώσεως γυναίκα.

Τό σπίτι μας ήταν εύρύχωρο. 'Αλλά κι' αυτό ώπήρξε ένα άτύχημα για μās. Χάρις στη μεγάλη του έκταση, ή άπομώνωσίς μας απ' τους γονείς μας ήταν πῶς μεγάλη και πῶς διαρκής. Είχαμε άπομονωθεί σ' ένα άπέραντο δωμάτιο του άπάνω πατώματος, κι' εκεί άφηνόμαστε—όλημερίς σχεδόν—στις παιχνίδια μας, για να μην ένοχλούμε την όκηνηρά και τό «ραχάτι» της μητέρας μας!—

Όσο για τον πατέρα μας, αυτόν παιζόν τον βλέπαμε καθόλου, άπασχολημένον πάντα με τα κυνήγια του, με τις ήπιαστές του, και με τα γλέντια του!

Όταν βγήκαμε κι' άπομακρυνθήκαμε, για πρώτη φορά, απ' τό σπίτι, μας κι' απ' τους έκτεταμένους κήπους του, βγήκαμε άποκλειστικά για να κλειστούμε στο σχολείο έσωτερικό. 'Η άδελφή μου κι' έγώ μηθήκαμε στο άριστοκρατικό Παρθενγωγείο της πόλεώς μας, και οι άλλοι δύο άδελφοί μου στο κολλέγιο.

Αυτό, μās άπομάκρυνε άκόμη περισσότερο, απ' τους γονείς μας. 'Η έξοδος μās ήταν άπολύτως άπαγορευμένη. Όσο, όποτε ή μητέρα μας άποφάσιζε ν' άφήση τό ελαττωμά της στο κρεβάτι και τα «κουτομοπλά» της, για να ρθῇ να μās έπισκεφθῇ, ούτε κι' ο πατέρας μας φαίνονταν.

Μόνο, δυο φορές τον μήνα έρχόταν στο Παρθενγωγείο ή καλή μας Ούρσουλη, για να μās οδηγήση στο σπίτι. Χαρούμενες τότε, ντυνόμαστε, στολίζμαστε, και με την παιδική λαχτάρα μας πηγαίναμε να δοῦμε τους γονείς μας. Δυστυχώς, τα φαιδρά μας γέλια κι' ή χαρά μας ήσαν τόσο ένοχη, ώστε για τη μητέρα μας, ώστε γρήγορα πάλι ή κυρία Ούρσουλη μās έπαιρνε και μās εξαπαθόταν στο σχολείο—φυλάκιέ μας. Κατά τό άπόγευμα των ήμερών αυτών, τότε, έκανε την εμφάνισί του κι' ο πατέρας μας.

'Αλλά περισσότερο έρχόταν για τα μάτια του κόσμου, παρ' από φίλτρο πατρικό. Γιατί, μόλις μās φιλούσε, μόλις μās έλεγε δυο-τρία λόγια, και μόλις βεβαιωνόταν ότι ή υγεία μας ήταν περίφημη, προσφαιζόταν έπείγουσες εργασίες του κι' έφευγε άμέσως!... Τόν εξαπαθόπαμε δὲ, για λίγα λεπτά της ώρας πάλι, ύστερα από δεκαπέντε δλόκληρες ήμέρες!

Β'.

Στό Παρθενγωγείο μας, όπου πήρχαν κι' άλλα πενήντα περίπου κορίτσια άκόμη, τα όποια άνήκαν είτε σε οικογένειες εύπατριδών, είτε σε οικογένειες άστών ή και πλουσίων χωρικών. Γι' αυτό, άλλες είχαν σ' νατραφή σὲ μέγαρο λαμπρό και σὲ πύργους, άλλες σὲ χωριά κι' άλλες στην πόλι και σὲ σπίτια άνετα.

Περίλαβον κυριόλεκτικώς,

στη συντροφιά τους. Μάθαινα ένα σωρό πράγματα, τα όποια ούτε ύποψιαζόμουν πριν. 'Αλλά κοντά σ' αυτά, τό άμάθητο μυαλό μου φούσκωνε κι' από πλήθος φαντασιοληριών, άνω ήτων ιδεών, και σὲ σημεία ώστε κατανόουσα να χάνω συχνά τη συνείσθησι του κόσμου Τόση βαθυλυνία άνατροφής, χαρακτήρος, κι' ιδεών, έπικρατούσε στον ψυχικό κόσμο των πενήντα έκείνων συνομηλίκων μου δεσποινίδων!

Καμμία προσοχή δεν καταβαλλόταν για την άνατροφή μας, εκ μέρους του διδασκαλικού προσωπικού του σχολείου. 'Η διευθύντρια μας, ή κυρία Βελεσθούνη, ήταν μία γυναίκα σαράντα χρόνων, ψηλόληνη, κοκκαλιάρρα, πεισματάρρα, στενόμυαλη, και στεγνή.

Μας τρομοκρατούσε με την άγρια πῶς εμφάνισί της, ποτέ δεν μās μίλησε στοργικά, δεν ήξερε καθόλου να διδάξη, και ένέπνεε τρόμο, κι' απέχθεια άνέκφραστη. Μ' αυτόν τον τρόπο, μούλειψε ή ιδέα του κατήκοντος, μούλειψε ο χαλινός μίως θρησκευτικής κι' έπιμελημένης άνατροφής, και ο φλογερός χαρακτήρας μου άρχισε να με σπρώχνει προς την κατηφορία: 'Ατυχη στους γονείς μου, άτυχη και στους διδασκάλους μου, δεν είχα κανέναν στον κόσμο για να μού δεξί τον ίδιο δρόμο της άρετής και του καλόντος.

'Ημουν όραία, πολύ έλκυστική, όραία και χαριτωμένη. 'Ο πατέρας της ήταν μέτο-

Και δυστυχώς, τό είχα νοιώσει πολύ νωρίς αυτό, γιατί φρόντισαν επίσης να μού «ανοίξουν τα μάτια» κι' ή ελαφρόμυαλος συμμαθήτριάς μου. Είχα κληρονομήσει όλα τα ελαττώματα των γονέων μου, και ξεπερνούσα τη μητέρα μου στην άφροντίσια και τον πατέρα μου στην άπληστία του για τη φιλήδονη ζωή.

Τά ελαττώματά μου αυτά, καθώς κι' ή άπερίγραπτη φιλαρέσκεία μου, έσπρωχναν τό μυαλό μου σ' έξωφρενικές όνειροπολήσεις και φαντασιοληρίες. Όυτε δυνατή κρίσι είχα, ούτε καν άνθρωπος ένδιαφερομένου για μένα, για να χαλινάγωγηνόμην αυτές ή παραφορές μου. Γι' αυτό, άποστρεφόμενος όλους όσους στεκόντουσαν έμπροσθέντα κατρίτσια μου, και λάτρευα κυριολεκτικώς μία και μονάχη φίλη μου: Την Καρολίνα.

'Η φίλη μου αυτή, ή μόνη που κολάκευε σ' άφθαστο σημείο τις αδυναμίες μου, κι' ή μόνη επίσης που—άπαράλλαχτη με μένα στον χαρακτήρα—έννοιωθε ιδιαίτερη προτίμησι στη συντροφιά μου, είχε όλεθριωτάτη έπιρροή στο μέλλον μου και στη ζωή μου.

'Ανῆκε σὲ μία πλουσιωτάτη οικογένεια των Παρισίων. Στο πατρικό της σπίτι ανατράφηκε μέχρι ηλικίας 15 έτών, κι' ύστερα την έστειλαν στο κολλέγιο της πόλεώς μας, τό όποιο είχε μεγάλη φήμη για την άριστοκρατικότητά του.

Ό πατέρας της ήταν μέτο-

Κι' Εγώ Έναν Κοσμικό Τζέντλεμαν...

χος σὲ μία μεγάλη έμπορική έπιχειρησι, τα κέρδη της όποίας του επέτρεπαν να ζή με άνεσι και με πολυτέλεια. 'Η μητέρα της επίσης, ήταν φίλη των διασκεδάσεων, των πολυτελών φορεμάτων, κι' υπερβολικά φιλάρεσκη κι' αυτή.

'Ετσι, ή Καρολίνα, κακομαθμένη απ' τα μικρά της χρόνια, έκανε την εμφάνισί της στα σαλόνια και γνώρισε τον κόσμο, πριν της τό έπιτρέψη άκόμα ή μικρή ηλικία της. 'Η μητέρα της, την ώδηγοῦσε ασύνετα στους χορούς, στους περιπάτους, και σὲ θέατρα και της άφηνε επίσης κάθε έλευθερία σὲ τὰ διαδράζη κάθε εἶδους και ποιότητος μυθιστορήματα.

Και τὴν—ώφελησαν τόσο πολύ αυτές ή ψυχαγωγίες, ώστε δεκαπέντε χρόνων ή φίλη μου ήξερε—σαν γυναίκα τριάντα χρόνων—ότι ώφειλε ν' άγνοή άκόμα!

'Η μητέρα της, άρχισε τότε ν' άνησυχῇ σοβαρώτατα για τὴν εξέλιξι της κόρης της. Και δεν άνησυχούσε τόσο για τό μέλλον της και για την ήθική της, ή άνεκδήγητη έκείνη μητέρα, όσο για τό ότι ή κόρη της είχε εξέλιξη σὲ έπικινδυνο αντίζηλό της: Φιλάρεσκη στο έπακρο, κι' ώραιότατη άλλωστε, δεν άνεχόταν να παραμερίζεται ή κάπως ώριμη ώραιότης της μπρος σὴν άκτινωτόλο, και δροσερή, άλλα και τσαχπίνια και ΣΟΦΗ καλλονή της κόρης της!

Γι' αυτό, άποφάσισε να τὴν.. ξεφορτωθῇ. Και δεκαπέντε χρόνων κοπέλλα πειά, τὴν έστειλε έσωτερική στο κολλέγιο της μακρινῆς πόλεώς μας.

'Η Καρολίνα φρόσσε, για τὴν άπόφασιν αυτή της μητέρας της. Προσπάθησε ν' αντίσταθῇ στο σκληρό αλλά και παράκαιρο πειά μέτρο, χωρίς να κατορθώση τίποτα. 'Ετσι, άναγκάστηκε να υποκύψει, κι' ήρθε στο κολλέγιο μας ξετρελλάμένη απ' τη κρυφή της λύσσα. 'Όπως δὲ μού εξομολογήθηκε, θά προσπαθούσε όχι μόνον νά.. μη διορθώσῃ κανένα απ' τα ελαττώματά της, αλλά και να γ' η όσο μπορούσε πῶς χειρότερη από πριν!

'Απόδειξις ότι τήρησε τὴν ύπόσχεσί της, είναι και τό έξής: 'Ότι παρ' όλα τα χρόνια που κάθησε—καταναγκαστικά περιωρισμένη—στο κολλέγιο, ώστόσο γνώρισε στο Παρίσι πῶς άμόρφωτη, πῶς φιλάρεσκη, πῶς έγωίστρια, και πῶς ξεμυσταμένη από όσο ήταν, όταν είχε ρθῇ...

'Η Καρολίνα κι' έγώ, όμοιες κι' άπαράλλαχτες στον εθλίό μας χαρακτήρα, άγαπήναμε με άληθινή στοργή. Μεγαλειότερη από μένα κατά τρία χρόνια, ύπερηφανευόταν ότι ήταν ή διδασκαλίςά μου, όπως ύπερηφανεύονταν κι' έγώ ότι ήμουν ή μαθήτριάς της. Τὴν άκουγα σὲ ότι μούλεγε, σαν νά ήταν ή Πυθία μαντείου δαδωνθάτου. 'Ός και τὴν ήμέρα που πατρεύτηκα, δεν είχα φίλη άλλη τόσο στενή ποῦ νά με συμβούλευε και νά με.. έκ-

Αυτή όνειρευόταν έναν όρατο άξιωματικό...

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ ΤΗΣ ΒΙΡΜΑΝΙΑΣ

Η "ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΕΙΣ"

Ο μυστηριώδης λαός των Παντάουνγκ. Οι τρομεροί «κυνήγοι των κεφαλών». Πώς ζουν η «Γυναίκες-Καμηλοπαρδαλές». Τα περίεργα και πρωτόγονα έθιμά τους. Η τρομακτική μέθοδος των υψηλών λαϊκών. Τα μακάβρια τρόπαια των ανδρών. Πώς οι Παντάουνγκ εξορίζουν τα πονηρά πνεύματα. Τα ύπαιθρια δάσκα της Βιρμανίας. Τρεις περιφημες «Γυναίκες-Καμηλοπαρδαλές», κλπ. κλπ.

Η Παντάουνγκ ή Παλάουνγκ είναι μια από τις απολιτισμένες φυλές της 'Ινδοκίνας και ζουν άκριτως στις βόρειες περιοχές της Βιρμανίας. Είναι ένας άγνωστος λαός που προέρχεται από πολλές διάσπαρτες βιρμανικές με τους γειτονικούς Μογγόλους. Οι Παντάουνγκ λοιπόν, όπως και οι Άγγιοι Βάν, είναι τρομεροί κυνηγοί κεφαλών κι έχουν κατορθώσει μέχρι σήμερα να διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους, μολονότι οι φύλαχοί τους βρίσκονται κάτω από την άγριλη έπαιρη και έχουν διαρκείς σχέσεις με την αγγλοϊνδική κυβέρνηση.

Στην παράξενη λοιπόν αυτή φυλή ανήκουν οι περίφημες γυναίκες-καμηλοπαρδαλές, οι οποίες μέχρι χθές ακόμα έθεωρούντο ως άπαιστες πλασμάτα της θεμελίας φαντασίας των εξερευνητών και των παραμυθολόγων. Μα η γυναίκες-καμηλοπαρδαλές των Παντάουνγκ αποτελούν πια μια αναμφισβήτητη πραγματικότητα, γιατί πολλές από αυτές έπαιξαν σημαντικό ρόλο στις πρωτεύουσες της Εξωασίας, από τη σκηνή των θεάτρων, μέχρι με τις φρικώδεις εκείνες 'Αρσένες του 'Ισμερνού που στολίζουν τα χείλη τους με δυο πελώρια ξύλινα πατάκια. 'Ανάμεσα όμως στις 'Αρσένες αυτές και στις γυναίκες-καμηλοπαρδαλές υπάρχει η εξής διαφορά: η πρώτη παραμορφώνεται με την φρικώδη από τρώση για να γίνονται ακριβώς άπαιστες και έτσι να μη κινδυνεύουν από τις επιθέσεις των γειτονικών φυλών, ενώ η δεύτερη παραμορφώνεται από μαλακωξία, για να γίνουν όμορφες!

Όταν μια κόρη Παντάουνγκ φτάσει τις ηλικίες έφτα χρόνων, οι γονείς της της περνούν στο λαμό τον πρώτο κρίκο. Μετά χρόνια κατόπιν οι μεγάλοι αυτοί κρίκοι αυξάνουν κι έτσι ο λαμός τεντώνεται διαρκώς και φτάνει πολλές φορές σ' ένα μήκος που ξεπερνάει το μισό μέτρο. Αίτοι οι κρίκοι δεν θαίνουν ποτέ από το λαμό και η γυναίκες των Παντάουνγκ συνηθίζουν, έτσι να ζουν διαρκώς και να εργάζονται μ' αυτό το παράξενο στολισμό στο λαμό. Κι όχι μόνο συνηθίζουν, αλλά εινε και υπερήφανες γι' αυτή την τρομακτική παραμόρφωση τους. Όσο πιο πολλά τέτοια μεγάλα δαχτυλίδια έχει στο λαμό μια Παντάουνγκ, τόσο πιο κομψή και πιο όμορφη θεωρείται από τους άνδρες της φυλής της. 'Η γυναίκες ωστόσο των ελαφών τάξεων, οι φτωχές, δεν φορούν περισσότερες από έφτα ή οχτώ κρίκους στο λαμό, ενώ εκείνες που ανήκουν στην άριστοκρατία της φυλής στολίζονται με είκοσι και είκοσιπέντε κρίκα κρίκους.

Αυτές η ήμιαγρες γυναίκες έχουν ένα παράξενο πάθος για τα μπρούντζινα θραχίδια, με τα δ-

ποία στολίζουν και τα πόδια τους, από τους αστραγάλους ως τα γόνατα. Αυτή δε η εκπληκτική μέθοδος έχει διαδοθεί και στις γειτονικές φυλές και έτσι η γυναίκες των θρενών Τόσρεν Μπάνια φορούν και αυτές παρόμοια θραχίδια στο λαμό και τα πόδια. Μα επειδή ο μαρτυνός είναι σπάνιος κι ακριβός σ' αυτές τις περιοχές, δεν αντικαθίσταν με τα εύλογα και καθαρά ενός φυτού που το έινε εφάπταν.

Οι Παντάουνγκ βράζονται 300 μέλια μακριά από την πιο κοινή σιδηροδρομική γραμμή της Βιρμανίας και γι' αυτό διατηρούν ακόμη τα πρωτόγονα έθιμά τους, γιατί δεν έχουνται σχεδόν ποτέ εις επαφή με τον εξωτερικό πολιτισμό.

Επίσης λοιπόν από τη συνήθεια των γυναικών να στολίζουν το λαμό τους με μπρούντζινους κρίκους που ζυγίζουν πολλές φορές 15 δολάρια, οι Παντάουνγκ είναι υπερβολικά δεισιδαιμονικές: πιστεύουν στα κακά πνεύματα και κάνουν ένα σωρό περιεργούς εξορισμούς για να τ' απομακρύνουν από τα χωριά τους. Ο Εθνοπαίος λοιπόν βλέπει έξω από τις καλύβες τους σπινθήρες καπνός, στη βάση των οποίων οι ιδιαιτερείς κάνουν τις θυσίες τους. 'Η κραίες αυτές, που μοιάζουν με τεράστια αλεξικέραυνα, έχουν σκοπό να διώχνουν από την καλύβα τα πονηρά πνεύματα

Γυναίκες της φυλής των Παντάουνγκ

από ανήκουν τους ανθρώπους την ώρα που κοιμούνται.

Καθώς είπαμε όμως οι Παντάουνγκ είναι και τρομεροί κυνηγοί κεφαλών και έτσι, όποιος Παντάουνγκ δεν έχει ως τρόπαιο ένα κεφάλι έζησε, δεν έχει το δικαίωμα να πάει γυναίκα. 'Επίσης, αν δεν έχει κόψει ένα έθρονο κεφάλι, δεν μπορεί να μπει 'δω από το θάνατο του, στο 'Βασίλειο των σκηνών. Τα κεφάλια των έθρονων σ' αυτό τον τρόπο με μεγάλη προσοχή σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα της καλύβας, στο οποίο έχουν το δικαίωμα να μπαίνουν μονάχα οι άνδρες.

Οι Παντάουνγκ ωστόσο, παρά τα πρωτόγονα έθιμά τους είναι πολύ της τάξεως ύφανται και φτιάχνουν μόνοι τους τα ρούχα που φορούν, τα οποία βάζουν με ζρηρά κόκκινα και μπλε χρώματα. 'Επίσης και οι άνδρες αγαπούν τα στολίσια, με τα οποία φορούν μόνο πολύτιμα δαχτυλίδια. Το περίεργο τώρα είναι ότι δείχνουν μια παράξενη προτίμηση στα χρυσά στολίσια και αφήνουν τ' ασημένια για τα παιδιά.

Οι Παντάουνγκ, όπως και οι γειτονικές τους οι Κινέζοι, τρελλώνονται για το ρέξ, το όποιο αποτελεί την κυριότερη τροφή τους. 'Ενα δε άλλο χαρακτηριστικό πάθος τους, είναι η απεριόριστη τρέλα τους για το θέατρο και γενικώς για τα θεάματα. Αίτοι οι κυνηγοί κεφαλών, όπως και οι Βιρμανοί, ενθουσιάζονται για τις παραστάσεις στο θέατρο, τις οποίες αυτοί οι κυνηγοί κεφαλών, δηλαδή πρόχειρα θέατρα με κοινές τις οποίες παίζουν οι ιδιαιτερείς, με τα άφρατα επιδεξιότητα. Και ίσως επειδή έχουν αυτό το έλκοντο πάθος για το θέατρο, μερικές γυναίκες των Παντάουνγκ με καμιά εβροσμά κρίκους στο λαμό, δέχτηκαν να ακολουθήσουν στην Εξωασία, να γίνουν ηθοποιοί, να δώσουν στον κόσμο την παράξενη όμορφη τους. Πράγματι, ένας 'Αγγλος λιπερσάοιο - ο Χοθάρ Μπαίρν, ίσως από πολλές περιπέτειες κατόρθωσε να φθάσει στα χωριά των Παντάουνγκ και να πείσει τρεις γυναίκες - καμηλοπαρδαλές, τις πιο όμορφες απ' όλες, να τον ακολουθήσουν στην 'Αγγλία. 'Η ιδιαιτερείς αυτές είναι η Μοϊ Κουάν, η Μοϊ Πρόα, και η Μοϊ Μπα και δεν ζήτησαν τίποτε άλλο από τον λιπερσάοιο τους, παρά να 'δωλα μπρούντζινα δαχτυλίδια για το λαμό τους και το δικαίωμα να πάνουν μαζί τους τους άνδρες τους, οι οποίοι επιθυμούσαν παραπολι να επισκεφθούν τις χώρες των κλειτών διαβόλων!

Φαντάζεστε τώρα το ενδιαφέρον του επιστημονικού κόσμου, όταν έφθασαν εδώ και λίγον καιρό στο Λονδίνο ή τρεις αυτές γυναίκες-καμηλοπαρδαλές. Τα μπρούντζινα δαχτυλίδια του λαμού τους έχουν, φαίνεται, κάποιο μυστικό, γιατί κανείς Εθνοπαίος δεν μπόρεσε να εξηγήσει πώς οι παρξένοι αυτοί έθαγενείς τα περνούν στο λαμό των γυναικών τους. 'Η πιο λογική όμως εξήγηση είναι ότι με μια μυστική τέχνη που την κληρονομήν από πατέρα σε γιο, κολλάν αλ τους τους κρίκους, όταν τους περάσουν στο λαμό, με τέτοιο τρόπο, ώστε κινούνται απόφοιο.

Η παραμόρφωση του λαμού των Παντάουνγκ είναι τρομακτική. Οι επιστήμονες διαπίστωσαν ότι ο λαμός τους έχει τρεις ακόμη σπον-

ραστάσεις στο ύψαθρο, τις οποίες λέινε 'επότες' και η όποιες αυτοαυξιδιάζονται, δίνου τύχει, είτε σ' ένα χωράρι, είτε στην πλατεία του χωριού. Δίδονται δι πάντα δικαιώματα, γιατί οι πλούσιοι Παντάουνγκ έχουν τη συνήθεια να ακολουθούν παντα αυτοί τα έθωια των παραστάσεων, γιατί πρέπει να σημειώση κανείς, ότι είναι άτελειώτες και κρατούν δύο και τρεις σπινθήρες μέρες. Οι ίδιοι και οι ήθοιοι, μαζί με τις χορεύτριες και τους γελοιστούς, παίζουν αυτόσχεδια έργα που έχουν ως θέμα πείληρς θούλους με βασιλοπούλα και βασιλοπούλες της Βιρμανίας.

Περαιτό είναι ν' αναφέρη κανείς ότι ο ρόλος των γελοιστών είναι ο πιο δύσκολος απ' όλους, γιατί οι εκομικοί καλλιτέχνες των Παντάουνγκ πρέπει να κάνουν τους θεσπας να ξεκαθίζονται από τα γέλια, για να ξεκαθίζονται μ' αυτόν τον τρόπο και να ξεχάσουν τους μόντονους και μεγάλους μονόλογους των άλλων ήθοιστών.

Σ' αυτές τις άγριες περιοχές της 'Ινδοκίνας είναι επίσης δημοφιλές και ο 'εφασούλης, δηλαδή πρόχειρα θέατρα με κοινές τις οποίες παίζουν οι ιδιαιτερείς, με τα άφρατα επιδεξιότητα. Και ίσως επειδή έχουν αυτό το έλκοντο πάθος για το θέατρο, μερικές γυναίκες των Παντάουνγκ με καμιά εβροσμά κρίκους στο λαμό, δέχτηκαν να ακολουθήσουν στην Εξωασία, να γίνουν ηθοποιοί, να δώσουν στον κόσμο την παράξενη όμορφη τους. Πράγματι, ένας 'Αγγλος λιπερσάοιο - ο Χοθάρ Μπαίρν, ίσως από πολλές περιπέτειες κατόρθωσε να φθάσει στα χωριά των Παντάουνγκ και να πείσει τρεις γυναίκες - καμηλοπαρδαλές, τις πιο όμορφες απ' όλες, να τον ακολουθήσουν στην 'Αγγλία. 'Η ιδιαιτερείς αυτές είναι η Μοϊ Κουάν, η Μοϊ Πρόα, και η Μοϊ Μπα και δεν ζήτησαν τίποτε άλλο από τον λιπερσάοιο τους, παρά να 'δωλα μπρούντζινα δαχτυλίδια για το λαμό τους και το δικαίωμα να πάνουν μαζί τους τους άνδρες τους, οι οποίοι επιθυμούσαν παραπολι να επισκεφθούν τις χώρες των κλειτών διαβόλων!

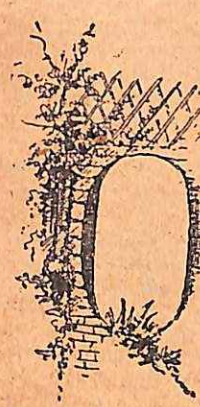
Φαντάζεστε τώρα το ενδιαφέρον του επιστημονικού κόσμου, όταν έφθασαν εδώ και λίγον καιρό στο Λονδίνο ή τρεις αυτές γυναίκες-καμηλοπαρδαλές. Τα μπρούντζινα δαχτυλίδια του λαμού τους έχουν, φαίνεται, κάποιο μυστικό, γιατί κανείς Εθνοπαίος δεν μπόρεσε να εξηγήσει πώς οι παρξένοι αυτοί έθαγενείς τα περνούν στο λαμό των γυναικών τους. 'Η πιο λογική όμως εξήγηση είναι ότι με μια μυστική τέχνη που την κληρονομήν από πατέρα σε γιο, κολλάν αλ τους τους κρίκους, όταν τους περάσουν στο λαμό, με τέτοιο τρόπο, ώστε κινούνται απόφοιο.

Η παραμόρφωση του λαμού των Παντάουνγκ είναι τρομακτική. Οι επιστήμονες διαπίστωσαν ότι ο λαμός τους έχει τρεις ακόμη σπον-

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΑΚΤΗΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΦΡΙΤΣΙΑ ΚΑΒΑΛΛΕΡΟ

Πώς αρχίζει η 'σασίζον' στις Κάννες. 'Η ξανθή κυρία του 'Κάρ λεν'. 'Η μυθιστορηματική ζωή της στη Νίκαια. 'Από δακτυλογράφος μεγάλη 'αριστοκρατία'. Οι είκοσι θαυμαστές μιας ιδιότροπης γυναίκας. 'Ενα ταξίδι της στην Κιανή 'Ακτι για να βρη τον έρωτα που επιθυμούσε. 'Η μοιραία γνωριμία της στις Κάννες. Τό τραγικό τέλος της γοητευτικής Φρίτσια.

Η έκτομοι-οί, που προ-σπαθούν να διασκέδασουν τη πληξη τους, τα-ξιδεύοντας από την Φλωρίδα στην Κιανή 'Ακτι, κι από τη Νέα 'Υόρκη στο Παρίσι, έχουν παρήσει ότι η 'σασίζον' στις Κάννες αρχίζει πάντα μ' ένα συνταραχτικό δράμα. 'Η Κάννες είναι η πιο μοιραία λουτρόπολη της Κιανής 'Ακτις, γιατί εκεί κατασταλάζουν οι 'εχμένους' του Μόντε Κάρλο, οι 'απαγορευμένοι' του Μπαρτς κι οι άνθρωποι που επιθυμούν τον θάνατο.

'Εφτός λοιπόν ήταν μοιραίο με την 'εναρξή της 'σασίζον', με άλλα το 'Κάρλτον', ένα από τα πιο φημισμένα ξενοδοχεία της Κιανής 'Ακτις. Τό θέμα ήταν μια όμορφη κι 'αλόξανη κυρία, γεμάτη ρομαντισμό και περιπέτειες. Είχε πάει στις Κάννες για να διασκέδαση. Κι όμως, την ταίτη μέρα, απογοητευμένη, φάνηκε μια σφαίρα στην καρδιά της. Κι 'ετοιμογάρτηκε ο έπιλογος του αισθηματικού ρομαντισμού της, που μοιάζει μ' ένα περπατώς έργο του κινηματογράφου.

Η γοητευτική Φρίτσια Καβάλλερο ήταν είκοσιέξη χρόνων. Είχε γεννηθεί στη Νίκαια, στην όδο Σαιν-Φρανσουά - ντε - Πάολ. Οι γονείς της είχαν ένα μικρό σπίτι στην 'εργατική συνοικία της λουτρόπολης εκεί που μένουν οι δυστυχισμένοι, που δουλεύουν για να κάνουν εύχρηστη τη ζωή των πλουσιών... 'Ο πατέρας της ήταν στρατιωτικός, που σκοτώθηκε στον πόλεμο. 'Από τότε ζούσαν με μ' ένα μικρό σύνταξη του 'ιπουργείου. Τα έθωια τους ήταν ελάχιστα κι η ζωή τους χωρίς

δύλως, οι όποιοι σέ μ' ανήκουν στο φθωρα. Μα και ο θόρυβος τους παραμορφώνεται κι έτσι οι πνευματικές πέφτουν πιο κάτω, παρ' όλα που δεν τις εμποδίζει διόλου να χαίρουν άσας υγείας και να κάνουν τις πιο θαυμάσιες και τις πιο δύσκολες δουλειές.

Η Μοϊ Κουάν λοιπόν, η Μοϊ Πρόα και η Μοϊ Μπα, αφού αναστάσαν το Λονδίνο με την επισημότητα τους, βράζονται τώρα στην Κιανή 'Ακτι, όπου και θα μένουν αρκετό καιρό, γιατί θα πάξουν στον κινηματογράφο. Μοϊ Κουάν θα πη 'Εστοργίς, Μοϊ Πρόα θα πη 'Κόκαλο του 'αύλου και Μοϊ Μπα θα πη 'Κακό Πνεύμα. Αι αυτές δε η τρεις περίφημες γυναίκες - καμηλοπαρδαλές είναι η πρός που παρήσαν την μυστηριώδη χώρα τους και κάνουν σήμερα το γύρο του κόσμου.

ΑΝΤΟ ΜΠΑΝΚΙ

Κι έκτομοι-οί, που προ-σπαθούν να διασκέδασουν τη πληξη τους, τα-ξιδεύοντας από την Φλωρίδα στην Κιανή 'Ακτι, κι από τη Νέα 'Υόρκη στο Παρίσι, έχουν παρήσει ότι η 'σασίζον' στις Κάννες αρχίζει πάντα μ' ένα συνταραχτικό δράμα. 'Η Κάννες είναι η πιο μοιραία λουτρόπολη της Κιανής 'Ακτις, γιατί εκεί κατασταλάζουν οι 'εχμένους' του Μόντε Κάρλο, οι 'απαγορευμένοι' του Μπαρτς κι οι άνθρωποι που επιθυμούν τον θάνατο.

'Εφτός λοιπόν ήταν μοιραίο με την 'εναρξή της 'σασίζον', με άλλα το 'Κάρλτον', ένα από τα πιο φημισμένα ξενοδοχεία της Κιανής 'Ακτις. Τό θέμα ήταν μια όμορφη κι 'αλόξανη κυρία, γεμάτη ρομαντισμό και περιπέτειες. Είχε πάει στις Κάννες για να διασκέδαση. Κι όμως, την ταίτη μέρα, απογοητευμένη, φάνηκε μια σφαίρα στην καρδιά της. Κι 'ετοιμογάρτηκε ο έπιλογος του αισθηματικού ρομαντισμού της, που μοιάζει μ' ένα περπατώς έργο του κινηματογράφου.

Η γοητευτική Φρίτσια Καβάλλερο ήταν είκοσιέξη χρόνων. Είχε γεννηθεί στη Νίκαια, στην όδο Σαιν-Φρανσουά - ντε - Πάολ. Οι γονείς της είχαν ένα μικρό σπίτι στην 'εργατική συνοικία της λουτρόπολης εκεί που μένουν οι δυστυχισμένοι, που δουλεύουν για να κάνουν εύχρηστη τη ζωή των πλουσιών... 'Ο πατέρας της ήταν στρατιωτικός, που σκοτώθηκε στον πόλεμο. 'Από τότε ζούσαν με μ' ένα μικρό σύνταξη του 'ιπουργείου. Τα έθωια τους ήταν ελάχιστα κι η ζωή τους χωρίς

δύλως, οι όποιοι σέ μ' ανήκουν στο φθωρα. Μα και ο θόρυβος τους παραμορφώνεται κι έτσι οι πνευματικές πέφτουν πιο κάτω, παρ' όλα που δεν τις εμποδίζει διόλου να χαίρουν άσας υγείας και να κάνουν τις πιο θαυμάσιες και τις πιο δύσκολες δουλειές.

Η Μοϊ Κουάν λοιπόν, η Μοϊ Πρόα και η Μοϊ Μπα, αφού αναστάσαν το Λονδίνο με την επισημότητα τους, βράζονται τώρα στην Κιανή 'Ακτι, όπου και θα μένουν αρκετό καιρό, γιατί θα πάξουν στον κινηματογράφο. Μοϊ Κουάν θα πη 'Εστοργίς, Μοϊ Πρόα θα πη 'Κόκαλο του 'αύλου και Μοϊ Μπα θα πη 'Κακό Πνεύμα. Αι αυτές δε η τρεις περίφημες γυναίκες - καμηλοπαρδαλές είναι η πρός που παρήσαν την μυστηριώδη χώρα τους και κάνουν σήμερα το γύρο του κόσμου.

Πώς αρχίζει η 'σασίζον' στις Κάννες. 'Η ξανθή κυρία του 'Κάρ λεν'. 'Η μυθιστορηματική ζωή της στη Νίκαια. 'Από δακτυλογράφος μεγάλη 'αριστοκρατία'. Οι είκοσι θαυμαστές μιας ιδιότροπης γυναίκας. 'Ενα ταξίδι της στην Κιανή 'Ακτι για να βρη τον έρωτα που επιθυμούσε. 'Η μοιραία γνωριμία της στις Κάννες. Τό τραγικό τέλος της γοητευτικής Φρίτσια.

Κι έκτομοι-οί, που προ-σπαθούν να διασκέδασουν τη πληξη τους, τα-ξιδεύοντας από την Φλωρίδα στην Κιανή 'Ακτι, κι από τη Νέα 'Υόρκη στο Παρίσι, έχουν παρήσει ότι η 'σασίζον' στις Κάννες αρχίζει πάντα μ' ένα συνταραχτικό δράμα. 'Η Κάννες είναι η πιο μοιραία λουτρόπολη της Κιανής 'Ακτις, γιατί εκεί κατασταλάζουν οι 'εχμένους' του Μόντε Κάρλο, οι 'απαγορευμένοι' του Μπαρτς κι οι άνθρωποι που επιθυμούν τον θάνατο.

Η έκτομοι-οί, που προ-σπαθούν να διασκέδασουν τη πληξη τους, τα-ξιδεύοντας από την Φλωρίδα στην Κιανή 'Ακτι, κι από τη Νέα 'Υόρκη στο Παρίσι, έχουν παρήσει ότι η 'σασίζον' στις Κάννες αρχίζει πάντα μ' ένα συνταραχτικό δράμα. 'Η Κάννες είναι η πιο μοιραία λουτρόπολη της Κιανής 'Ακτις, γιατί εκεί κατασταλάζουν οι 'εχμένους' του Μόντε Κάρλο, οι 'απαγορευμένοι' του Μπαρτς κι οι άνθρωποι που επιθυμούν τον θάνατο.

Η γοητευτική Φρίτσια Καβάλλερο ήταν είκοσιέξη χρόνων. Είχε γεννηθεί στη Νίκαια, στην όδο Σαιν-Φρανσουά - ντε - Πάολ. Οι γονείς της είχαν ένα μικρό σπίτι στην 'εργατική συνοικία της λουτρόπολης εκεί που μένουν οι δυστυχισμένοι, που δουλεύουν για να κάνουν εύχρηστη τη ζωή των πλουσιών... 'Ο πατέρας της ήταν στρατιωτικός, που σκοτώθηκε στον πόλεμο. 'Από τότε ζούσαν με μ' ένα μικρό σύνταξη του 'ιπουργείου. Τα έθωια τους ήταν ελάχιστα κι η ζωή τους χωρίς

δύλως, οι όποιοι σέ μ' ανήκουν στο φθωρα. Μα και ο θόρυβος τους παραμορφώνεται κι έτσι οι πνευματικές πέφτουν πιο κάτω, παρ' όλα που δεν τις εμποδίζει διόλου να χαίρουν άσας υγείας και να κάνουν τις πιο θαυμάσιες και τις πιο δύσκολες δουλειές.

Η Μοϊ Κουάν λοιπόν, η Μοϊ Πρόα και η Μοϊ Μπα, αφού αναστάσαν το Λονδίνο με την επισημότητα τους, βράζονται τώρα στην Κιανή 'Ακτι, όπου και θα μένουν αρκετό καιρό, γιατί θα πάξουν στον κινηματογράφο. Μοϊ Κουάν θα πη 'Εστοργίς, Μοϊ Πρόα θα πη 'Κόκαλο του 'αύλου και Μοϊ Μπα θα πη 'Κακό Πνεύμα. Αι αυτές δε η τρεις περίφημες γυναίκες - καμηλοπαρδαλές είναι η πρός που παρήσαν την μυστηριώδη χώρα τους και κάνουν σήμερα το γύρο του κόσμου.

Πώς αρχίζει η 'σασίζον' στις Κάννες. 'Η ξανθή κυρία του 'Κάρ λεν'. 'Η μυθιστορηματική ζωή της στη Νίκαια. 'Από δακτυλογράφος μεγάλη 'αριστοκρατία'. Οι είκοσι θαυμαστές μιας ιδιότροπης γυναίκας. 'Ενα ταξίδι της στην Κιανή 'Ακτι για να βρη τον έρωτα που επιθυμούσε. 'Η μοιραία γνωριμία της στις Κάννες. Τό τραγικό τέλος της γοητευτικής Φρίτσια.

Κι έκτομοι-οί, που προ-σπαθούν να διασκέδασουν τη πληξη τους, τα-ξιδεύοντας από την Φλωρίδα στην Κιανή 'Ακτι, κι από τη Νέα 'Υόρκη στο Παρίσι, έχουν παρήσει ότι η 'σασίζον' στις Κάννες αρχίζει πάντα μ' ένα συνταραχτικό δράμα. 'Η Κάννες είναι η πιο μοιραία λουτρόπολη της Κιανής 'Ακτις, γιατί εκεί κατασταλάζουν οι 'εχμένους' του Μόντε Κάρλο, οι 'απαγορευμένοι' του Μπαρτς κι οι άνθρωποι που επιθυμούν τον θάνατο.

Η γοητευτική Φρίτσια Καβάλλερο ήταν είκοσιέξη χρόνων. Είχε γεννηθεί στη Νίκαια, στην όδο Σαιν-Φρανσουά - ντε - Πάολ. Οι γονείς της είχαν ένα μικρό σπίτι στην 'εργατική συνοικία της λουτρόπολης εκεί που μένουν οι δυστυχισμένοι, που δουλεύουν για να κάνουν εύχρηστη τη ζωή των πλουσιών... 'Ο πατέρας της ήταν στρατιωτικός, που σκοτώθηκε στον πόλεμο. 'Από τότε ζούσαν με μ' ένα μικρό σύνταξη του 'ιπουργείου. Τα έθωια τους ήταν ελάχιστα κι η ζωή τους χωρίς

δύλως, οι όποιοι σέ μ' ανήκουν στο φθωρα. Μα και ο θόρυβος τους παραμορφώνεται κι έτσι οι πνευματικές πέφτουν πιο κάτω, παρ' όλα που δεν τις εμποδίζει διόλου να χαίρουν άσας υγείας και να κάνουν τις πιο θαυμάσιες και τις πιο δύσκολες δουλειές.

Η Μοϊ Κουάν λοιπόν, η Μοϊ Πρόα και η Μοϊ Μπα, αφού αναστάσαν το Λονδίνο με την επισημότητα τους, βράζονται τώρα στην Κιανή 'Ακτι, όπου και θα μένουν αρκετό καιρό, γιατί θα πάξουν στον κινηματογράφο. Μοϊ Κουάν θα πη 'Εστοργίς, Μοϊ Πρόα θα πη 'Κόκαλο του 'αύλου και Μοϊ Μπα θα πη 'Κακό Πνεύμα. Αι αυτές δε η τρεις περίφημες γυναίκες - καμηλοπαρδαλές είναι η πρός που παρήσαν την μυστηριώδη χώρα τους και κάνουν σήμερα το γύρο του κόσμου.

Πώς αρχίζει η 'σασίζον' στις Κάννες. 'Η ξανθή κυρία του 'Κάρ λεν'. 'Η μυθιστορηματική ζωή της στη Νίκαια. 'Από δακτυλογράφος μεγάλη 'αριστοκρατία'. Οι είκοσι θαυμαστές μιας ιδιότροπης γυναίκας. 'Ενα ταξίδι της στην Κιανή 'Ακτι για να βρη τον έρωτα που επιθυμούσε. 'Η μοιραία γνωριμία της στις Κάννες. Τό τραγικό τέλος της γοητευτικής Φρίτσια.

ΠΙΕΡ ΡΟΣΣΕΡ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο σέρ Άρθουρ είχε περάσει τη νύχτα επισκοπώντας την κατασκευή στην κορυφή του γιλόφου νέων και τρομερών οχυρωμάτων. Ο γιλόφος είχε μετastληθῇ σὲ σωστό φρούριο, πού τὸ υπεράπιζαν τριάντα χιλιάδες άντρες.

Η ἐπίβεισι τῶν Γάλλων ὡστόσο, ξανάρχισε ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, γιὰτὶ τὰ γειτονικά πρὸς τὴν Ἰαλαθέρα σημεία παρουσίαζαν ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

Ο Κάσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἦταν ἐπικεφαλὴς τοῦ Συντάγματος τοῦ μετὸς τέσσερες δραγονους του, πού εἶχαν γίνει τώρα ἐπιλοχίες. Ἦταν ὠρατοὶ στρατιῶτες κ' οἱ τέσσερες καὶ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαμε δῆ τόσο χαρούμενους, οὐτὲ κὰν τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ κατσαρόλα τοὺς ἐ-

πολύωσαν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου. Ἦταν ἀνταρτοὶ πρὸς τὴν ἀνταρτοσύνην, πού εἶχαν ἀνταρτοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρον τοῦ ἔργου.

λίου πεντακόσιους ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτες, μονάχα τρεῖς ἀπλοὶ δραγόνου ἐμείναν ζωντανοί.

Ο Μορέν βρισκόταν στὸ γιλόφο μετὸν Πόντ Νεῖν, τὸν Τουλουζαί, τὸν Αὐγουστο, Ἀγαπητὸ καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν Ἰρόντ-Ἀ-Ριέν, πού πολεμοῦσαν διάβολος. Αὐτοὶ οἱ γενναῖοι εἶχαν γνωρίστῃ τώρα καλὰ μετὸ νεαρό τους ὑπολογαγὸν, τὸν Ἐκτορα, καὶ δὲν θὰ τὸν ἄλλαζαν οὐτὲ μετὸν πῶ παλαιάχο ἀξιωματικὸ τῆς στρατίας. Ὅταν τὰ σκοτάδια ἀπλώθηκαν γιὰ νὰ σταματήσουν καὶ πάλι τὴ μάχη, ὁ Μορέν ἦταν ἐτοιμοθάνατος.

—Μὴ φοβάστε τὸν ἄνθρωπο πού πεθαίνει! ἔλεγε. Παιδιά μου, ἐμπρός! Ὅταν σὰς ῥωτήσουν γιὰ μένα, θὰ πῇτε: Πέθανε στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Θέλησαν νὰ τὸν μεταφέρουν, μὰ ἡ δυστυχισμένη γενναία οὐ ψυχὴ εἶχε πετάξει ἀπὸ τὴς εἰκοσι πληγῆς πού εἶχε στὸ κορμὶ του.

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀπλωθῇ, μὰ τὸ φεγγάρι ἔριχνε κυματιστὰς τὴς ἀκτίνες του στὸ πεδίο τῆς μάχης, πού παρουσίαζε ἕνα θέαμα τρομαχτικόν.

Στὰ πλευρὰ τοῦ γιλόφου προπύων, ἡ γῆ χαϊνόταν κυριολεκτικὰ κάτω ἀπ' τὰ πτώματα.

Οἱ νεκροὶ καθὼς φωτιζόντουσαν, μέσ' οἱς τρομερῆς των στάσεις, φαινότουσαν σὰν νὰ ζοῦν. Τὸ αἷμα μουρμουρίζε σὲ μακρὰ ρυάκια, γιὰτὶ τὸ χῶμα, χορτασμένο πείδι, εἶχε πάρει νὰ τὸ πῇν: Οἱ πληγωμένοι στέναζαν καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὸ παράπονόν τους ἀκούγε κανεὶς τὸ βαθὺ καὶ ὕστατο ρόγχο, πού ἐτεριμάτιζε μὲν ἀγωνία.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκιῆς γλυτροῦσαν μέσ' ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι αὐτῶν τῶν σκηνῶν. Ἦ σκιῆς αὐτῆς ἦσαν διαφόρων εἰδῶν: Ἦταν πρῶτα οἱ Ἀγγλοὶ κ' οἱ Γάλλοι, πού ἤρπασαν μέσ' αὐτὸ τὸ σφαγεῖο τὸν ἀρχηγόν τους, τὸ φίλον τους, τὸν

ἀδελφόν τους... Ἦταν ἐπειτα οἱ Ἰσπανοὶ, πού ὅμοιοι μετὰ κάλια, εἶχαν πάρει γιὰ νὰ ληστέψουν τοὺς νεκροὺς καὶ προπάντων γιὰ νὰ πνίσουν τοὺς τραυματίες Γάλλους καὶ Ἀγγλους.

Αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν τὴν πλειοσύνην. Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰαλαθέρας ἦταν μαζεμένος ἐκεῖ, μὰ δὲν ἦταν αὐτὸς μόνον. Κ' ἄλλοι εἶχαν ἔρθει ἀπὸ πῶ μακρὰ. Ξανάθρισκε κανεὶς ἐκεῖ φυσιογνωμίες γνωρίμες τῶν ἀισιγγάνων τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου Σὸρ καὶ τοὺς πλυστικολῶγους τοῦ πύργου τῶν Καμπανίλ.

Ἦ Σελήνη καὶ ἡ Κλέφτρα τῶν Παιδιῶν γλυτροῦσαν μένα ἀπὸ τὰ πτώματα κ' ἔφωταναν μετὰ τὴ κλοπιμαία τὸν Ἰππότη τῆς Αλκαντάρας καὶ τὸν Ἀμυράντη τῆς Καστίλλης.

Φριχτῆς φιλονεικίης γινόντουσαν. Ὁ Ντομῖγκο, ἡ Βριζίτα, ἡ Σουσιάννα ἡ χήρα κ' ἔκατὸ ἄλλοι διαμφισθetoῦσαν τὰ λάφυρα τοὺς μετὰ μακαρία τοὺς στὸ χέρι.

Ἀπὸ δέκα λευγῶν γύρω, εἶχαν μωριστῇ τὸ σφαγεῖο κ' ὅλοι εἶχαν πέσει στὴν ἐπιθωπινην σάρκα, σὰν σμήνος κορακιῶν.

Ο Νεῖν Γουέλσλεϋ δὲν εἶχε φανῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ κοιτῶν τραπέζι τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Συντάγματος.

Ἦταν ὁ εὐνοούμενος κ' ὁ ἀγαπημένος τῶν συναδελφῶν του. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Σου τῶν Σκῶτων, σκαρφαλωμένοι στὰ πλευρὰ τοῦ γιλόφου, ἔψαχναν, μετὸν Κόκκινον Ντικ ἐπικεφαλῆς.

Ο Κόκκινος Ντικ ἔψαχνε πολὺ ἀσχημα, γιὰτὶ δὲν ἔβλεπε ἀπὸ τὰ δάκρυα πού τοῦ γέμιζαν τὰ μάτια... Ἦνοιωσε ἔξαφνα ἕνα χέρι νὰ τοῦ πιάνη τὸ δικό του καὶ εἶδε μπροστά του ἕνα Γάλλο ἀξιωματικόν.

Ἐλάνε τοῦ εἶπε ὁ Ἐκτωρ ντὲ Σαμπανεῖλ, τὸν εἶδα νὰ πέφτει χτυπημένος κ' ἦρθε ἐδῶ

γι' αὐτόν.

Ο Κόκκινος Ντικ στηρίχτηκε στὸ μπράτσο του, χωρὶς νὰ πῇ λέξι καὶ ὡς ἀποκρίσιν.

Στὴν κορυφὴ τοῦ γιλόφου, μπρος ἀπὸ ἕνα χαράκωμα, τὸ οὐστυσχισμένο παιδί, ὁ Νεῖν, ἦταν πεισμένο ἀπέναντι σὲ δύο Ἰαλλοὺς γρεναδιέρους, τῶν ἀποίων ἡ λοχίης τοῦ εἶχαν ἀνοῖξει οὐδὲ πλάτειες πληγῆς στὸ στήθος...

Ὁ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔπεφτε καθεστὰ στὸ λευκὸ καὶ γλυκὸ πλευρό του. Δὲν τολμοῦσαν νὰ τοῦ κυττάξουν τὴν καρδιά. Ο Κόκκινος Ντικ τραυλίζε, κλαίγοντας καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει ὅτι μιλοῦσε:

—Αὐτὸς ἦταν τὸ πῶ γενναῖο, τὸ πῶ εὐγενικό, τὸ πῶ ἀγαπημένο πλάσμα τοῦ Θεοῦ! —Αναπνέει ἀκόμα! φώναζε ὁ Σαμπανεῖλ.

Ὁ Ντικ πῆδηξε ἀπάνω. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀνταμείψῃ! φώναξε. Ξέρω πού εἶνε ὁ γιὰτρός Κοκερίλ. Μὴ τὸν ἐγκαταλείψετε! θὰ ξανάρθω.

Κ' ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ Ἐδουάρδος Γουέλσλεϋ ἀνοῖξε τὰ μάτια του, καθὼς ὁ Ἐκτωρ τὸν θέρμαινε, σφίγγοντάς του ἀπάνω στὴν καρδιά του. Ἀναγνώρισε τὸν ἀντίπαλό του καὶ στὴν ἀντίπαλὴν κατὰ τοῦ διαγράφηκε ἕν' ἀμυδρό χαμόγελο.

—Εὐχαριστῶ, ἀδελφέ, ψιθύρισε. Ὁ Θεὸς εἶνε καλός. Ἐγὼ δὲν εἶχα νὰ κάνω πείδι τίποτε ἐδῶ κάτω.

Ἐνα φανάρι ἔλαμψε στοὺς πρόποδες τοῦ γιλόφου. Ἦταν ἕνας Γάλλος χειρουργός, πού περνοῦσε μετὸς βοηθῶν του.

—Δὲν θὰ πεθάνῃς! φώναξε ὁ Ἐκτωρ. Νά, ἔρχεται βοήθεια. Θὰ ζήσης γιὰ νὰ μὰς ἀγαπᾷς!

Ἐποθέθηκε τὸν πληγωμένο μετὸν πρῶτον καὶ κατέβηκε τὸ γιλόφο τρέχοντας.

Ἦτῃρχαν σκιῆς πού ἐνέδρευαν πῶ ἀπὸ κάθε χτυπημένο. Μόλις ὁ Νεῖν ἔμεινε μόνος, ἡ σκιὰ ἄρχισαν νὰ οὐρνοῦνται πρὸς αὐτόν.

Ἦ πρώτη σκιά, πού ἦταν ὁ Κλεφτοκοττάς, πῆρε τὴ χρυσὴ ἀλυσίδα καὶ πέρασε. Ἦ Βριζίτα, ἡ δεύτερη, τοῦ πῆρε τὰ λεπτὰ. Ἦ τρίτη στάθηκε. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φώτισε τ' ἄγρια χαρακτηριστικά καὶ τὰ βαθεῖα μάτια τῆς Σουσιάννης τῆς χήρας.

Ἦ Σουσιάννα δὲν πῆρε τίποτε, μὰ ἔγειρε πᾶνω ἀπὸ τὸν πληγωμένο, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε ἕνα ἀδύνατο ρόγχο, καθὼς τοῦ ἔσφιξε τὸ λαιμό.

Ἐπειτα πέρασε κ' αὐτὴ σὰν τις ἄλλες κ' ἕνα ἄγριο κ' ἡλιθιο γέλιο ἦταν ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό της.

Ἦ Ἐκτωρ ξαναγύρισε μετὸ τὸ Γάλλο χειρουργό, ὁ ὁποῖος, μόλις κύτταξε τὸ Νεῖν, εἶπε: —Ἦ πληγὴ τοῦ δὲν ἦταν θαύμασιμη, μὰ κάποιος τὸν ἐπνίξε.

Ὁ Ἐκτωρ ἔγειρε πᾶνω ἀπὸ τὸν Νεῖν, καὶ τὸν φίλησε στὰ χεῖλη, τὰ ὅποια ἔβγαλαν ἕνα τελευταῖο στεναγμό, προφέροντας αὐτὴ τὴ λέξι: Ζοακίνα.

XIII
ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΑΓΑΛΜΑ

Κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς μύσης, ὁ Μαυρός Κόμιν δὲν εἶχε φανῇ στὴ θέσι του. Ὁ Μαῦρος Κόμιν ἦταν τώρα λιποτάχτης. Ἦ σκεδὸ τοῦ εἶχε ἀλλάξει ἡ στρατιωτικὰ πού καθηκοντα δὲν ἐξυπηρετοῦσαν πια τὴν πραγματοποιοῦν τῶν σκοπῶν του.

Μὲ τὰ ὅπλα πού εἶχε, ἦταν νικημένος. Ἦτοῦ χρειάζοντουσαν τώρα ἄλλα ὅπλα, γιὰ νὰ ἐπιλωσῇ καταγῆν τὸν ἐχθρό του, τοῦ ὁποῦ το ἄστρο ἔλαμπε πῶ ψηλὰ ἀπὸ τὸ δικό του μέσ' στὸν οὐρανόν του.

Μὰς μένει ἀκόμη νὰ διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν τῆς τελευταίας του περιπετειᾶς, μετὰ κατορθώματα τοῦ Καμπανίλ, πού ὑπῆρχε σ' αὐτὴν ὁ μοναχικός τοῦ ἀντίπαλος.

Ὁ Μαῦρος Κόμιν εἶχε ξαναγυρίσει μέσ' στὴν πολιτείαν τῆς Ἰαλαθέρας, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῶν τεσσάρων δραγονῶν.

Δὲν εἶχε ἄλλα ὅπλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῆς τσέτης, μετὸ ὁποῖον ἔκοψε τὰ δεσμά του. Χωρὶς νὰ φροντίζῃ ν' ἀλλάξῃ τὴ μουσκεμένη του στολή, τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴ φυλακή, ὅπου κατέφερε καὶ μπηκτὰ μέσα, χωρὶς στὰ διακριτικά τοῦ βαθμοῦ του.

Ὁ Νεῖν Σκιπῶν Μπάμποξ τὸν ὠδήγησε ὡς τὸ κελλί τοῦ ντὸν Μπλάς ντὲ Καμπανίλ.

Ὁ γέρος περίμενε, ἔχοντας ἐμπιστοσύνην στὴν ὑπόθεσιν τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας, ἡ ὁποία ἐνοεῖται, δὲν ἔμελλε ποτὲ νὰ πραγματοποιηθῇ. Τὰ εἶχε προετοιμασμένα ὅλα γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ὁ Κόμιν, μπαίνοντας, εἶπε:

—Εἰμαι ὁ Φαρές, ὁ γυιὸς σὰς!

Ὁ Μπλάς ντὲ Καμπανίλ ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τὸ ἀπολιθωμένο βλέμμα του.

—Δὲν εὐχόμεν καθόλου νὰ σὲ ἰδῶ, ἀπάντησε ψυχρὰ. Ἐκανα γιὰ σένα ὅτι μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς γιὰ ἕνα παιδί τῆς ἀμαρτίας. Ἐδικήθηκες ἀπάνω τοὺς ἀθῶους! Μὰ δὲν εἰμαι θυμωμένος μαζὺ σου, γιὰτὶ ἡ καρδιά μου ἔχει πείδι πεθάνει.

Ἦν ἔρχεσαι ἐκ μέρους τῆς Ἀντιόχας γιὰ νὰ μὲ ἀποτάξῃς τὴν ἐλευθερίαν μου, θὰ ἀνταμειφθῇς ὅπως κ' αὐτὴ.

—Δὲν ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς Ἀντιόχας, οὐτὲ καὶ θέλω τὴν ἀνταμοιβήν σου, ἀπάντησε ὁ Μαῦρος Κόμιν, μ' αὐτὴν τὴν ἄγρια περηφάνειαν πού ἦταν τὸ ἀληθινὸν τοῦ φυσικοῦ. Δὲν ἐζήτησα ποτὲ τίποτε ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Ἐδικήθηκες, ὅπως ἦσαν δίκαιά μου, σὲ κείνους πού κατεῖχαν τὴν κληρονομίαν μου.

Μοῦ ἀρέσει νὰ ἐλευθερώσω τὸν πατέρα μου. Στὸ κατῶφλι

αὐτῆς τῆς φυλακῆς, θὰ τὸν ἀφήσω γιὰ πάντα ἡ ὡς ὅπου μετὰ δευτέρη φορά. Δὲν θέλω οὐτὲ κὰν τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ ντὸν Μπλάς ὕψωσε πρὸς αὐτὸν ἕνα βλέμμα δόπιστο. Ὁ Μαῦρος Κόμιν ἦταν ὀρθός, δεικνύοντας ὅλο τὸ ὕψος τοῦ γιγάντιου κορμοῦ του. Τὰ χαρακτηριστικά του, σ' ἀλήθειαν, περήφανα κ' ὠραία, δὲν πρόδιδαν τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ περηφάνειαν γιὰ τὴν πράξιν πού ἔκανε.

Στὸ δρόμο συνάντησε ἕνα ῥεσ σκυλλευτῶν, πού τοὺς εἶχε τραβῆξει ἡ φωνὴ τοῦ κανονιοῦ. Δὲν τοὺς ἐμίλησε καθόλου. Ὁ ντὸν Μπλάς πρᾶξιν ἡ συναντήσεως αὐτῆς γινόντουσαν ὅλο ἕνα σπαγιώτερες: Ἦ χώρα εἶχε χύσει τὸν πληθυσμὸν τῆς ὁκλήρου πρὸς τὴν Ταλαθέρα.

Σὲ μὴ στιγμῇ, πρᾶξιν γιὰ νὰ δῇ ἐκεῖνο πού εἶχε πολλὸν καιρὸ νὰ δῇ: Τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου στὸν κάμπο.

Εἶδε πράγματι τὸν ἡλιον πού ἀνέτελλε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῶν λόφων, τοὺς ὁποῖους εἶχε ἀνέβῃ καὶ κατεβῇ, μὰ εἶδε ἀκόμα στὸ δρόμο μὴ σκιά πίσω του. Γιὰ τὰ μάτια του, πού εἶχαν ἀδυνατήσῃ ἀπὸ χρόνιον, ἡ σκιά αὐτῆς ἔμοιαζε μετὰ τὴν σιλουέτταν τοῦ γυιῶ τοῦ Φαρέ.

Τὶ τὸν ἐνδιέφερε αὐτόν ὁ γυιὸς τοῦ Φαρέ;

Εἶχε φτάσει μπρὸς τὴν πηγή τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανῶν.

Χώθηκε μέσιν στὰ ἔρημα μοναστήρια. Σιωπῇ κ' ἔρημια βασιλεῦσε παντοῦ γύρω.

Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μέσ' στὸν παλῶ πύργο, ἀφότου ἡ σενιόρες εἶχαν φύγει, κανεὶς στὸ θε-

αὐτῆς τῆς φυλακῆς, θὰ τὸν ἀφήσω γιὰ πάντα ἡ ὡς ὅπου μετὰ δευτέρη φορά. Δὲν θέλω οὐτὲ κὰν τὴν εὐγνωμοσύνην του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΜΟΝΤΙ

Ο ΔΥΣΚΟΛΟΣ

Ο Λένι Χάρτιμαν ήταν γνωστός στο Χόλλυγουντ ως ο πιο άπαιτος σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ. 'Αλλά η δραστηριότητά του και η αναμφισβήτητη αξία του, τον έκαναν να θεωρείται ως ο εάσος της σκηνοθετικής.

Η μικρούλα Τζάνετ Στήβενς καθώς γενιάρει στο έστιατόριο του Λένι Χάρτιμαν, ο οποίος έγραφε κ' αυτός μόνος του σε ένα τραπέζι απέναντί της. 'Η έντιμωσις της νέας, καθώς τον κίτταζε, την έκανε ν' απορη. Αιτός ήταν λοιπόν, ο φοβερός σκηνοθέτης, τον οποίο διόλ' έπαιναν στο Χόλλυγουντ; 'Όσο τον κίτταζε, τόσο τον έβρισκε πιο συμπαιδικό. 'Ηταν ύψιλος, με όμοιο παράστημα, γυναικεία χαρακτηριστικά και σοβαρή φυσιογνωμία.

'Αν τολμούσε ή νέα, θα πλησίαζε στο τραπέζι του και θα του μιλούσε. 'Αλλά δειλίαζε... Είχε ξοδέψει τα τελευταία χρήματά της για να έρθη σήμερα να γενιάρει στο μεγάλο αυτό ρεστοράν, όπου ήξερε πως θα συναντούσε τον Χάρτιμαν. 'Ήθελε να τον δει από κοντά, να τον παρουσιάσει στο στούντιο, για το διαγωνισμό των νέων υποψηφίων αστέρων, στο γύρισμα του νέου φιλμ, ο «Κόκκινος δαίμονας».

Το άγχος της όμως ήταν ότι σήμερα ο Χάρτιμαν είχε φοβερό πονόδοντο. 'Υπέφερε τόσο, που δεν είχε διάθεση να φάει. 'Όσοι δεν έβλεπε να χάσει την ευκαιρία που της παρουσιάζονταν.

Η Τζάνετ έτοιμαζονταν να πληρώσει και να φύγει, όταν ξαφνικά, στην αθύρα ή 'Αννέτ 'Αντρέα, 'Ηταν γνωστή στο Χόλλυγουντ, ήλθε από δύο χρόνια, ή Γαλλίδα αυτή βεντέτα είχε διαλάβει ξαφνικά τη φίλια της με τον Λένι Χάρτιμαν και είχε φέρει με

κάποιον άλλον. Από τότε οι δυο παλαιοί έρρασι δεν είχαν συναντηθεί πια.

Γι' αυτό ή ελπίδος της 'Αννέτ προκάλεσε στο ρεστοράν τη γενική περιέργεια και διεκίνησε προς στιγμήν τις κουβέντες στα διάφορα τραπέζια.

Η 'Αννέτ πλησίασε στο τραπέζι του Χάρτιμαν, αλλά εκείνος μόλις την αντίκρισε, σηκώθηκε απότομα από τη θέση του και χωρίς να της μιλήσει, βγήκε από την αίθουσα. Η 'Αννέτ έγινε κατακόκκινη, ωστόσο δεν έχασε τη ψυχραιμία της και τάχα αδιάφορη, μ' αργό βημα, βγήκε κ' αυτή από τη σάλα.

Αμέσως άρχισαν ζωηρές συζητήσεις για το επεισόδιο. Και ή Τζάνετ, ή οποία στο σύντομο αυτό διάστημα, είχε δει τη σκληρή έκφραση του προσώπου του Χάρτιμαν, κατάλαβε γιατί είχε φέρει σκληρού ανθρώπου.

Δύο ώρες κατόπιν, ή Τζάνετ έπαινε όλο στο στούντιο μαζί με τις άλλες υποθήκες κ' αξιοσημείωτες άκουγε τις φλυαρίες τους για το επεισόδιο του έστιατορίου. 'Ετσι έμαθε πως ή 'Αννέτ 'Αντρέα ήθελε καλά και σύνει να πάρη αυτή το ρόλο της πρωταγωνίστριας στο «Κόκκινο δαίμονα».

Η είσοδος του διευθυντού διέκοψε τις κουβέντες. Η κοίση στιγμή είχε φθάσει και ή Τζάνετ ένοιωσε ένα σπινός να περνά σ' όλο το κορμί της. 'Αλλά το χειρότερο ήταν ότι το δόντι της άνοιξε να της πονή πάλι.

— Πάρτε σειρά, σύμφωνα με τους αριθμούς σας — διέταξε ο Χάρτιμαν. Και τώρα προσέφερε τα λόγια μου. Θα άνεψιτε με τη σειρά της, ή καθεμιά, άπάνω στην έ-

ξέδρα και θα σταθίτε μέσα στον κύκλο που εινε χαραγμένος κάτω με το πρόσωπό σας γυρισμένο προς το φως. Κατόπιν θ' άπαγγέλλετε τα λόγια, τα οποία εινε γραμμένα στο χαρτί που κρατάτε...

Η Τζάνετ έβριζε μια γοήγορη ματιά στο χαρτί που της είχαν δώσει και διάβαζε τα εξής:

«...Θά σέ παιδέψω όπως με παίδεψες θά σέ κάνω να πονέσεις όπως μ' έκανες να πονέσω. Εινε καιρός τώρα που περιμένα αυτή τη στιγμή, κ' ή στιγμή αυτή έφθασε!»

—...Νά έχετε ύπ' όψη σας, συμπλήρωσε ο Χάρτιμαν, ότι μιλάτε στον άνθρωπο που άγαπούσατε και θέλετε να μισήσετε.

Η Τζάνετ, όσο έβλεπε τ' άλλα κορίτσια ν' ανεβαίνουν με θάρρος στην εξέδρα και ν' άπαγγέλλουν με πάθος τα λόγια του χαρτίου, τόσο εκείνη δειλίαζε. Τέλος ήρθε ή σειρά της. Σηκώθηκε ξαφνική, άναποφάνστη και δειλά άνέβηκε στην εξέδρα. 'Αντελήφθη το έξεταστικό βλέμμα του Χάρτιμαν, σάσις και δεν πρόλαβε ν' άποτελειώσει τα λόγια που έγραφε να πη, όταν ο διευθυντής εινε ξερός:

— 'Αρκεί!

Ντροπασμένη, ή νέα κατέβηκε και βγήκε από την αίθουσα. Τα μάτια της ήσαν δουραμένα και προχωρούσε χωρίς να προσέχη που πήγαινε. Πέρασε από διαφόρους διαδρόμους χωρίς να δείξω την έξοδο. Τέλος εινε μια πόρτα με την ταμπέλα: «ΕΛ. ΧΑΡΤΙΜΑΝ». Κατάλαβε πως αυτό θάταν το ιδίωτερο γραφείο του σκηνοθέτου και, παίρνοντας ξαφνικά μια άποφασί, μπήκε μέσα και περίμενε. 'Ήθελε να παρακαλέσει τον Χάρτιμαν, να μη λάβη ύπ' όψη του τη σημερινή δοκιμή της, γιατί πονού-

ΔΡΟΜΟΣ

σε το δόντι της και είχε χάσει τη ψυχραιμία της. Μόνη της τώρα έπαυαίμυε δυνατά τα λόγια του χαρτίου.

— Θά σέ παιδέψω, όπως με παίδεψες, θά σέ κάνω να πονέσεις όπως...

— Μιράβω! άκούστηκε ξαφνικά πίσω της μια φωνή, γιατί δεν τα είπατε έτσι προητέρω;

— Γιατί με πονούσε πολύ το δόντι μου, Μίστερ Χάρτιμαν, και ήθελε να σας παρακαλέσω να μ' άφήσετε να δοκιμάσω πάλι...

— 'Αν σάς πονούσε το δόντι, γιατί δεν πήγατε πρώτα να το βγάλετε.

Μ' ένα έξεταστικό βλέμμα, ο σκηνοθέτης την κίτταζε από πάνω ως κάτω. Εινε τα τοιμμένα ποπούτσια της, το ξεθωριασμένο φόρεμά της και κατόπιν εινε άπότομα:

— 'Ελάτε μαζί μου!

Η Τζάνετ τον άκολούθησε κάπως παραξενεμένη. 'Αλλά άπέρασε άνωμα περισσότερο, όταν ο Χάρτιμαν την πήρε έξω στο δρόμο, την έμπασε στο αυτοκίνητό του και χωρίς να πη μια λέξη, ξεκίνησε.

— Μά... πού με πάτε; φώτισε ή νέα.

— Στον οδοντογιατρό.

— Στον οδοντογιατρό;...

Ο Χάρτιμαν δεν άπάντησε, μόνο γέλασε κ' έξακολούθησε τον δρόμο του. Σταμάτηε μπροστά στο λατρείο, συνάδινε τη νέα και περίμενε. Σε λίγο, ή Τζάνετ βγήκε από το λατρείο — με το χέρι στο μάγουλο και μ' ένα δόντι λιγότερο.

— Με συγχωρείτε, γιατί δεν έκαρδω να σας συνόδεψω ως το σπίτι σας, εινε ο Χάρτιμαν καθώς έπαινε στο αυτοκίνητό του. — 'Αλήθεια... Πως λέγεστε;

— Τζάνετ Στήβενς, άπάντησε ή νέα μη ξέροντας τί να σκεφθώ. Ο Χάρτιμαν την κίτταζε πάλι και χαμογέλασε όταν να διαπρέδα-

ζε με τη σαστιμάρα της. Καί ξαφνικά ή Τζάνετ φώναξε με παράπονο:

— 'Ω! τώρα έννοώ γιατί με φέρατε στον οδοντογιατρό; Δεν πιστέψατε πως πονούσε, αλήθεια, το δόντι μου. Νομίζατε πως το ειναι έτσι, για να δικαιολογηθώ και θελήσατε να γελάσατε μαζί μου... 'Ω, έχουν δικιο να λένε πως εινε κακός!

Ο Χάρτιμαν δεν θύμωσε με τα λόγια της, μόνο της έδωσε ένα χαρτονόμισμα και της εινε να πάη ν' άγοράσει καινούργια παπούτσια και να πάρη την έπαμεινή στο στούντιο για μια δεύτερη δοκιμή.

Χαρούμενη τώρα, ή Τζάνετ έπέστρεψε στο σπίτι της και την έπαμεινή ξεκίνησε για το στούντιο. 'Αλλά, όταν έφθασε στο γραφείο του Χάρτιμαν, άκουσε όμιλίες και άντελήφθη πως ή 'Αννέτ 'Αντρέα ήταν αυτή που μιλούσε.

—Ο ρόλος αυτός εινε κατάλληλος για μένα! Πρέπει να με υποστηρίξετε. Λένι, χάριν της παλιάς φίλης μας. 'Εγώ σ' άγαπώ πάντοτε...

— Γι' αυτό έφυγες με τον άλλον; ρώτησε σαρκαστικά ο Χάρτιμαν.

— 'Ηταν σφάλμα, το άναγκωέξω. Τον χώρισα και γύρισα σε σένα, Λένι... Θέλω να εργασθώ στο δικό σου στούντιο. Κοντά σου θέλω...

—'Οχι! Με γελοιοποίησες μια φορά. Δεν ενδιαφέρομαι πια για σένα.

— 'Α! έτσι; Θά το μετανιώω, Λένι. Φιλάξω από το μύσος μου!

Σάν άνεμοστρόβιλος, ή 'Αννέτ πέρασε μπροστά στη φοβισμένη Τζάνετ και θρόνησε την πόρτα πίσω της. Η Τζάνετ δεν τόλμισε να παρουσιάσθι μπροστά στον Χάρτιμαν. Δεν ήταν ή κατάλληλη στιγμή για άπαράλως, θά ήταν τρομερά συγχυσμένος. 'Ετσι έσπευσε να φύγη από το στούντιο. Το ίδιο κατόπιν άκουσε ξανά: «Ο θυμωρός της εινε πως ο διευθυντής θεσκόταν άνωμα στο γραφείο του, αλλά ήταν άπασχολημένος και έπρεπε ναφθί άλλη ώρα. Τότε ή νέα σκέφθηκε να τον περιμένη στην έξοδο για να της δείξω ένα νέο ραντεβού. Και ύπομονετικά, άρχισε να περιπατφ άπάνω-κάτω στο πεζοδρόμιο. Η ώρα περνούσεν και είχε νυχτώσει σχεδόν. 'Αποσταμένη από την πόλωση άναμνη, ή Τζάνετ πήγε κ' άκούηησε κοντά στη καγκελλένια έξοδοντα.

Σε λίγο, εινε τον Χάρτιμαν, ο οποίος βγήκε από το στούντιο, χωρίς ν' άντελήφθι την παρουσία της και στάθηκε στη μέση του δρόμου για ν' άναψη ένα τσιγάρο. Μά την ίδια στιγμή, ένα αυτοκίνητο, το οποίο άδηνόθεσε ή 'Αννέτ 'Αντρέα, διευθυνόταν κατ' εθείαν έπάνω στον άνύποστο Χάρτιμαν. 'Ηταν φανερό πως ή περιφορμένη 'Αννέτ ήθελε να τον σκοτώσει. Η Τζάνετ μόλις πρόφθασε να ριχθί άπάνω στον διευθυντή και να τον στρώσει πέρα.

Έπειτα από μια στιγμή, ή Τζάνετ βρόθηκε πεσμένη κάτω και ο Λένι Χάρτιμαν την κρατούσε στην άγκαλιά του και τον άκουσε που μοιραούριζε:

— Θεέ μου, τί μοχθηρή γυναίκα!

Θά την καταγγέλω γι' αυτό που έκανε...

— 'Οχι... άς περάσει για δυστύχημα, ψιθύρισε ή Τζάνετ και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ή Τζάνετ βρισκόταν στο νοσοκομείο. Είχε σπάσει το χέρι της, είχε στραμπούληψη το πόδι της και ήταν καταμωλωμένη.

Την έπομένη το πρωί, ο Χάρτιμαν της έστειλε ένα θανμάσιο μοιζέτο τριαντάφυλλα και σε λίγο έφθασε και ο ίδιος.

—'Ω! φώναζε ή νέα μόλις τον εινε με ένα έπίδεσμο στο μέτωπο — και βεις χτυπήσατε;

— Δεν εινε τίποτε, ένα άπλό γκαρτσούνισμα. 'Εσύ πως ειναι, μικρή μου Τζάνετ; Μήπως θέλεις να ελδοποιήσουμε κανέναν δικό σου;

— Είμαι έρμη στον κόσμο! Επε ή νέα στενάχοντας κ' άμέσως πρόσθεσε. 'Αλήθεια, δεν σάς ευχαρίστησα για τα ύπεροχα τριαντάφυλλα που μου στείλατε...

— Γιατί δεν ήρδες χθές στο στούντιο, Τζάνετ; Σε περίμενα.

—'Ηρθα. 'Αλλά άδύνα χωρίς να θέλω τη σκηνή που σάς έκανε ή 'Αννέτ και δίστασα να μπω κατόπιν. Σκέφθηκα πόσο συγχυσμένος θά ήσαστε και...

— Άκουσε, Τζάνετ, εινε ο Χάρτιμαν. 'Εχω ένα ρόλο να σου δώσω.

— 'Ω! αλήθεια; Στό νέο φιλμ μήπως; ρώτησε ή νέα χαρούμενη.

—'Οχι. Εινε ένας ρόλος κάπως πιο δύσκολος, θέλω να σου αναθέσω τον ρόλο της συζύγου του επό κακού σκηνοθέτου του Χόλλυγουντ». Δέχεται;

— Θεέ μου, εινε δυνατόν; φώναζε ή νέα μη πιστεύοντας στα αυτιά της. Μά εγώ σε λατρεύω, Λένι, από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

— Κι' εγώ το ίδιο, γλυκιά μου. Σκέπτομαι να σε πάρω μακριά από το Χόλλυγουντ. Θέλω να σε διατηρήσω άπλη και ελεεινή. Θά σε διδάξω εγώ πως δίνονται τα φιλιά όχι για το φως, αλλά το αληθινά φιλιά. Νά έτσι!...

Και ξαφνικά ή ευτυχισμένη Τζάνετ βρόθηκε στην άγκαλιά του Λένι Χάρτιμαν, ο οποίος τη φιλούσε με όλη τη θερμότητα της καρδιάς του.

ναίκα! Θά την καταγγέλω γι' αυτό που έκανε...

— 'Οχι... άς περάσει για δυστύχημα, ψιθύρισε ή Τζάνετ και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ή Τζάνετ βρισκόταν στο νοσοκομείο. Είχε σπάσει το χέρι της, είχε στραμπούληψη το πόδι της και ήταν καταμωλωμένη.

Την έπομένη το πρωί, ο Χάρτιμαν της έστειλε ένα θανμάσιο μοιζέτο τριαντάφυλλα και σε λίγο έφθασε και ο ίδιος.

—'Ω! φώναζε ή νέα μόλις τον εινε με ένα έπίδεσμο στο μέτωπο — και βεις χτυπήσατε;

— Δεν εινε τίποτε, ένα άπλό γκαρτσούνισμα. 'Εσύ πως ειναι, μικρή μου Τζάνετ; Μήπως θέλεις να ελδοποιήσουμε κανέναν δικό σου;

— Είμαι έρμη στον κόσμο! Επε ή νέα στενάχοντας κ' άμέσως πρόσθεσε. 'Αλήθεια, δεν σάς ευχαρίστησα για τα ύπεροχα τριαντάφυλλα που μου στείλατε...

— Γιατί δεν ήρδες χθές στο στούντιο, Τζάνετ; Σε περίμενα.

—'Ηρθα. 'Αλλά άδύνα χωρίς να θέλω τη σκηνή που σάς έκανε ή 'Αννέτ και δίστασα να μπω κατόπιν. Σκέφθηκα πόσο συγχυσμένος θά ήσαστε και...

— Άκουσε, Τζάνετ, εινε ο Χάρτιμαν. 'Εχω ένα ρόλο να σου δώσω.

— 'Ω! αλήθεια; Στό νέο φιλμ μήπως; ρώτησε ή νέα χαρούμενη.

—'Οχι. Εινε ένας ρόλος κάπως πιο δύσκολος, θέλω να σου αναθέσω τον ρόλο της συζύγου του επό κακού σκηνοθέτου του Χόλλυγουντ». Δέχεται;

— Θεέ μου, εινε δυνατόν; φώναζε ή νέα μη πιστεύοντας στα αυτιά της. Μά εγώ σε λατρεύω, Λένι, από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

— Κι' εγώ το ίδιο, γλυκιά μου. Σκέπτομαι να σε πάρω μακριά από το Χόλλυγουντ. Θέλω να σε διατηρήσω άπλη και ελεεινή. Θά σε διδάξω εγώ πως δίνονται τα φιλιά όχι για το φως, αλλά το αληθινά φιλιά. Νά έτσι!...

Και ξαφνικά ή ευτυχισμένη Τζάνετ βρόθηκε στην άγκαλιά του Λένι Χάρτιμαν, ο οποίος τη φιλούσε με όλη τη θερμότητα της καρδιάς του.

Θά την καταγγέλω γι' αυτό που έκανε...

— 'Οχι... άς περάσει για δυστύχημα, ψιθύρισε ή Τζάνετ και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ή Τζάνετ βρισκόταν στο νοσοκομείο. Είχε σπάσει το χέρι της, είχε στραμπούληψη το πόδι της και ήταν καταμωλωμένη.

Την έπομένη το πρωί, ο Χάρτιμαν της έστειλε ένα θανμάσιο μοιζέτο τριαντάφυλλα και σε λίγο έφθασε και ο ίδιος.

—'Ω! φώναζε ή νέα μόλις τον εινε με ένα έπίδεσμο στο μέτωπο — και βεις χτυπήσατε;

— Δεν εινε τίποτε, ένα άπλό γκαρτσούνισμα. 'Εσύ πως ειναι, μικρή μου Τζάνετ; Μήπως θέλεις να ελδοποιήσουμε κανέναν δικό σου;

— Είμαι έρμη στον κόσμο! Επε ή νέα στενάχοντας κ' άμέσως πρόσθεσε. 'Αλήθεια, δεν σάς ευχαρίστησα για τα ύπεροχα τριαντάφυλλα που μου στείλατε...

— Γιατί δεν ήρδες χθές στο στούντιο, Τζάνετ; Σε περίμενα.

—'Ηρθα. 'Αλλά άδύνα χωρίς να θέλω τη σκηνή που σάς έκανε ή 'Αννέτ και δίστασα να μπω κατόπιν. Σκέφθηκα πόσο συγχυσμένος θά ήσαστε και...

— Άκουσε, Τζάνετ, εινε ο Χάρτιμαν. 'Εχω ένα ρόλο να σου δώσω.

— 'Ω! αλήθεια; Στό νέο φιλμ μήπως; ρώτησε ή νέα χαρούμενη.

—'Οχι. Εινε ένας ρόλος κάπως πιο δύσκολος, θέλω να σου αναθέσω τον ρόλο της συζύγου του επό κακού σκηνοθέτου του Χόλλυγουντ». Δέχεται;

— Θεέ μου, εινε δυνατόν; φώναζε ή νέα μη πιστεύοντας στα αυτιά της. Μά εγώ σε λατρεύω, Λένι, από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

— Κι' εγώ το ίδιο, γλυκιά μου. Σκέπτομαι να σε πάρω μακριά από το Χόλλυγουντ. Θέλω να σε διατηρήσω άπλη και ελεεινή. Θά σε διδάξω εγώ πως δίνονται τα φιλιά όχι για το φως, αλλά το αληθινά φιλιά. Νά έτσι!...

Και ξαφνικά ή ευτυχισμένη Τζάνετ βρόθηκε στην άγκαλιά του Λένι Χάρτιμαν, ο οποίος τη φιλούσε με όλη τη θερμότητα της καρδιάς του.

Θά την καταγγέλω γι' αυτό που έκανε...

— 'Οχι... άς περάσει για δυστύχημα, ψιθύρισε ή Τζάνετ και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ή Τζάνετ βρισκόταν στο νοσοκομείο. Είχε σπάσει το χέρι της, είχε στραμπούληψη το πόδι της και ήταν καταμωλωμένη.

Την έπομένη το πρωί, ο Χάρτιμαν της έστειλε ένα θανμάσιο μοιζέτο τριαντάφυλλα και σε λίγο έφθασε και ο ίδιος.

—'Ω! φώναζε ή νέα μόλις τον εινε με ένα έπίδεσμο στο μέτωπο — και βεις χτυπήσατε;

— Δεν εινε τίποτε, ένα άπλό γκαρτσούνισμα. 'Εσύ πως ειναι, μικρή μου Τζάνετ; Μήπως θέλεις να ελδοποιήσουμε κανέναν δικό σου;

— Είμαι έρμη στον κόσμο! Επε ή νέα στενάχοντας κ' άμέσως πρόσθεσε. 'Αλήθεια, δεν σάς ευχαρίστησα για τα ύπεροχα τριαντάφυλλα που μου στείλατε...

— Γιατί δεν ήρδες χθές στο στούντιο, Τζάνετ; Σε περίμενα.

—'Ηρθα. 'Αλλά άδύνα χωρίς να θέλω τη σκηνή που σάς έκανε ή 'Αννέτ και δίστασα να μπω κατόπιν. Σκέφθηκα πόσο συγχυσμένος θά ήσαστε και...

— Άκουσε, Τζάνετ, εινε ο Χάρτιμαν. 'Εχω ένα ρόλο να σου δώσω.

— 'Ω! αλήθεια; Στό νέο φιλμ μήπως; ρώτησε ή νέα χαρούμενη.

—'Οχι. Εινε ένας ρόλος κάπως πιο δύσκολος, θέλω να σου αναθέσω τον ρόλο της συζύγου του επό κακού σκηνοθέτου του Χόλλυγουντ». Δέχεται;

— Θεέ μου, εινε δυνατόν; φώναζε ή νέα μη πιστεύοντας στα αυτιά της. Μά εγώ σε λατρεύω, Λένι, από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

— Κι' εγώ το ίδιο, γλυκιά μου. Σκέπτομαι να σε πάρω μακριά από το Χόλλυγουντ. Θέλω να σε διατηρήσω άπλη και ελεεινή. Θά σε διδάξω εγώ πως δίνονται τα φιλιά όχι για το φως, αλλά το αληθινά φιλιά. Νά έτσι!...

Και ξαφνικά ή ευτυχισμένη Τζάνετ βρόθηκε στην άγκαλιά του Λένι Χάρτιμαν, ο οποίος τη φιλούσε με όλη τη θερμότητα της καρδιάς του.

Θά την καταγγέλω γι' αυτό που έκανε...

— 'Οχι... άς περάσει για δυστύχημα, ψιθύρισε ή Τζάνετ και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ή Τζάνετ βρισκόταν στο νοσοκομείο. Είχε σπάσει το χέρι της, είχε στραμπούληψη το πόδι της και ήταν καταμωλωμένη.

Την έπομένη το πρωί, ο Χάρτιμαν της έστειλε ένα θανμάσιο μοιζέτο τριαντάφυλλα και σε λίγο έφθασε και ο ίδιος.

—'Ω! φώναζε ή νέα μόλις τον εινε με ένα έπίδεσμο στο μέτωπο — και βεις χτυπήσατε;

— Δεν εινε τίποτε, ένα άπλό γκαρτσούνισμα. 'Εσύ πως ειναι, μικρή μου Τζάνετ; Μήπως θέλεις να ελδοποιήσουμε κανέναν δικό σου;

— Είμαι έρμη στον κόσμο! Επε ή νέα στενάχοντας κ' άμέσως πρόσθεσε. 'Αλήθεια, δεν σάς ευχαρίστησα για τα ύπεροχα τριαντάφυλλα που μου στείλατε...

— Γιατί δεν ήρδες χθές στο στούντιο, Τζάνετ; Σε περίμενα.

—'Ηρθα. 'Αλλά άδύνα χωρίς να θέλω τη σκηνή που σάς έκανε ή 'Αννέτ και δίστασα να μπω κατόπιν. Σκέφθηκα πόσο συγχυσμένος θά ήσαστε και...

— Άκουσε, Τζάνετ, εινε ο Χάρτιμαν. 'Εχω ένα ρόλο να σου δώσω.

— 'Ω! αλήθεια; Στό νέο φιλμ μήπως; ρώτησε ή νέα χαρούμενη.

—'Οχι. Εινε ένας ρόλος κάπως πιο δύσκολος, θέλω να σου αναθέσω τον ρόλο της συζύγου του επό κακού σκηνοθέτου του Χόλλυγουντ». Δέχεται;

— Θεέ μου, εινε δυνατόν; φώναζε ή νέα μη πιστεύοντας στα αυτιά της. Μά εγώ σε λατρεύω, Λένι, από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

— Κι' εγώ το ίδιο, γλυκιά μου. Σκέπτομαι να σε πάρω μακριά από το Χόλλυγουντ. Θέλω να σε διατηρήσω άπλη και ελεεινή. Θά σε διδάξω εγώ πως δίνονται τα φιλιά όχι για το φως, αλλά το αληθινά φιλιά. Νά έτσι!...

Και ξαφνικά ή ευτυχισμένη Τζάνετ βρόθηκε στην άγκαλιά του Λένι Χάρτιμαν, ο οποίος τη φιλούσε με όλη τη θερμότητα της καρδιάς του.

Θά την καταγγέλω γι' αυτό που έκανε...

— 'Οχι... άς περάσει για δυστύχημα, ψιθύρισε ή Τζάνετ και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ή Τζάνετ βρισκόταν στο νοσοκομείο. Είχε σπάσει το χέρι της, είχε στραμπούληψη το πόδι της και ήταν καταμωλωμένη.

Την έπομένη το πρωί, ο Χάρτιμαν της έστειλε ένα θανμάσιο μοιζέτο τριαντάφυλλα και σε λίγο έφθασε και ο ίδιος.

—'Ω! φώναζε ή νέα μόλις τον εινε με ένα έπίδεσμο στο μέτωπο — και βεις χτυπήσατε;

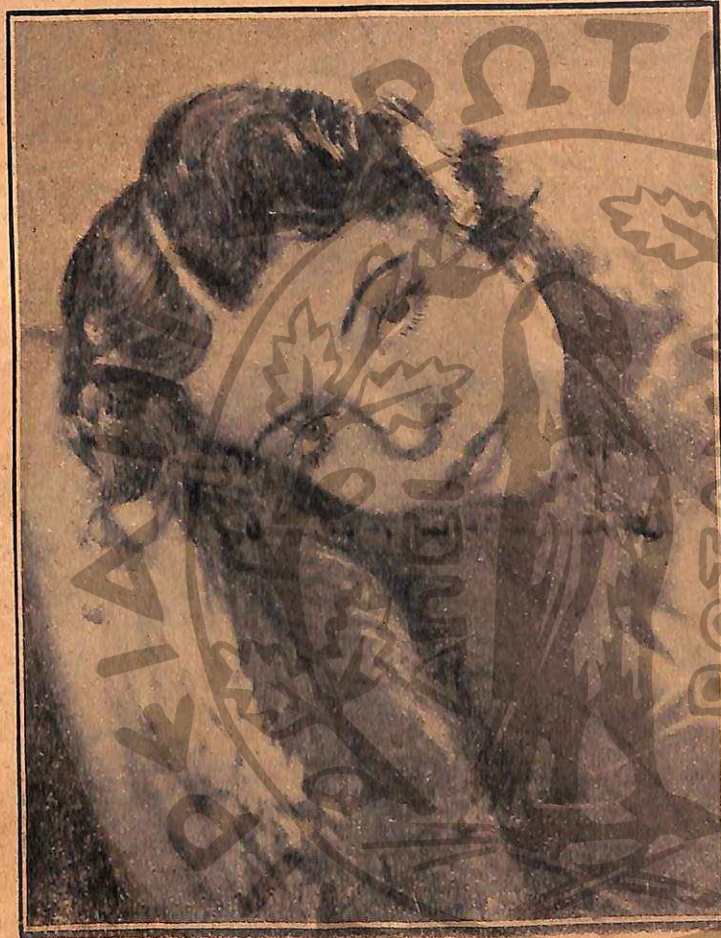
— Δεν εινε τίποτε, ένα άπλό γκαρτσούνισμα. 'Εσύ πως ειναι, μικρή μου Τζάνετ; Μήπως θέλεις να ελδοποιήσουμε κανέναν δικό σου;

— Είμαι έρμη στον κόσμο! Επε ή νέα στενάχοντας κ' άμέσως πρόσθεσε. 'Αλήθεια, δεν σάς ευχαρίστησα για τα ύπεροχα τριαντάφυλλα που μου στείλατε...

— Γιατί δεν ήρδες χθές στο στούντιο, Τζάνετ; Σε περίμενα.

—'Ηρθα. 'Αλλά άδύνα χωρίς να θέλω τη σκηνή που σάς έκανε ή 'Αννέτ και δίστασα να μπω κατόπιν. Σκέφθηκα πόσο συγχυσμένος θά ή

1911-12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 84

Ἡ πανευρωπαϊκή κεντρίττα τοῦ κινηματογράφου εὐλοῖ(α) εὐλογεῖ

ΣΥΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ

Α ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν, ξαφνικά, το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά δυνατά, σαν δαιμονισμένο... Άνοιξε κάποιος στο κρεβάτι μου και πήρε το ακουστικό, με μάτια μισόκλειστα ακόμα από τον ύπνο.

—Αλλά...
Μια κρυσταλλένια γυναικεία φωνή μου αποκρίθηκε τότε:
—Εδώ κέντρον.

—Μά, έσείς καλέσατε, δεσποινίς!

—Ω! σάς ζητώ συγγνώμην, κύριε, που σάς ενόχλησα χωρίς λόγο!

—Σάς παρακαλώ να προσέχετε στο μέλλον, δεσποινίς μου! Αποκριθήκατε φουρκισμένος. Πού ακούστηκε να ξυπνεί τον κόσμο τέτοια ώρα χωρίς λόγο και άφορμή!...

—Δεν πάει καλά το ρολόι σας, κύριε! μου αποκρίθηκε η κρυσταλλένια φωνή. Η ώρα είναι τρεις παρά είκοσι πέντε ακριβώς.

—Ενας λόγος παραπάνω, δεσποινίς, για να μην άνησι χήτε τον κόσμο!

—Μή θυμώνετε, κύριε! Έγινε ένα μικρό λάθος... Τά λάθη αυτά συμβαίνουν συχνά ύστερα από τα μεσάνυχτα.

Άφησε το ακουστικό, σήκωσε το φως και ξαναπληγιάζω. Μόλις, όμως, άρχισε να με παρνη ο ύπνος, ξαναχτύπησε το τηλέφωνο.

—Εμπρός.

Φαντάζεστε βέβαια τον θυμό που μ' έπιασε, όταν άκουσα την ίδια κρυσταλλένια φωνή να μου λέει απάθεστα:

—Εδώ κέντρον.

Δεσποινίς μου, άρχίζετε να το παραξυλάνετε! βρυχήθηκα. Με ξυπνάτε για δεύτερη φορά! Αυτό καταστάει πια σκόδαλο!

—Ω! σάς ζητώ συγγνώμην, κύριε! Λυπάμαι πολύ που πέσατε δυο φορές θυμά ενός λάθους! Θυμώσατε, αλήθεια;

—Τολμάτε ακόμα να μου υποβάλετε τέτοια έρώτηση;..

Καί, με μιά απότομη χειρνομία, ξανάφησε το ακουστικό. Ο έκνευρισμός μου ήταν τόσο μεγάλος, ώστε είδα κι' έπαθα όσπου να μπορέσω να ξανακοιμηθώ... Μόλις όμως άρχισα να πέφτω σε μιά γλυκιά έκμηθνεία... χτύπησε για τρίτη φορά το τηλέφωνο!...

—Αποφάσισα να μην απαντήσω τη φορά αυτή... Μά το κουδούνισμα του τηλεφώνου συνεχιζόταν με πείσμα... Υποχρεώθηκα να πάω για τρίτη φορά το ακουστικό—για ν' άκούσω για τρί-

τη φορά την ίδια κρυσταλλένια φωνή να μου λέει:

—Εδώ κέντρον!...

—Αρχισα να τρέμω όλκληρος από το θυμό μου.

—Αυτό υπερβαίνει τα όρια! φώναξα. Θά έπρεπε, δεσποινίς μου, να κοκκινίζετε από την ντροπή σας γι' αυτό που κάνετε, αν έξερετε βέβαια τι θά πη ή λέξις ντροπή!...

—Πά, πά! Θυμό που τόν έχετε!... έλεπε η κρυσταλλένια φωνή. Τι τα θέλετε, όμως, κύριε, δεν υπάρχει μεγαλύτερο βάσανο από την νυκτερινή ύπηρεσία σ' ένα τηλεφωνικό κέντρο... Δεν ξέρουμε πώς να σκοτώσουμε την ώρα μας!

Μπορείτε, αλήθεια, να μου κάνετε μιά χάρη... Αφού γράφετε μυθιστορήματα και διηγήματα, θά σάς ήτα, εύκολο να μου άφηγηθήτε μιά ιστορία ή να μου άπαγγέλετε μερικούς στίχους...

—Μά, πώς το μάθατε ότι είμαι μυθιστοριογράφος;

—Από τον κατάλογο, κύριε. Έξ' άλλου, είμαι άφωτισμένη άναγνώστριά σας... Νά, την στιγμή αυτήν έχω μπροστά μου μιά έφημερίδα, στην όποια δημοσιεύεται ένα διήγημά σας. Αυτό διαβάζω τόση ώρα...

—Σάς ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς, για την τιμή που μου κάνετε... Δεν μου λέτε, όμως, τι σάς χρωστώ και δεν μ' αφήνετε να κοιμηθώ;

—Δεν θά θέλατε, λοιπόν, ν' άγρυπνήσετε μαζί μου ως το πρωί;

—Αυτό εξαρτάται.

—Θά σάς ενόσω με ώρισμένες γραμμές για ν' άκούσετε μερικές τηλεφωνικές συνδιαλέξεις πολύ ενδιαφέρουσες. Υστερα από λίγο, δύο έρωτευμένοι θ' άρχισουν μιά τρυφερή συνομιλία ο ένας από το Γεσινικό και ο άλλος από το Νησί. Δεν ξέρω τι τρέλλα τους πιάνει και παίρνουν το τηλέφωνο κάθε νύχτα, στις τρεις... Οφείλω ωστόσο να όμολογή-

σω ότι ή έρωτική αυτή συνδιαλέξει είναι πολύ ενδιαφέρουσα... Φαντάζομαι ότι θά σάς έμπνευση κανένα διήγημα...

—Καλύτερα να μου λείπη! Έχω άδιασεί πια τους έρωτικούς διάλογους... Προτιμώ να κοιμηθώ...

Η κρυσταλλένια φωνή άρχισε να θυμώνει.

—Δεν θά σάς άφήσω να κοιμηθήτε, μου έλεπε, αν δεν μου άπαγγέλετε προηγούμενος μερικούς στίχους!

—Μά εγώ δεν ξέρω στίχους!

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, μπορείτε να μου κάνετε μιά έρωτική έξεομολόγησι. Δεν πιστεύω να σάς είναι και αυτό τόσο δύσκολο!

—Αρχισα να γελάω.

—Η ιδέα σας δεν είναι και τόσο άσχημη! αποκρίθηκα. Θά ήθελα, όμως, να ξέρω τι έδους γυναικά, τί τύπος είσθε...

—Ο τύπος που βλέπετε στα όνειρά σας!

—Αφού είναι έτσι, πρέπει να έχετε μαύρα μαλλιά, λίγο σγουρά. Μάτια μεγάλα, μαύρα και σκοτεινά σαν την άναστρη νύχτα. Ένα στόμα μικρό, με χείλη κερασένια, μιά μύτη κοντυλένια...

Καί ή «έξεομολόγησι» συνεχίστηκε στον τόνο αυτόν κάμποσα λεπτά της ώρας. Η κρυσταλλένια φωνή δεν με διέκοψε διόλου. Ήταν φανερό ότι ή τηλεφωνήτρια άκουγε με μεγάλη ευχαρίστησι τα λόγια μου.

—Τελείωσα, δεσποινίς! είπα σε μιά στιγμή. Η φτωχή μου φαντάσα δεν βρίσκει άλλα λόγια για να εξεμνήση την ώμορφιά σας...

Η κρυσταλλένια φωνή άρχισε τότε να μιλάει και αυτή:

—Ο γιατρός μου έλεπε να προσέχω πολύ τα νεύρα μου. Μά ή νυκτερινή ύπηρεσία με τσακίζει κυριολεκτικά... Ω! δεν φαντάζεσθε πόσο ύποφέρω! Καί το τρομερότερο είναι ότι είμαι ύποχρεωμένη, τρείς

βδομάδες τώρα, ν' άνέχωμαι όλη τη φασαρία που κάνουν οι έργατες... Γίνεται τώρα, καθώς έξερετε, έγκατάστασις αυτόματου τηλεφώνου... Καί όσο συλλογίζομαι ότι, μόλις τελείωση ή έγκατάστασις, θά με πετάξουν από την ύπηρεσία!...

Τό αυτόματο τηλέφωνο δεν έχει ανάγκη μεγάλου προσωπικού... Άκούτε, αλήθεια, τον θόρυβο που κάνουν οι έργατες με τα σφυριά τους;..

—Ναι, άκούω ένα συγκεχυμένο θόρυβο...

—Σάς μακαρίζω, έπειδή τόν άκούτε συγκεχυμένα... Ρωτήστε όμως και μένα... Τό κεφάλι μου έχει γίνει καζάνι!...

—Άς είναι, δεν θέλω να σάς ένοχλήσω περισσότερο... Καληνύχτα σας, κύριε.

—Καληνύχτα...

Ξανακρέμασα τό ακουστικό. Τα λόγια, όμως, της τηλεφωνήτριας άνηχούσαν ακόμη σ' ατμία μου... Άρχισα να αίσθανομαι τύψεις συνειδήσεως, έπειδή έμειλνα άπτόσημο στή δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα...

Τέλος, με ξαναπάρη ο ύπνος. Μά όχι για πολλή ώρα... Ένα δυνατό κουδούνισμα το τηλεφώνου μ' έκανε να τιναχτώ από τό κρεβάτι μου...

—Εμπρός.

—Ω! κύριε! δεν μπορώ πια να ύποφέρω τόν θόρυβο που κάνουν τα σφυριά!... μου έλεπε ή κρυσταλλένια φωνή.

—Μά σε τί μπορώ να σάς βοηθήσω εγώ;..

—Νά, ήττε στους έργατες να σταματήσουν!...

Καί ή τηλεφωνήτρια, λέγοντας αυτά τα λόγια, μου έκοψε έξαφνα τη γραμμή.

Ξανακοιμήθηκα.

Μά ή τηλεφωνήτρια με έύπνησε για μιά ακόμα φορά, για να έπαναλάβη την παράκλησι:

—Πέστε στους έργατες να σταματήσουν!... Μου φαίνεται ότι σφυροκοπούν τό κεφάλι μου, τό μυαλό μου...

Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο παράξενος, τόσο άπελπισμένος, ώστε ένοιωσα ένα έλαφρό συναίσθημα τρόμου και άγωνίας...

—Νά σταματήσουν οι έργατες!... ούρλιασε πάλι ξαφνικά ή τηλεφωνήτρια.

Η κρυσταλλένια φωνή δεν είχε πια τίποτε τό ανθρώπινο!...

Την ίδια στιγμή, άκουσα μερικές συγκεχυμένες φωνές και, ύστερα από λίγο, μιά άνδρική φωνή μου έλεπε στο τηλέ-

φωνο:

—Λυπούμαι πολύ, κύριε, έπειδή σάς ενόχλησαν τόσο αυτή τη νύχτα... Η τηλεφωνήτρια, ή όποια δεν σάς άφησε διάλογο άπόψε ήτχυο, έπαυσε από τάρματα, της ήρθε ξαφνικά κάτι σαν τρέλλα... Κατά τη διάρκεια της κρίσεως αυτής, σάς έπαρνε στο τηλέφωνο και δεν

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομής «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Έσοτερικού δι' Έν Έτος	Δρχ. 200	II	Έξωτετικού Δολλάρια 6
Έξωτετικού	Δρχ. 100	II	Άμερικτς 7

καί δι' όλην την Άρμενικήν και Βελγικήν Κογκό έτησίαν συνδρομή σελίνια 30
ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβόλαια δέον ν' άπευθύνονται πρὸς τὸν
Ιδιοκτήτην τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός αντίπρόσωπος τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Έν Άμερικῇ, διὰ τῆς έγγραφῆς συνδρομητῶν καὶ διὰ τῆς
κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Έταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωποῦμένη παρὰ
τοῦ κ. Κ. Καλποπούλου,

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ
ΗΜΕΡΑ είναι ή εποχή που βασιλεύει τό φαντασί, τό άπρόοπτο, τό καινούργιο, τόσο στα φορέματα, όσο και στα καπέλλα. Έν-τούτοις και μερικά παλιά έα-ναέρχονται στη μόδα, όπως λ. χ. τα παλιά κεντήματα, που και άλλοτε στό-λίζαν τά λινά μας φορέματα και τις μπλού-ζες. Με μόνη τη διαφορά ό-τι τά κεντήμα-τα γενικεύθη-καν και χρησιμοποιούνται με δια-φορετικές κλωστές, φυσικά, όχι μόνο σε άπλά φορέματα, αλλά και σε τουαλέττες. Άλλο γαρνιτούρα ε-ινε έπίσης τα μπαλά, που διαστανθό-νουν και άφήνουν άρκετό μέρος στο κορμό τ' ανδρα.

Ένα άκόμη χαρακτηριστικό της έφρετεινής μόδας, είναι ή ποικιλία των σάνκολιερ, που μάζ παρουσιάζ-ει διαφόρων ειδών γυναικεία και άνοήματα λαμού υπό τύπον για-κά, γραβάτας, φλιγκ, ζαμπό, ρομπά. Η μόδα και τί δεν έφευ-ρίσκει, για να μάζ γοητεύη. Και καί εις έπακουρίαν διαφόρων ε-ιδών δαντέλλες σε όλα τά χρώματα και τις ποιότητες.

Έτσι, με αυτό τό γαρνιτούρα, μπορούμε να φρεσάκουμε μιά πα-λιά τουαλέττα και να της δώσου-με νέα μορφή.

Στά κορσάζ, που ή μόδα τά θέ-λει πολύ άπλά, τά μπίζου κατέχουν μιά έξέχουσα θέση, γιατί δεν ύ-πάρχει φόρεμα από λινά, που ό-σο και αν είναι πρόχειρο, δεν στολ-ίζεται με μιά μεγάλη καρφίτσα ή με ένα φίγκο μετάλινο, που είναι πολ-ύ της μόδας έφρετος. Χωρίς να ά-ποκλείεται φυσικά και ένα άμορφο κολλιέ, για τό λαμό, ή ένα βρα-χιόλι βαρύτιμο για τό μεράτσι.

Τά ταγιέρ θά φορεθύν όλο τό

σας άφηνε να κοιμηθήτε...

Άκολουθήσαν λίγα δευτερό-λεπτα σιωπής

Μιάς σιωπής που τη γέμιζε τό χτυποκάρδι μου. Αισθανό-μουν μιά τρομερή άγωνία.

—Λοιπόν;.. ρώτησα άνυπό-Και ή φωνή, ή άγνωστη, βα-ρειά και λυπημένη φωνή, συμ-πλήρωσε:

—Η φτωχή τηλεφωνήτρια!...

Έπεσε, κατά τό γλυκοχάραγ-μα απ' τό παράθυρο στο δρό-μο και σκοτώθηκε!...

ΣΑΔΡΗ ΕΡΤΕΜ

καλοκαίρι, είτε από λινά, για πρωί, είτε από μεταξωτό ύφασμα γι' άπόγευμα. Θά τά ίδουμε να φορε-οῦνται στους έφρετους, στα μαγα-ζιά, στον περίπατο, στις άπόγευμα-νινες συγκεντρώσεις.

Συχνά ή ζακέττα είναι φαντασί, σε διαφορετικό τόνο από τη φού-στα : γκρι, μπέ, μαρόν, μπλέ, πράσινο, είναι τά χρώματα που πιο πολύ θά φορεθύν.

Και άλλος νεωτερισμός είναι τα-γιέρ από λινό, δηλαδή τσάντα, γρα-βάτα, ζώνη, τά όποια μπορούν να είναι και κεντημένα.

Και καί τέλος, που συνδυάζεται άπολύτως με την άνοήτικη και την καλοκαιρινή σαζόν, είναι τά άνθη, που στολίζουν τά καπέλλα μας, τά κορσάζ των φορεμάτων, τά ταγιέρ, τις μπλούζες, τις ζώνες, καί φθάνουν ως τά χέρια, τά όποια έπίσης γαρνίζουν στο κάτω μέρος των μαγιών μ' ένα λουλούδινο βραχιόλι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Μερικοί νομίζουν ότι ξεπέφτουν, αν χαρητήσουν μπαίνοντας σ' ένα μαγαζί, ενώ αυτό είναι έπιβεβλημέ-νο για κάθε έγγενή άνθρωπο. Και μάλιστα όταν άποτεινόμεθα στον ύ-πάλληλο ή στην υπάλληλο, να τού λέμε πάντα:

«Σάς παρα-καλώ, κύριε» ή «δεσποινίς», φεύγοντας δε, είτε φωνάσου-με, είτε δεν φω νί σου με, πρέπει να ευ-χαριστήσουμε τους υπαλ-λήλους.

«Αν δεν πρό-κειται ν' ά-γοράσουμε κά-τι, άς μην γάνουμε τόν υπάλληλο να κοπάξη άδι-κα, γι' απ' πο-πει να σκε-πτόμαστε ότι είναι κα' αὐ-τός άνθρω-πος και κοι-νούσται με τό έπάγγελ-μα που έχω.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

το χωρίς λόγο, τότε τό τελευταίο, είτε, δηλαδή τό κάνετε με τά χέ-ρια τεντωμένα πίσω από τό κεφα-λί, ούτως ώστε να πέφτει όλη ή δύνα-μις στα νεύρα.

Δεύτερη κίνηση είναι να καθήσε-τε κατάχαμα, με τά πόδια τεντω-μένα και τά χέρια τοποθετημένα λί-γο πίσω από κάθε πλευρά τού σώ-ματος. Σηκώνετε τότε τους γοφούς και τόν θώρακα, άφήνοντας να πέση πίσω τό κεφάλι.

Όταν ξα-νάρθετε στη θέση σας, κλίνειτε τό άπάνω μέρος τού κορμού σας προς τό εμπρός, πλάνοντας με τά χέρια σας τους άστραγάλους και σκιδόν-τας όσο τό δυνατόν τό κεφάλι.

Τό γυμνάσιο αυτό τό κάνετε έ-πίσης δέκα φορές. Είναι και τά δυό θανατώσια, για τό λόγο που είπαμε.

ΛΑΜΑΡΤΙ Σ.Ε. ΟΛΑ

Τελευταίως άσκήνουμε μεγάλη τάση προς άπλοποιήσιν των πάντων και άσφαλώς ή άπλοποίησις είναι ώ-ραίο πράγμα. Σε μερικές όμως πε-ριπτώσεις είναι ελάττωμα.

Άσφαλώς δεν μπορούμε να κά-τακρίνουμε την έπιτήδεσιν, νοσταλ-γοῦμε όμως κάποιον την έπαρση που στο κάθε τί δίναμε μεγαλύτερη σημασία.

Παραδείγματος χάριν, άλλοτε δεν έπήγανως κύριος να κάνει έπί-σκεψιν, αν δεν είχε μαύρο ή μπλε τιαρέν κοστούμι. Δεν έπήγανως σε βραδινή συγκέντρωσι χωρίς σέ-μιον, δεν έπήγανως σε κηδεία με γκρι ή μπλε κοστούμι. Αυτά όλα ήσαν ώραία. Ρίξετε μιά ματιά σε ένα ντανάχ. Θά ίδετε μιά έξοφρε-νική τέλεια. Κύριοι με κοστούμια πορδαλά να χορεύουν με κυρίες που φορούν ντεκολτέ τουαλέττες. Ά-καλαίσθητο θέαμα, που δείχνει με πόση έπιπολαώτητα γίνεται στην εποχή μας τό κακό τί.

Άπλοτής, διακηρύττειν μερικοί. Ναι, μιά ή άπλοτής χρειάζεται έκει που χρειάζεται. Η παλαιά έθιμοτυ-πία είχε τη χάρη της.

Η ΑΡΜΟΝΙΑ

Μέσα στη λέξη αυτή κλίνεται ό,τι πιο ώραίο μπορεί να υπάρξει. Η άρμονία είναι εκείνη που μάζ κάνει κύριο να θαυμάσουμε στη φύσι ένα συνδυασμό από τά πιο ά-νόμοια πράγματα, τά όποια έντού-τος εξ αιτίας της άρμονίας τον-μας συνανθουν και μάζ γοητεύουν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση, με έφνευ-ση, χωρίς να τήν άποψη ό κα-ταστημάτο-ρης και τόν δώδε.

«Αν αντίλη-φθούμε ότι ο υπάλληλος δεν δείχνει άδ-κεπή προθυ-μιά, μπορού-με να τού γάνουμε μιά παρατήρη-ση

ΜΙΑ ΑΜΕΜΠΤΗ ΖΩΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1088)

σταυθίριαν. Ο Μάρτιν πήγε τη νέα στο σπίτι του, για να της προσφέρει εκεί το σπίτι. Τό σπιτι ήταν όμοιο και πλούσια επιπλωμένο. — Έζησα πολύ μόνος μου, είπε ο Μάρτιν, και γι' αυτό θέλω να παντρευτώ. Θέλω μια γυναίκα στο σπίτι μου, τώρα μάλιστα που το οικονομικά μου δεν είναι πια όπως ήταν...

— Δεν καταλαβαίνω..., τρανι-σε η Μαίρη.

— Αυτά έχει το έμπόριο, αγαπητή μου. Τελειάσα ζημιώθηκα πολύ. Σκέφθηκα λοιπόν να τα ξεκάνω όλα αυτά και ν' αγοράσω ένα μικρό σπίτι, σε κανένα όμοιοφο έξοχο μέγεθος. Έκει θα ζήσουμε οι δύο μας, ήσυχοι κ' εύτυχτοι, χωρίς υπηρεσία, χωρίς φασαρία. Μόνοι μας, με την αγάπη μας...

— Αλλά ο ρομαντισμός αυτός δεν ήταν του γούστου της Μαίρης. Φυσικά, δεν τολμούσε να του πει ότι τ' όνειρο της ζωής της ήταν να ζήσει το αυτόκίνητό της, το όμοιοφο σπίτι της, την υπηρεσία της, τις τουαλέτες της, και διασκέδαζε έτσι :

— Ναι, αλλά, ξέρεις, η υγεία μου δεν μου επιτρέπει να κοιμάμαι... — Αλλά, αν μ' αγαπάς, όπως σ' αγαπώ, νομίζω πως με μια υπηρεσία θα μπορούσες...

— Σ' αγαπάω, βέβαια, μά...

Κι' έτσι ο γάμος αυτός δεν έγινε. Η Μαίρη ήταν τότε τριάντα χρόνων και θα δεχόταν ευχαρίστως να συμμεριστεί τα πλούτη του Μάρτιν, αλλά όχι και τη φτώχεια του...

— Ως τώρα ακόμα, μετά τόσα χρόνια, που το συλλογιόταν αυτό, αναγνώριζε πως είχε κάνει καλά, πως είχε σωθεί. Μετά λίγο καιρό, είχε μάθει ότι ο Μάρτιν, μόνος και έρημος, περνούσε τον καιρό του κοιτώντας τον ουρανό...

— Αλλά τι έβγαζε εκείνη; Μήπως αυτή δεν υπήρξε ένα θύμα, σ' όλη τη ζωή της; ...

Η Καίτη, η μικρούλα καμαριέρα, μίλησε εκείνη τη στιγμή στο δω-

μάτιο και διέκοψε τους συλλογισμούς της γεροντοκόρης. Είχε φέρει το δίσκο με το τσάι και μόλις τον άνοιξε στο τραπέζι, μισοστά στο ντιβάνι, είπε :

— Σας παρακαλώ πολύ, μίς, μου επιτρέψτε να πάω μια στιγμή ως το Ταχυδρομείο για να ρίξω ένα γράμμα ;

— Να ταχυδρομήσεις ένα γράμμα ; Σε ποιόν ; ...

Το κορίτσι δεν απάντησε, αλλά χαμήλωσε το κεφάλι της και κοκκίνισε. Πώς μπορούσε να πει στην κυρία της ότι ο καλός της, ένα συμπαθητικό ναυτάκι, έφευγε την επομένη με το καράδι του κ' ότι ήταν επείγουσα ανάγκη να τον δει ακόμα μια φορά, γι' αυτό του αναγκαίη κάτι κρυφά...

— Βεβαίως όχι ! είπε η Μαίρη, αυστηρά. Δεν μπορώ να μείνω μόνη μου στο σπίτι. Έχω τα νεύρα μου σήμερα ! ...

Μόλις βγήκε από το δωμάτιο, το κορίτσι ξέσπασε σε λυγμούς. « Ήταν τόσο ανάγκη να συναντήσω το ναυτάκι της ! Στο επόμενο παξείδι τον θα ήταν πολύ άγρια. Έπρεπε άμεσα να κανονίσω το ζήτημα της γάμου της, γιατί ήξερε... ήταν βέβαιη πως θα έφευγε ένα παιδάκι στον κόσμο...

— Θεέ μου !... Θεέ μου !... γόγγυζε η φτωχούλα. Τι θα γίνει, η δυστυχισμένη ; Έπρεπε με κάθε τρόπο να γίνει ο γάμος με προτού φτάσει...

Την ίδια ώρα, η άλλη κοπέλλα, εκείνη που είχε το μωρό και ζητούσε να εργαστεί για να μπορέσει να το θάλει, επέστρεψε θλιμμένη στο φτωχικό της.

— Α ! πόσο σκληρός είναι ο κόσμος !... συλλογιόταν η κορόντη. Κανείς δεν καταλαβαίνει τον πόνο μου ! ...

Κι' η Μαίρη Σμιθ, με την αμειβτή ζωή της, ρουφούσε το τσάι της απολαυστικά και ξεγνοιαστοί...

— Αλλά, φυσικά, εκείνη δεν είχε αμαρτίες ποτέ...

Η ΠΟΛΥΤΑΡΧΗ ΝΕΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ ΒΑΓΝΕΡ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1076) γρήγορα, τα περισσότερα από τα μέλη της εύθυμης αυτής συντροφιάς, αναγκάζονταν συχνά να επιβιβάζονται σε εργασίες κάθε άλλο παρά έντιμες, για να εξοικονομήσουν μερικά χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων και να συνεχίσουν το ατέλειωτο όργιο τους...

Τι να απέγιναν άραγε η γυναίκες αυτές, που είχαν δημιουργήσει τότε τόσο θόρυβο γύρω από τ' όνομά τους ; Η περισσότερες από αυτές, είχαν ακακό τέλος. « Όσον αφορά την βαρόνη, αναγκάστηκε ν' ανοίξει ένα κοσμηματοπωλείο, συνεταιρικά μ' ένα νεαρό, ηλικίας είκοσι μονάχα χρόνων, Γερμανό, Λόρεντς όνομα. Μά η δουλειές της δεν πήγαιναν καλά. Η διεθνής οικονομική κρίση είχε εκδηλωθεί κ' έκανε πολλούς να συνετισθούν. Οι ξένοι δεν έπισκεπτόταν τόσο συχνά το Παρίσι και, προ πάντων, δεν πετούσαν με άφροσύνη το χρήμα τους...

Η βαρόνη, όμως, επέμεινε των τυχοδιωκτών!

να συνεχίσει τον έκρυθμο, τυχαίο δικτικό βίο της.

Και όταν βρέθηκε με οικονομικό αδιέξοδο, μια καταπληκτική έμπνευση φώτισε ξαφνικά το νου της.

Δεν θα ήταν άσχημα αν πείθαμε μερικούς εκατομμυριούχους να μάζε αλόκους στον σ' ένα έρημονησί!

Η βαρόνη θα είχε ασφαλώς διαβάσει κάπου ότι οι Άμερικανοί συνηθίζουν να περνούν αρκετούς μήνες τον χρόνο στον Ειρηνικό Ωκεανό, σε γιγώτ έφωδισμένα με όλες τις ανέσεις. Σκέφθηκε, λοιπόν, να πάει να χτίσει ένα ξενοδοχείο σε ένα από τα έρημονησιά του Ειρηνικού και να φιλοξενήσει εκεί τους πλούσιους Άμερικανούς, με άδρα έννοείται ύμιοιδη. Κατ' την απόφασή της αυτήν την πραγματοποίησε.

...Την συνέχεια της ιστορίας αυτής την ξέρετε.

Η οδύσεια της βαρόνης είχε το οικτρό τέλος που έχει συνήθως η σταδιοδρομία όλων των τυχοδιωκτών!

ΜΙΑ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1073) συνενοχούς σου, θα σου χαρίσουμε την ζωή...

— Δεν έχω κανένα συνένοχο !

Οι δικαστές δεν είχαν να χάσουν καιρό... Έπρεπε να βγάλουν άμείως την απόφαση.

— Η κατηγορούμενη καταδικάζεται εις θάνατον ! είπε με άργη και επίσημη φωνή ο πρόεδρος. Όσοι εγκρίνουν την απόφαση αυτή, ας σηκώσουν το χέρι τους...

Ο Ίβαν και ο Σορνιάκωφ κυττάχτηκαν έντρομοι στα μάτια.

Τι έπρεπε να κάνουν ;

— Αν δεν σηκώναν το χέρι τους, θα παρέτειναν βέβαια για λίγες μέρες την ζωή της Βέρας, γιατί θα ξαναγινόταν η δίκη της. Συγχρόνως, όμως, θα γινότουσαν και αυτοί υποπτοι στα μάτια των τρομοκρατών, οι οποίοι δεν θα μπορούσαν να ξεγλήσουν το ενδιαφέρον τους για μια κατάσκοπο.

Η ζωρρότερη επιθυμία του Ίβαν και του Σορνιάκωφ ήταν να ζήσουν μαζί με την Βέρα και να πεθάνουν μαζί της.

Έπαινο όμως από την Βέρα, που το έπαινο από την Βέρα είχαν τοποθετήσει την επιτυχία της αποστολής τους, την εξυπνότητα της άγιας, λευκής Ρωσ-

σίας !... Έπρεπε, λοιπόν, να φανούν και αυτοί αδιάλλακτοι, να ψηφίσουν υπέρ της θανατικής καταδίκης της Βέρας, για να διατηρήσουν την εμπιστοσύνη των Έρυθρών, και για να μπορέσουν να συνεχίσουν την κατασκοπεία τους ! ...

Και σηκώσαν και αυτοί ψηλά το χέρι ! ...

... Ύστερ' από μια ώρα, στο ίδιο υπόγειο όπου είχε συνεδριάσει το πρόχειρο αυτό δικαστήριο, γινόταν η θανατική εκτέλεσις της Βέρας. Αντώνοβιτς, μπρός στον άδελφό της και τον μνηστήρα της...

Μια σφαίρα στην σπονδυλική στήλη...

Την άλλη μέρα, ο Ίβαν Άντωνόβιτς ήταν τρελλός ! Τά νεύρα του δεν μπόρεσαν ν' αντέξουν στην τρομερή εκείνη δοκιμασία.

Όσο για τον Σορνιάκωφ, ζούσε ακόμα — ζωντανός, όμως νεκρός...

Αυτήν την ιστορία μου διηγήθηκε, ένα βράδυ, σε στιγμές εγκαταλείψεως, ο Παύλος Σορνιάκωφ, δέντρο ξεριζωμένο από τη θύελλα της Ρωσικής επαναστάσεως και πεταμένο σε μια γωνία του άπειρου Παρισιού...

ΖΩΡΖ ΙΜΑΝ

Η «ΧΟΡΕΥΤΡΙΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ»

(Συνέχεια εκ της σελ. 1063)

μη βραδυά στα σαλόνια του υπερωκεανείου σαράντα δολάρια. Και για μια ολόκληρη νύχτα διασκεδάσεων, διακρίσεις δολάρια ! Αυτές βέβαια η τιμές για τους Εύρωπαίους είναι λιγάκι χαμηλότερες, γιατί, δυστυχώς, στην Εύρωπη δεν υπάρχουν τόσο πολλοί πλούσιοι, όπως στον Νέο Κόσμο.

— Αυτά τα γκέρλς έχουν ερωτικές περιπέτειες ;

— Όμοιο γω' ότι ο έρωτας είναι ο μοναδικός φόβος της επιχειρήσεώς μου. Καμιά φορά η μπαλαρίνας παρασύρονται από τις υποσχέσεις των διαφόρων εκατομμυριούχων και μ' εγκαταλείπουν. Ορίστε και σ' αυτό ακόμη το τελευταίο ταξίδι μου, από τις τριάντα μπαλαρίνες μου έμειναν είκοσι. Δέκα, ή πιο όμορφες, μ' εγκατέλειψαν στα διάφορα λιμάνια για ν' ακολουθήσουν τους φίλους τους. Αυτές τις...

Ζημιές δεν μπορώ δυστυχώς να της απορύγω. Για να γλυτώσω τις φασαρίες της αστυνομίας, διαλέγω κορίτσια, που ζουν ολόμονα στον κόσμο κ' έτσι δεν ανησυχεί κανείς αν ζουν στο Παρίσι, στο Λονδίνο ή στο Μπουένος Άϊρες.

Κόττας της μίς Γζένυ πα-

ραξεμένο. Αυτή η τελευταία φράση της μου είχε «ανοίξει τα μάτια». Δεν χρειαζόμουν και πολλές εξηγήσεις για να νερύσομαι ένα μοντέρνο έμπόριο της λευκής σαρκός. Μάγευε ένα σωρό απροσάλευτα κορίτσια, τα έντυνε, τα μάθαινε να χορεύουν και κατόπιν να πουλούσαν πανάκριβα στους διαφόρους κτηνηνθρώπους, οι οποίοι ήθελαν μια φίλη που να τους υπακούει τυφλά και να τους φοβάται σαν σκλάβο. Και της το είπα, χωρίς καθόλου να δι-στασω. Διαμαρτυρήθηκε μ' όλη της τη δύναμη. Αναγκάστηκα λοιπόν να της ζητήσω συγγνώμη για την αδιακρισία μου. Κι' έφυγα από τ' αριστοκρατικό ξενοδοχείο των Ήλυσιων απογοητευμένος. Η «χορεύτριας της θαλάσσης» ήταν φτωχική μικρούλης γοητευτικής όμορφιάς, που θυσιάζουν τη ζωή τους στην αγάπη του πλούτου και των μεγάλων ταξιδιών.

Αυτό όμως δεν έμποδίζει την μίς Γζένυ Βάλτερ ν' αποκαλη-ται σήμερα «βασιλίσσα των σειρήνων της θάλασσας» και να είναι πασίγνωστη στη Νέα

Υόρκη.

Κατόπιν ο Κινέζος ρώτησε τους δυο νέους :

— Ποιες πώς λέγεστε ;

— Τόμ Στάιντ, απάντησε ο νέος.

— Σόνια Σάνον, απάντησε η νέα.

— Άκουσα που είπες, ξεκαλού-θης ο Κινέζος, ότι σ' αγαπούσαν...

— Μάλιστα, απαντήσαμε.

— Αιμωρό. Πηγαίνετε τώρα στις θέσεις σας.

ΖΑΝ ΚΛΟΜΠ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΤΟΜ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Μ. Β. GAUNT

Το εστιατόριο είχε σχεδόν άδειασει και μόνο λίγοι πελάτες άπομέναν ακόμα. Μια νέα, η οποία καθόταν μόνη της σ' ένα τραπέζι, φώναζε τον διευθυντή και του είπε πως είχε ξεχάσει το πορτοφόλι της, κ' έπαιναν να μην την άφηναν να φύγει χωρίς να της το παραδώσει.

— Αυτή είναι η δουλειά μου. Ξέρω όλες τις μηχανές.

— Θέλεις να ξενιθίσεις ένα βενζινοκίνητο πλοάριο ;

— Άκουξ εκεί ! Μα φυσικά ! ... φώναζε ο νέος χαρούμενος.

— Υποθέτω πως θα θέλεις να κρατήσεις την καπέλα μαζί σου ;

— Η αλήθεια είναι πως από τη στιγμή που γνωριστήκαμε δεν έχω με χωρισθεί...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο νέος, κύτταξε τη σαστισμένη νέα, χαμογελώντας πονηρά. Εκείνη δεν τόλμησε να πει πως ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε.

— Φαντάζομαι πως θα ξέρεις να μαγειρεύεις, καπέλα μου ; τη ρώτησε ο Κινέζος.

— Βέβαια, ξέρω.

— Αιμωρό ! Λοιπόν, θα πείτε οι δυο σας, τώρα άμεσα, στην προ-καμμία, κ' εκεί θα βρείτε το βενζινοκίνητο άρμαμένο. Λέγετα ελ-ληνισμός. Έκει θα σ' πει ο καπε-τάνος Φατορίν τι θα κάνετε.

Η δουλειά σας θα βαστάξει ως αύριο το πρωί, και τότε θα πληρωθείτε ο καθένας σας με εκατό δολάρια...

Πηγαίνετε λοιπόν άμεσα. Θα πη-τε στον καπετάνιο πως σ' έστειλε ο Λή-Τσόνγκ. Και τώρα, πρόσθε-σε ο Κινέζος μ' ένα ατάκιο χαμό-γελο, προσέθετε, γιατί αν σ' έρω ή γλώσσα σας και θαλήσετε να α-ντιτάξετε. Είδη τότε να στέκεται δίπλα του ένας Κινέζος, ο οποίος πλάττει επάνω του τραπέζι ένα χαρτονομί-σμα κ' είπε :

— Πληρώσου, φίλε μου. Περι-τόν ν' ανακατέψεις την αστυνομία σ' αυτή την υπόθεση. Λογαριάζομαι εγώ μ' αυτούς...

Κατόπιν ο Κινέζος ρώτησε τους δυο νέους :

— Ποιες πώς λέγεστε ;

— Τόμ Στάιντ, απάντησε ο νέος.

— Σόνια Σάνον, απάντησε η νέα.

— Άκουσα που είπες, ξεκαλού-θης ο Κινέζος, ότι σ' αγαπούσαν...

Καταλα-βαίνεις από μηχανές ; Ξέρεις να διευθύνεις μηχανές εσωτερικής καύ-σεως ;

— Αυτή είναι η δουλειά μου. Ξέρω όλες τις μηχανές.

— Θέλεις να ξενιθίσεις ένα βενζινοκίνητο πλοάριο ;

— Άκουξ εκεί ! Μα φυσικά ! ... φώναζε ο νέος χαρούμενος.

— Υποθέτω πως θα θέλεις να κρατήσεις την καπέλα μαζί σου ;

— Η αλήθεια είναι πως από τη στιγμή που γνωριστήκαμε δεν έχω με χωρισθεί...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο νέος, κύτταξε τη σαστισμένη νέα, χαμογελώντας πονηρά. Εκείνη δεν τόλμησε να πει πως ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε.

— Φαντάζομαι πως θα ξέρεις να μαγειρεύεις, καπέλα μου ; τη ρώτησε ο Κινέζος.

— Βέβαια, ξέρω.

— Αιμωρό ! Λοιπόν, θα πείτε οι δυο σας, τώρα άμεσα, στην προ-καμμία, κ' εκεί θα βρείτε το βενζινοκίνητο άρμαμένο. Λέγετα ελ-ληνισμός. Έκει θα σ' πει ο καπε-τάνος Φατορίν τι θα κάνετε.

Η δουλειά σας θα βαστάξει ως αύριο το πρωί, και τότε θα πληρωθείτε ο καθένας σας με εκατό δολάρια...

Πηγαίνετε λοιπόν άμεσα. Θα πη-τε στον καπετάνιο πως σ' έστειλε ο Λή-Τσόνγκ. Και τώρα, πρόσθε-σε ο Κινέζος μ' ένα ατάκιο χαμό-γελο, προσέθετε, γιατί αν σ' έρω ή γλώσσα σας και θαλήσετε να α-ντιτάξετε. Είδη τότε να στέκεται δίπλα του ένας Κινέζος, ο οποίος πλάττει επάνω του τραπέζι ένα χαρτονομί-σμα κ' είπε :

— Πληρώσου, φίλε μου. Περι-τόν ν' ανακατέψεις την αστυνομία σ' αυτή την υπόθεση. Λογαριάζομαι εγώ μ' αυτούς...

Κατόπιν ο Κινέζος ρώτησε τους δυο νέους :

— Ποιες πώς λέγεστε ;

— Τόμ Στάιντ, απάντησε ο νέος.

— Σόνια Σάνον, απάντησε η νέα.

— Άκουσα που είπες, ξεκαλού-θης ο Κινέζος, ότι σ' αγαπούσαν...

Καταλα-βαίνεις από μηχανές ; Ξέρεις να διευθύνεις μηχανές εσωτερικής καύ-σεως ;

— Αυτή είναι η δουλειά μου. Ξέρω όλες τις μηχανές.

— Θέλεις να ξενιθίσεις ένα βενζινοκίνητο πλοάριο ;

— Άκουξ εκεί ! Μα φυσικά ! ... φώναζε ο νέος χαρούμενος.

— Υποθέτω πως θα θέλεις να κρατήσεις την καπέλα μαζί σου ;

— Η αλήθεια είναι πως από τη στιγμή που γνωριστήκαμε δεν έχω με χωρισθεί...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο νέος, κύτταξε τη σαστισμένη νέα, χαμογελώντας πονηρά. Εκείνη δεν τόλμησε να πει πως ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε.

— Φαντάζομαι πως θα ξέρεις να μαγειρεύεις, καπέλα μου ; τη ρώτησε ο Κινέζος.

— Βέβαια, ξέρω.

— Αιμωρό ! Λοιπόν, θα πείτε οι δυο σας, τώρα άμεσα, στην προ-καμμία, κ' εκεί θα βρείτε το βενζινοκίνητο άρμαμένο. Λέγετα ελ-ληνισμός. Έκει θα σ' πει ο καπε-τάνος Φατορίν τι θα κάνετε.

Η δουλειά σας θα βαστάξει ως αύριο το πρωί, και τότε θα πληρωθείτε ο καθένας σας με εκατό δολάρια...

Πηγαίνετε λοιπόν άμεσα. Θα πη-τε στον καπετάνιο πως σ' έστειλε ο Λή-Τσόνγκ. Και τώρα, πρόσθε-σε ο Κινέζος μ' ένα ατάκιο χαμό-γελο, προσέθετε, γιατί αν σ' έρω ή γλώσσα σας και θαλήσετε να α-ντιτάξετε. Είδη τότε να στέκεται δίπλα του ένας Κινέζος, ο οποίος πλάττει επάνω του τραπέζι ένα χαρτονομί-σμα κ' είπε :

— Πληρώσου, φίλε μου. Περι-τόν ν' ανακατέψεις την αστυνομία σ' αυτή την υπόθεση. Λογαριάζομαι εγώ μ' αυτούς...

Κατόπιν ο Κινέζος ρώτησε τους δυο νέους :

— Ποιες πώς λέγεστε ;

— Τόμ Στάιντ, απάντησε ο νέος.

— Σόνια Σάνον, απάντησε η νέα.

— Άκουσα που είπες, ξεκαλού-θης ο Κινέζος, ότι σ' αγαπούσαν...

Καταλα-βαίνεις από μηχανές ; Ξέρεις να διευθύνεις μηχανές εσωτερικής καύ-σεως ;

— Αυτή είναι η δουλειά μου. Ξέρω όλες τις μηχανές.

— Θέλεις να ξενιθίσεις ένα βενζινοκίνητο πλοάριο ;

— Άκουξ εκεί ! Μα φυσικά ! ... φώναζε ο νέος χαρούμενος.

— Υποθέτω πως θα θέλεις να κρατήσεις την καπέλα μαζί σου ;

— Η αλήθεια είναι πως από τη στιγμή που γνωριστήκαμε δεν έχω με χωρισθεί...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο νέος, κύτταξε τη σαστισμένη νέα, χαμογελώντας πονηρά. Εκείνη δεν τόλμησε να πει πως ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε.

— Φαντάζομαι πως θα ξέρεις να μαγειρεύεις, καπέλα μου ; τη ρώτησε ο Κινέζος.

— Βέβαια, ξέρω.

— Αιμωρό ! Λοιπόν, θα πείτε οι δυο σας, τώρα άμεσα, στην προ-καμμία, κ' εκεί θα βρείτε το βενζινοκίνητο άρμαμένο. Λέγετα ελ-ληνισμός. Έκει θα σ' πει ο καπε-τάνος Φατορίν τι θα κάνετε.

Η δουλειά σας θα βαστάξει ως αύριο το πρωί, και τότε θα πληρωθείτε ο καθένας σας με εκατό δολάρια...

Πηγαίνετε λοιπόν άμεσα. Θα πη-τε στον καπετάνιο πως σ' έστειλε ο Λή-Τσόνγκ. Και τώρα, πρόσθε-σε ο Κινέζος μ' ένα ατάκιο χαμό-γελο, προσέθετε, γιατί αν σ' έρω ή γλώσσα σας και θαλήσετε να α-ντιτάξετε. Είδη τότε να στέκεται δίπλα του ένας Κινέζος, ο οποίος πλάττει επάνω του τραπέζι ένα χαρτονομί-σμα κ' είπε :

— Πληρώσου, φίλε μου. Περι-τόν ν' ανακατέψεις την αστυνομία σ' αυτή την υπόθεση. Λογαριάζομαι εγώ μ' αυτούς...

Κατόπιν ο Κινέζος ρώτησε τους δυο νέους :

— Ποιες πώς λέγεστε ;

— Τόμ Στάιντ, απάντησε ο νέος.

— Σόνια Σάνον, απάντησε η νέα.

— Άκουσα που είπες, ξεκαλού-θης ο Κινέζος, ότι σ' αγαπούσαν...

Οι δυο πλοίαρχοι ήταν σύντομα μερικώς λείψις, κατόπιν ο Φατορίνι πέταξε τη βάρη του δίχτυου στο άλλο βενζινοπλοίο. Άμέσως το «Μ. Λ. 92» απομακρύνθηκε, ενώ οι ναύτες του δικού τους βενζινοπλοίου ξεκίνησαν γρήγορα το τεράστιο δίχτυ...

—Σταίην, είπε τότε ο Φατορίνι. Προσέξε καλά τι θα σου πω. Πρόκειται να ερευνήσουμε τα Στενά μ' αυτό το δίχτυ, που ενώνει τα δυο πλοιάριά μας, αφήνοντας ανάμεσά μας ένα διάστημα τριακοσίων γυροδίων. Θέλουμε να βρούμε κάτι που κρύβεται στη θάλασσα από το υπερωκεάνειο. Θα βάλεις μπροστά και θα προσέχεις να προσκομίζεις στην ίδια γραμμή με το «Μ. Λ. 92». Θα παρακολουθήσεις από το φεγγίτη του μηχανοστασίου το ρολόι του άλλου πλοίου και θα κανονίζεις την πορεία σου αναλόγως. Θα προσκομίζουμε αργά, ώστε δεν θα σου είναι δύσκολο. Πήγαινε !...

Ο νέος συμμορφώθηκε με τις οδηγίες του κατεπάνου. Τα δυο βενζινοπλοία προχωρούσαν τώρα παράλληλα. Τέλος, ένα φωτεινό σημείο από τη θάλασσα, το οποίο ποτέ δε θα «ψάρεμο» είχε πετύχει. Την ίδια στιγμή ο Τόμ έλαβε τη διαταγή να σταματήσει. Ο νέος έσπινε τότε άπάνω στο κατάστρωμα. Οι Ίταλοι μάχαιαν τώρα το δίχτυ. Κι' η βάρη τους πλησίασε.

—Δουπόν, το βρήκατε ; ρώτησε ανησυχώντας ο Φατορίνι.

—Έδω, απάντησαν οι δυο άγγλοι από τη βάρη, και ανέβασαν αμέσως στο κατάστρωμα του βενζινοπλοίου ένα μικρό βιαρέλι.

Ο Τόμ παρατήρησε ότι ένα σχοινί βρισκόταν δεμένο στο βιαρέλι από τη μία άκρη του, ενώ στην άλλη άκρη του σχοινιού υπήρχε έ-

να παλιόριο κομμάτι φελού. Έτσι το βιαρέλι δεν είχε βουλιάξει. —Τι γυρεύεις έσύ, έδω ; ρώτησε άγρια ο Φατορίνι, όταν αντιλήφθηκε την παρουσία του Τόμ. Πήγαινε άμέσως στη θέση σου και βάλε έμπρός για το Βασιλοπύργο. Πες της καπάλλας να μάζετοιμάσει το πρόγευμα. Διάβολε, πεινάμε !...

Έχοντας αρχίσει να γλυκοχαράζει, όταν ο Τόμ κατέβηκε και είπε στη Σόνια να ετοιμάσει το πρόγευμα. Κατόπιν έβαλε έμπρός τη μηχανή και επέστρεψε στην κουζίνα, για να πει τον καφέ του. Παραλογής η Σόνια, τον ρώτησε τι έκαναν τόσες ώρες άπάνω στο κατάστρωμα.

—Χι !... Παρέφαμε ένα βιαρέλι, είπε ο Τόμ. Κι' αν δεν κάνω λάθος, αυτό το βιαρέλι άξίζει τουλάχιστον εκατό είκοσι χιλιάδες δολάρια... Χαράζω πώς...

—Αλλά την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε άπτόμα κι' ο Φατορίνι φώναξε άγρια :

—Και πώς ξέρεις το λόγο σου, πού έινε η αξία του βιαριού ;

—Δεν είμαι κανένας ήλιθιος !... απάντησε ο Τόμ. Αλλά, μη φοβάσαι, κατεπάνε. Πληρόνομαι καλά και δεν θα μιλήσω.

Συγγνώμης ο νέος σηκώθηκε κι' επέστρεψε στο μηχανοστάσιο.

Δεν είχε περάσει πολλή ώρα, όταν ο Φατορίνι παρουσιάστηκε άνασταταμένος, και φώναξε :

—Γρήγορα, Σταίην, βάλε δην την ταχύτητα. Δεν ξέρω πώς μάζεψαν είδησι και μάζεψαν...

—Αν μάζεψουν, μάζεψουν έξι δέκα χρόνια φυλακή.

—Διάβολε ! το ταξιδιάκι μας γίνεται όλοένα πιο ενδιαφέρον, είπε ο Τόμ, και μ' άπάθεια πήρε ένα βιαρό σιδερένιο εργαλείο και μ' άλλη άκρη του σχοινιού ύψηξε έ-

πάνω στον ρυθμιστή της μηχανής. Τό μόνον σταμάτησε άπτόμα. —Κατάρα ! σφύλιαξε ο Φατορίνι, και με μία γρήγορη κίνηση τραβήξε το περιστροφικό του και πυροβόλησε τον Τόμ.

Αλλά ο νέος απέφυγε τη σφαίρα και ούστηκε εναντίον του αντίπαλου του. Οι δυο άνδρες κύλισαν κάτω και μία φοβερή πύλη έκαλούθησε. Τέλος ο γιγαντοσώμωτος Ίταλος υπερίσχυσε και με τον υποκόπανο του όπλου του χτύπησε τον Τόμ κατακέφαλα. Ο νέος έχασε τις αισθήσεις του. Ο Φατορίνι ετοιμαζόταν να τον άποτελειώσει με μία σφαίρα στο κεφάλι, όταν έαφνικά άπάνω στο κατάστρωμα άκούστηκαν φωνές και ποδοβολήσες. Έτσι ο Φατορίνι προτίμησε να σπεύσει να βοηθήσει τους συντρόφους του. Μά ήταν άργα πια. Δύο άστυνομικοί περνούσαν κιόλας τις χειροπέδες στους συμμορίτες, ενώ άλλοι άστυνομικοί τους άπειλούσαν με τα περιστροφικά τους. Έτσι κι' ο Φατορίνι αναγκάστηκε να παραδοθή, χωρίς να τολμήσει να φέρη αντίσταση.

Στο μεταξύ, κάτω στο μηχανοστάσιο, η Σόνια, γονατισμένη κάτω, κρατούσε στην άγκυρά της το κεφάλι του λιποθυμμένου γένου και προσπαθούσε να τον συνεφέρει, δροσίζοντας τους κροτάφους του με το βρεγμένο μαντηλάκι της.

—Αλλά, μίς !... είπε ένας από τους άστυνομικούς, ο οποίος είχε κάνει δην στο μηχανοστάσιο. «Α !... τώρα ένοδο πούδες μάζεψαν το σύνθημα για να σπεύσει η βενζινοκατος της άστυνομίας... Μη φοβάστε, μίς, ο Σταίην δεν έπαθε τίποτε εύτυχώς. Θα συνέλθει άμέσως. Αλλά έσείς, μίς, τι γυρεύετε έδω μέσα ;

—Ήρθα μαζί με τον μίστερ Σταίην, είπε η νέα.

—Α ! έτσι ;... «Όστε λοιπόν δεν άνήκατε στη σπείρα ; Η βενζινοκατος μας ρυθμίζεται το πλοιάριό σας και σε λίγο θα φτάσουμε στο λιμάνι...»

Εκείνη τη στιγμή ο Τόμ άνοιξε τα μάτια του, συνήλθε έντελώς και είπε :

—Μικρή μου Σόνια, συχώρεσέ με που σε έφερα σ' αυτή τη σφιγκρωλή...

—Θεέ μου ! Τόμ, δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπε η νέα σαστισμένη. Τι συνέβη, έξηγησέ μου !...

—Ίδού. Ο Αλ-Τσονγκ κι' ο Φατορίνι έινε οι άρχοντες μάζεψαν λαθροεμπόρων ναρκωτικών. Τό βιαρέλι που παραφέματε τη νύχτα περιέχει μορφίνη...

—Μά έσύ πώς βροθήκατε μπλεγμένος σ' αυτή την ύπόθεση ; Έ-λεγε χθές πώς ήσουν άνεργος.

—Έτσι το είπα. Πραγματικώς άνήκα στο καταδικαστικό σώμα λαθροεμπόρων, κι' όταν σε συνάντησα χθές, τοιγούτοι έκει, γιατί είχα πληροφορίες ότι ο Αλ-Τσονγκ συνχάζει σ' αυτό το έστιατόριο κι' ε-κα την έλπίδα να μάθω τίποτε σχετικό γι' αυτόν και για τη συμμορία του. Η έπιτυχία μου υπερέβη τις έλπίδες μου...

—Θεέ μου, Τόμ ! Ήταν άδύνατο να φαντασθώ πώς ήσουν άστυνομικός...

—Πώς να το φαντασθής, μικρή μου Σόνια ; «Όστόσο, είμαι έτυ-χώς που με την εύκαρία αυτή έκανα τη γνωριμία σου. Και τώρα που με ξέρεις πούδες είμαι, έλπίζω πώς θα γίνουμε δυο καλοί φίλοι.

Τρεις μήνες κατόπιν, ο Τόμ κι' η Σόνια παντρεύτηκαν και σήμερα ζουν εύτυχισμένοι.

Σατυρική Δελτία

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΜΙΣΤΟΚΑΝΗ

ΖΗΛΕΙΕΣ

Μωρή μου,

Η άλεργία μου έγινε και μ' άφη-

Και μ' έπιασαν τὰ δαγκάκια και (μυόθαν τὰ μπουγάκια)

Αφόντες με τὸ φουόναρη σ' είδα να τὰ σαλιάζεις

Αυτόθινον τὸ κλημέντινον, τὸ μάτα, (τὸ κορδίδο)

Ποῦ καρπαζοιστοπράχτορας ήσαν ὡς τῆς προάλλης...

Πές μου, ρέ, τί τοῦ ξήλεψες τὰ νεύματα τοῦ τοιροῦτη

Τὸ μπόι τοῦ καυτοσώδερα, τὸ μπόι (τρο τοῦ κοσίδι)

Ἡ τὴ δουλειά του νηπλάδης, φουο- (νύορστα να γένης)

Γιὰ νὰ ζυμώσης άπνευστή, σοῦ κάλ- (λησε σὸ πέτο ;)

Καλά ντε, ρέ κορίτσι μου, ἀφού (κρατὰς και μπόζα)

Και στὰ καλά καθούμενα μου κά- (νης τὸν πέντ' ίση)

Παίρνω και γὰ τὸ λόγο μου ποῦ (σοῦδωκα και κώδα)

Και λέω, ρέ Μίστο, δίναναι μὲ σά- (ση ἡ γρονόστια !)

Γιατὶ και γὰ, ρέ κώλεθορ δὲν ἤ- (μουν ἀπὸ πῶ ;)

Ἡ μάνα μου μαγείρεσα μέσ' τὸ (Μεταξοφουέτο)

Ποῦ τοῦγαν ἀπ' τὰ χέλια της τ'ά- (γούρα τζερόκια)

Ρέ ἡ Μανὼ με τ' όνομα ἡ... κατα- (στεματάχης !...)

Ἄν πῆς και γὰ τὸ γέρο μου, αἰ- (τὸς ήταν ποῦ νάταν)

Ἐμπορος ποῦ τὸν γνῶριζε τὸ κά- (θε σταυροδρόμι)

Κι' έμπορος λέω κουβαρντὰς, γλεν- (τῆς σουλατσάδουρας !...)

Πλανίδιος, ρέ, έμπορος π' άγόρας (παλητάσες)

Παλιὰ παπούτσια σίδερα, μποτί- (λιες, ντεν-κένες)

Γιὰ τὸ Δεμπορατῆριο ποῦταν πρῶ- (τος στοῖς πρώτους !)

Ἄν' δὰ γὰτὶ μὰς πέρασες ρέ σὺ (γιὰ ξεπεσιμένους ;)

Ἡ μάς και θέλεις νηπλάδης νὰ (βάλλουμε κολλάρια)

Φιγοράκι ελόμετάς, ματσότση και (ιδέα)

Κι' ἄς παῖξ ημεῖς ταμπονάζ, δι- (πλὸ καταναιμέντο)

Ρέ μένα δὲν ποσιόσαν τὰ μάτια (μου ἀπ' τὴν πείνα)

Οὔτε και άποσιόσανα φουμάρι !... (Αντελῶφνης ;)

Ο ΜΙΣΤΟΚΑΝΗΣ

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΟΥ

Στην πόρτα νὰ μὴ στέκεσαι τοῦ ρε- (στορῶν)

Μ' ἔξω τὰ μεράτσια και χωρίς ἔ- (πανωφόριον)

Γιατὶ σοῖς βλέπουμε ἀπὸ τὸ τραν- (σταρῶν)

Εισέρχοντα εἰς τὸ εἰσιτήριο

Και μετ' αναγκαστικῶς δικαίως

Ζητοῦν οἱ άνθρωποι νὰ φάνε (κρεῖας...)

ΜΩΨ

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΠΟΚΕΡ

Εμοίρασες και μοῖθωκες δυὸ φύλλα τῆς καρδιάς σου.

Τὰ φύλλα ήταν έμοια... κι' έκανα φουὸλ τοῦ άσσου.

Ἦσουν σερβί κι' εἶπες παρόλ, αὐτὸ ήταν μὲς φέστα.

Και κόλλο ήταν δικὸ σου, Γιατ' έπεσα μέσ' στο καρτέ... Πού εἶχες στο λαριό σου, Κι' έχασα και τοῦ νου τὰ ρέστα...

ΚΡΥΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Κοίμα ! Ἡ σὺ ξυγος. —Χθές τὸ βρά- (δυ ποῦ επέστρεψες ἀπὸ τὸ δέα- (τρο μὲ φάνηκες τὴν κατσοφια- (σιμένος.)

Ἡ σὺ ξυγος. —Δὲν εἶχες ἄ- (δικα. Τὸ έργο ήταν γελοῖο και με τραγικὸ τέλος.

Ἡ σὺ ξυγος. — Ἀλήθεια ; Και ποῦ ήταν τὸ τέλος του ;

Ἡ σὺ ξυγος (θλιβερά). — Οἱ ἥρωες παντρεύτηκαν !

Ἡ νέα μόδα. —Εκείνος. —Τί έπαδες, Λι- (λή ; Γιατὶ εἶχες αὐτὸν τὸν έπιδε- (μο στο ἄριστοφύ μᾶτι ;

Ἡ σὺ ξυγος. —Επίδεσμο ; Μὴ αὐτὸ ήνε τὸ νέο μου καπέλλο !

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Μιλᾷ ένας ταγκούνης. —Όταν βρισκόμουν στο Πα- (ρίσι, μόνον για κουμπουρά, πλῆ- (ρωσα έκατό δραχμές.

—Και... πόσα χρόνια μέιναι στο Παρίσι ;

Αμύμητον.

«Ο γυνὸς τοῦ τροπε- (ζίτη. —Μπαμπά, τί θα πῇ χρονοκόπια ;

— Χρονοκόπια θα πῇ, παι- (δί μου, νὰ βάλης βία τὰ λε- (φτά τῆς Τροπέτης στις τσέ- (πες τοῦ πανταλονιού σου και

χρόνων ν' ἀφήσης τοῦς δα- (νιστάς σου νὰ σοῦ πάρουν τό... (σασακά !

... ..

Ἐν τάξει. Ἡ χαροτοροχίτρα. — Αὐ- (τὸς έδω, ὁ άσος κοιτά σημαίνει

δτι θα πεθάνω σε ἡλικία 39 χρο- (νών... Κι' έκεινο τὸ χαοτὶ σημαίνει

δτι θα παντρευτῆς σε ἡλικία 38 (χρόνων και δτι θα εἶχες ἔξη πα- (διά...

Ο πελάτης (έντρομος). — Μά πὼς ήνε δυνατόν νὰ έχω ἔξη

παιδιά, ἀφού ένα χρόνο μετὰ τὸν γάμο μου, θα πεθάνω ;

Ἡ χαροτοροχίτρα (σαστι- (μένη ἀπὸ τὴν γάφρα της). — Γιατὶ σὰς φαίνεται περίεργο ; Ἀ- (πλοῖστα θα παντρευτῆς... μὰ

χρόνα μ' ἔξη παιδιά !

Ἀμερικανικόν. Ἡ σὺ ξυγος. —Εὐένα ὁ σὺ ξυγός

μου ήταν ὁ μόνος άντρας, ὁ άποτός με φίλησε !...

Ἡ σὺ ξυγος. — Διηλάθι ! Τὸ ε- (χτε καὶχμα ἡ... παρόνο ;

Ο ἔχων δὲτα άποσίειν, άκουέτω. Ἡ σὺ ξυγος. — «Ότι δήποτε

κι' αν κλέψει ένας άνδρας, ὄλο- (θη μέρα ποῦ θα μετανοήσῃ.

Ἡ σὺ ξυγος. — Καὶ όμως ε- (σὺ, πριν παντρευτοῦς μοῖθωλεδες τὸ

φύλλι μου. Ἡ σὺ ξυγος. — Ὑποθέτω,

δτι άκουσες τί είπα...

Πλάγια υπόμνησις. Μ.π.λ. — Γνωρίζω έναν άνθρω- (πο ποῦ τοῦ μοῖθιζε καταπληκτικά.

Ἀκόμα κι' εἶν, ὁσὶας τὸν συναν- (τῶ κομίζω πὼς είσαι έσύ.

Τὸ δ. — Μήπως τοῦδός ; κατὰ (λῆθος εἰκὴν τὴ λῆρα ποῦ σοῦ δά- (νευσα έδω και ένα χρόνο ;

Ο γαλατὰς τῆς γειτονιάς έπέλε- (ξε κάθε μέρα έναν κακοήγητο πέλα- (τη του νὰ τοῦ δῶσῃ τὰ λεφτά ποῦ

τοῦ χροστοῖσε. Στὸ κάτω, κάτω τῆς γραφῆς,

τοῦ εἶπε ἔξοφλισμένως ὁ πελάτης, ἡ

ἀνελίδα μὰς δίνει τὸ γάλα, δὲν τὸ

δίνει εἰς ! Σήμερον, απάντησε ὁ γαλα- (τὰς. Ἀλλά εἶν, δὲν, τίνα, πίστω- (τα.

Τὸ καὶ συνάπτασμα. Μ.ρ.ό.ν.ν. (εἰσποιητῆμενος τὸν

φίλο του στο νοσοκομεῖο). — Διά- (βολε ! Τί γάλα εἶν, αὐτὸ ποῦ εἶπες !

Σε βεβαῖω δτι γάλα δὲν μποροῦν νὰ

το ποτὶφουν νὰ μᾶτια μου, δτι

δὲν κρεῖται στο νοσοκομεῖο... Χθές τὸ

βράδυ σε είδα ποῦ χόρευες μ' ἡ

κνήνη τὴν νύκτιμην ξανθὴ κοπέλλα.

Τὸ βράδυ. — Ναί... Μὴ εἶδε δ-

μως και ἡ γυναίκα μου !

έκρινον τοὺς ἀληθινούς θησαυροὺς

γιὰ τοὺς άποίους γράφουν ἡ ἐφη- (μερίδες !

... ..

Συνήθεια. Κάποιος Σκοποῦζος, ὁ ὁποῖος ἡ-

ταν ἀρεσθωνισμένος ἐπὶ δέκα χρό- (να με τὴν ἴδια γυναίκα, ρωτήθηκε

ἀπὸ έναν φίλο του γιατί, ἐπὶ τέ- (λους, δὲν τὴν παντρεύεται.

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω άμέσως, τοῦ

ἀπαντᾷ ὁ Σκοποῦζος. Δέκα χρόνια

τόρα, Τετάρτη και Παρασκευή

περνᾷ εὐχάριστα τὰ βράδια μου,

μαζὺ με τὴ μνηστὴ μου. Έτσι, όταν

παντρευτῶ δὲ θα ξέρω ποῦ νὰ σκο- (τώσω αὐτὲς τῆς ὁρῆς !

Γοῖτος. Ἡ σὺ ξυγος. —Εὐένα ὁ σὺ ξυγός

μου ήταν ὁ μόνος άντρας, ὁ άποτός με φίλησε !...

Ἡ σὺ ξυγος. — Διηλάθι ! Τὸ ε- (χτε καὶχμα ἡ... παρόνο ;

Ο ἔχων δὲτα άποσίειν, άκουέτω. Ἡ σὺ ξυγος. — «Ότι δήποτε

κι' αν κλέψει ένας άνδρας, ὄλο- (θη μέρα ποῦ θα μετανοήσῃ.

Ἡ σὺ ξυγος. — Καὶ όμως ε- (σὺ, πριν παντρευτοῦς μοῖθωλεδες τὸ

Χρειάζεται απαραίτητως ΛΟΥΛΑΚΙ δια την πλύσιν σας,

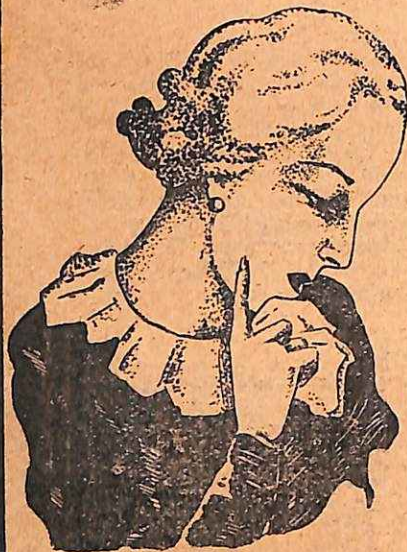
αλλά πρέπει να είναι καλής ποιότητας. Το ΛΟΥΛΑΚΙ εις πανάκεια «ΝΤΕΣΤΡΕ» είναι το άριστον. Αποφεύγετε τας απομιμήσεις και προσέχετε να φέρουν την μάρκα DESTREE

Sté Ame DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ....

Νέα, ωραία, είχε όλα τα προσόντα για ν' αρέση, αν το δέρμα της δεν γυάλιζε...

Τόν κίνδυνον αυτόν μπορείτε να τον αποφύγετε. Οιαδήποτε και αν είναι η κατάσταση του δέρματός σας, η

ΜΑΤΙΤΕ

ή πουδρα καλλονής L.T. PIVER θα σας δώσει το υπέροχο και βελούδινο MAT χρώμα, που τόσο θαυμάζουν οι άνδρες.

Η ΜΑΤΙΤΕ είναι η κατ'έξοχην MAT πουδρα, διότι είναι χωρίς τάλκ και όλα τα συστατικά της είναι μάτ.

Αρωματοποιία L.T. PIVER, Paris. «ΜΗΝΥΤΩΡ»

Ανδρική ωμορφιά δὰ τὴν δερμα ὑγιεινὴ

ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ

Δέρμα δροσερό, νεανικό, γεμάτο ζωή και υγεία ΔΕΝ μπορείτε ν' αποκτήσετε, και να το διατηρήσετε μάλιστα ἐφ' ὅρου ζωῆς, χωρίς τις «HORMONES DE BEAUTE» Σπασιαλτέ μοναδικό στην Ἑλλάδα και τὸ ἀνώτερο ὅλου τοῦ κόσμου γιατί ἐμπεριέχει ἐκχυλίσματα ἀδένων καὶ δερματός και ἐπὶ πλέον φυτικές βιταμίνες πού συμπληρώνουν τὴν ἐνέργεια τῶν ὁρμονῶν. Ἐπιδρά κατ'εὐθείαν στὰ κύτταρα. Τὰ διεγείρει, τὰ τρέφει, τὰ πολλαπλασιάζει και ἐπιφέρει τὴν πραγματικὴ ἀναγέννηση τοῦ δερματός. Χρησιμοποιήστε ἀμέσως τις «HORMONES DE BEAUTE» ἀνεξαρτήτως ποιότητος δερματός και ΗΛΙΚΙΑΣ. Τὸ μαρμάρειο πρόσωπο θὰ ἀναζωογονηθῇ. Τὸ νεανικὸ θὰ διατηρηθῇ. ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY EPMON 35 THA. 22-088

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ & ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Ἀγοραί, πωλήσεις, ἐνοικιάσεις οἰκῶν, καταστημάτων και οἰκοπέδων. Δάνεια μετὸν νόμιμον τόκον. Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5β'.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ δι' ἐξόδων μας τὴν δικαστικὴν ἐνέργειαν πάσης κληρονομικῆς και χρεωστικῆς φύσεως ὑποθέσεως. «Οἰκονομικαὶ & Κτηματικαὶ Συναλλαγαί». Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (Κήπος Κλαυθμῶνος).

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ οἰκία καινούργης, ἐκ 4 δωμ. κατὰ δωμ. ὑπηρεσίας, κουζίνας κλ., κεντρικὴ, ἐνοίκιον δρ. 2.000. Πληροφορίαι : Κτηματικαὶ Συναλλαγαί, Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Γλυφάδι διώροφος οἰκία ἐκ 3 δωμ. κάτω και 3 ἄνω, μετὰ λουτρῶν κλπ. μετὰ 2 ἰσογείων δωμ. ἐντὸς τῆς αἰλῆς, ἐπὶ οἰκοπέδου 2200 πηχ., δύο δρόμοι. Πληροφορίαι Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, Γραφεῖον Κτηματικῶν Συναλλαγῶν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πᾶν Γερμανικὸν «Conecordia», ὄρθιον, μαῦρο. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικὸν Κατάστημα Σιδηρῶν. Σχετικαὶ πληροφορίες δίδονται εἰς τὸ Γραφεῖον μας, Λέκκ 7, Ἀθήναι.

Διὰ τὴν τελείαν καταστροφὴ τῆς πυτιρίδος μεταχειρίζεσθε τὸ ΥΔΩΡ ΚΙΝΙΝΗΣ ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ Πλατεῖα Παλ. Δημοπρατηρίου ἀριθ. 103-104.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἡμιτετράροφος πολυκατοικία ἀπὸ 7 κατοικίας, νεόδμητος, γωνιαία, πηχ. 350 περίπου, σκάλα μαριμαρίνη, πατώματα δούνα, ἄρτισιφιέλ, καλοριφέρ, λουτρό, κτλ., μνησίον εἰσὸς δρ. 15 χιλ. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Νέον Φάληρον εἰς τιμὴν εὐκαιρίας ἐπὶ τῆς παραλίας κτήμα γωνιαίον 4 χιλ. πηχεων, ἐντὸς κτίριον, μαγαζεῖον και κατοικία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Ν. Φάληρον κατοικία γωνιαία ἐπὶ τῆς παραλίας ἀποτελουμένη ἀπὸ 4 κατοικίας, εἰσὸς δρ. 5 1/2 χιλ., ἄνω πάτωμα 5 δωμ. παραδοτέα, πηχ. 2 χιλ. περίπου. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Γλυφάδα κτήμα 2.200 πηχ., μετὰ διώροφον κατοικίαν, 3 ἄνω 3 κάτω δωμ. μετὰ λουτήρων, ἡλεκτρικῶν, μετὰ 2 ἰσογείων δωμ., μετὰ πολυτελὲς κυκλίδωμα, κήπον μετὰ ὀπωροφόρον. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Γλυφάδα κατοικία ἐκ 3 δωμ. κλπ. Ἐπίσης οἰκοπέδον 1066 πηχ. και διάφορα ἄλλα. Πληροφορίαι Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ Ἱατρός Δερματολόγος Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἱδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1 Ὁρα 9-11 π.μ. και 4-6 μ.μ.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πᾶν καὶ ὅλων τῶν θεωρητικῶν μουσικῆς. Πληροφορίαι Πηνελόπης 8, ὁπισθεν «Περόκας».

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1.60

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ Κολύμπι, Γυμναστική, και τ' ἄλλα διάφορα Σπόρ εἶναι χαρὰ και εὐχαρίστησις διὰ τοὺς λεπτούς. Μὰ και οἱ παχέες ἡμποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἴδια χαρὰ ἂν κάμουν τὴν χρῆσιν τοῦ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

εἶναι ἓνα εὐχάριστο ποτὸ πού ἀφαιρεῖ τὰ περιττὰ λίπη, ἀνανεώνει τὸ αἷμα και σὰς διατηρεῖ λεπτούς και ἐνεργητικούς. Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία

